

Cấp Ngã Báo Báo

Contents

Cấp Ngã Báo Báo	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	26
7. Chương 7	32
8. Chương 8	38
9. Chương 9	43
10. Chương 10	46
11. Chương 11: Phiên Ngoại: Sủng Vật Quán Quân Của Ta (đặc Điểm)	55

Cấp Ngã Báo Báo

Giới thiệu

Edit: Hầu lão bà bàBeta: Chuneemuốn chết! vì cái gì mà hai báo báo đáng yêu do chính tay hấn nư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cap-nga-bao-bao>

1. Chương 1

Thành phố T. đại sứ quán Cao Già Thánh quốc

Cánh cửa sổ mở hé, ánh mặt trời nhẹ nhàng vươn vào, nam tử tóc vàng đến thắt lưng, ngồi xếp bằng, mờ ảo ẩn ẩn sau khe hở, khiến cho hấn như thiên sứ từ trên trời giáng xuống...

Đứng một bên, bộ trưởng ngoại giao Sát Bố Nhĩ tiến đến yết kiến thánh sứ từ nội tâm phát ra tán thưởng, nhìn mà lòng say thần mê.

“Hai vị vương tử hiện tại nơi nào?”

Nam tử diện mạo tuyệt mỹ lạnh lùng hỏi lập tức làm bừng tỉnh Sát Bồ Nhĩ đang chìm vào “hoa si”.

Hắn vội vàng thu liễm tâm thần, khom người trả lời, “Hồi bẩm thánh sứ, Tử Thần cùng Tử Lãm hai vị vương tử đang ở nước ta đi làm tại sáp nhập Cự Tường Khoa Kỳ.”

“Đi làm? Hai người bọn họ?”

“Đúng vậy, hai vị vương tử tựa hồ rất coi trọng công ty này, gần đây mỗi ngày đều tới đó đi làm.”

“Mỗi ngày? Bản sứ không có nghe lầm chứ?”

Thánh sứ từ nhỏ nhìn mấy vị vương tử lớn lên, làm sao lại không biết tính nết của bọn họ, hiện giờ nghe nói bọn họ chăm chỉ như thế, chẳng những không cảm thấy vui mừng, ngược lại còn nổi lên nghi hoặc.

“Hai vị vương tử gần đây hay lui tới ai, làm những thứ gì?”

Hai vị vương tử gần đây với ai cùng một chỗ a...? Sát Bồ Nhĩ vắt hết óc suy nghĩ.

Bên người hai vị vương tử thường đi nhất chính là một trợ lý, bất quá nam nhân kia tuyệt không thu hút, hẳn không phải là trọng điểm mà thánh sứ muốn hỏi.

“Hồi bẩm thánh sứ, hai vị vương tử gần đây cũng không lui tới với ai, ngoại trừ đi làm cơ hồ thể nào cũng không ra khỏi cửa, mỗi ngày đi làm rồi lại về nhà, trước kia thường đi yến tiệc mà gần đây cũng không đi.”

“Cái gì? Có chuyện thế này.” Hành động của hai vị vương tử khác thường làm cho thánh sứ càng nhăn mặt hơn.”Chẳng lẽ bản sứ vì bọn họ an bài bữa tiệc thân cận với các thiên kim thế gia, bọn họ cũng không đi?”

“Đúng vậy...” Sát Bồ Nhĩ chảy xuống vài giọt mồ hôi lạnh.

“Thế nào người không sớm nói với bản sứ?” Thánh sứ luôn luôn bình thản trên mặt hiềm khi hiện ra một tia giận dữ.

“Ô... Thánh sứ bớt giận, kẻ bề tôi này hôm nay chính là muốn báo cáo với thánh sứ chuyện này.”

“Hừ, việc này bản sứ sẽ tự thân xử lý, tạm thời không nói chuyện. Lần trước chuyện ta bảo người điều tra thế nào?”

“Chuyện kia cũng đã điều tra được!” Sát Bồ Nhĩ vừa mới bị mắng đến thối đầu, hiện tại có cơ hội lập công chuộc tội, lập tức nói đến nước miếng tung bay

“Thánh sứ thật sự là liệu việc như thần, chiếc nhẫn kia thật sự có ở nước T a! Qua điều tra bí mật của chúng ta, ba mươi năm trước từng có vị thương nhân châu báu qua tay nhiều người mới chuyển chiếc nhẫn này về nước T.”

“Sau đó?”

“Căn cứ tin tức của chúng ta, sau lại chiếc nhẫn này đã rơi vào trong tay của tập đoàn Vĩ Hùng nhà họ Lý.” Trên mặt của Sát Bồ Nhĩ tràn đầy nét mặt hưng phấn.

“Thật sao?” Thánh sứ trên mặt rốt cục lộ ra một tia vui mừng, “Bộ trưởng Sát Bồ Nhĩ, chiếc nhẫn này đối với đại thần cùng thánh quốc rất quan trọng không phải là nhỏ, người xác định tin tức này không sai chứ?”

Đại thần trong miệng Thánh sứ chính là Tham Thiên đại thần mà Cao Già Thánh quốc đời đời cung phụng.

Trăm ngàn năm trước, ba hồn bảy vía của Tham Thiên đại thần bị Thiên Hậu đánh bay khắp nơi, trong đó ba hồn bị đánh luân hồi, chuyển thế làm người trần, còn bảy phách khác được thượng đế không đành lòng trộm về nên đã phong trong một khối đá nguyên kim.

Trong truyền thuyết, khối đá nguyên kim này sau khi bị Thiên Hậu phát hiện, giận dữ, tức giận đến chém thành hai nửa, một nửa được gấu gao trấn giữ trên một nơi ở Tiên Sơn. Một nửa thì ném vào thế gian, chẳng biết đi đâu...

Cao Già Thánh quốc hoàng thất nhiều thế hệ thay nhau đi kiếm hồn phách của đại thần, vì tìm khối đá nguyên kim kia lưu lạc thế gian, không biết đã tốn hết bao nhiêu tiền tài, rốt cục mấy năm trước biết được khối đá nguyên kim kia được một vị thợ thủ công tuyệt thế làm thành ba chiếc nhẫn...

“Thánh sứ yên tâm, kẻ bề tôi điều tra tương đối cẩn thận. Chiếc nhẫn này Lý gia bảo hộ tương đối ẩn mật, nghe nói là vật bảo gia truyền của bọn họ, ta mua được từ vú nuôi về hưu theo Lý gia đã lâu, hiện giờ Lý gia tài cao thế lớn, chúng ta muốn thu vào tay, chỉ sợ không dễ dàng a.”

“Vì có được chiếc nhẫn này, vì đạt được sứ mệnh đời đời tương truyền của Thánh quốc chúng ta, bản sử không tiếc hết thủy thủ đoạn cũng muốn thu vào tay!”

Trên mặt của Thánh sứ hiện lên một tia tức lạnh (nghiêm túc lạnh giá).

“Ca, ra ngoài.”

“Không được, người ra ngoài trước.”

“Tại sao lại ta phải đi ra ngoài trước?”

“Bởi vì người tiến vào trước, cho nên người phải đi ra ngoài trước.”

“Vậy tối hôm qua là người tiến vào trước, tại sao lại người không có đi ra ngoài trước?”

“Bởi vì giữa trưa hôm qua ở trên bàn làm việc lần đó người cũng không đi ra ngoài trước.”

“Vậy hôm trước ở trên xe lần đó người ”

“Câm miệng cho ta!” Trong lúc hai đại nam nhân nói lời *** tà tưởng chừng như ngây thơ cực điểm, làm cho Lâm Đạm Chi nghe mà mặt đỏ tai hồng, “Hai người các người toàn bộ đi ra cho ta!”

Hai tên không biết liêm sỉ này, muốn đi vào thì đi vào, muốn đi ra thì ra đi, vậy cái tiểu thí thí của ta là cái cửa lớn nhà hần a?

Đúng vậy, nằm trên giường lớn siêu xa hoa trong phòng làm việc đặc biệt của hai vị tổng tài Tích Kiến, bị hai người một trái một phải ôm chặt lấy là Lâm Đạm Chi mà trong tiểu thí thí còn cấm hai “đại lạp xưởng hiệu vương tử” của hai người lấp đầy.

“Ôi, tiểu trợ lý đáng thương của chúng ta đã hoàn hồn a? Có tinh thần như vậy.” Ca ca Tử Thần cúi đầu nhìn nam nhân nổi giận đùng đùng, tà tà cười.

“Đúng vậy, vừa mới không biết là ai liều mạng kêu, “A a... Không được... Tha ta đi... Ta sắp chết..”, một bộ dạng hấp hối, không ngờ bây giờ có tinh thần như vậy, lại bắt đầu nhanh mồm nhanh miệng.” Đệ đệ Tử Lãm trêu chọc nói.

“Ha ha, Lãm, người bắt chước thật là giống quá đi. Bây giờ xem ra tiểu trợ lý chúng ta đã đủ thể lực cùng hai anh em chúng ta hảo hảo đại chiến ba trăm hiệp.” Tử Thần cười xấu xa mà nhéo nhéo cái mũi đáng yêu của nam nhân ở trong lòng.

“Chiến cái đầu của người rồi!” Lâm Đạm Chi đập đập cái tay đáng ghét kia, “Hai người các người mau ra ngoài cho ta!”

“Hi, nếu chúng ta không ra đi? Cùng định làm gì sao?”

“Đúng vậy, người định dùng cách gì đem tiểu thí thí đuổi chúng ta ra a?”

“Dùng kẹp sao?”

“Dùng nặn sao?”

Nụ cười cùng ngữ khí của hai vương tử làm sao lại giống vương tử, quả thực so với đám du côn đầu đường còn hạ lưu hơn.

“Các người thật sự không ra đi?”

“Hừ, chính là không ra đi.”

“Đúng, chết cũng không đi ra ngoài.”

Nhìn bộ dạng hai người nói như đĩnh đóng cột, Lâm Đạm Chi cười mà phi thường ôn nhu. “Được rồi, cũng đừng nói ta đây trợ lý không nhắc nhở các ngươi, qua một phút nữa, thánh sứ quý quốc sẽ đến đây...”

“Oh, shit!” Hai huynh đệ đều đồng thanh mà chửi một câu.

Từ sáng sớm vào văn phòng cũng chỉ có “gian ***” tiểu trợ lý đáng yêu của hai vị vương tử bọn họ mà hoàn toàn đã quên chuyện thánh sứ sắp tới.

“Lắm, thánh sứ sắp tới, ngươi còn không nhanh đi ra?”

“Ca đi ra trước, ta lập tức ra.”

Hai huynh đệ đều tham luyện trong cơ thể nam nhân làm cho người khác hết sức trầm tụy trong sự ảm áp, ai cũng không muốn rời đi trước.

“Không được, ngươi đi ra trước, ta sẽ ra sau.”

“Không được, ngươi đi ra trước, ta sẽ ra sau.”

“Ngươi đi ra trước.”

“Ngươi đi ra trước.”

Hai huynh đệ người một câu ta một câu, không ai nhường ai, làm cho Lâm Đạm Chi nghe mà thiếu điều phát điên, hơn nữa bọn họ mỗi lần nói một câu, hạ thân sẽ không cam chịu yếu thế mà ưỡn ra phía trước, cái thân khổ này bị bọn họ dạy dỗ vô cùng miễn cảm của Lâm Đạm Chi. Bí huyết trong cơ thể không nghe lời bắt đầu run rẩy...

“Hừ ừ... Không được cử động ...” Lâm Đạm Chi khóe mắt phấp phồng, phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn.

“Đáng chết, muốn bảo chúng ta không được cử động thì cũng đừng kêu *** đáng như thế a?”

“Đúng vậy, ngay cả ánh mắt cũng *** đáng như vậy, làm sao bảo chúng ta rút ra được a?”

Đại nhục bồng của hai người bị cái huyết non nhỏ nhắn như trẻ sơ sinh vừa hút vừa mút mà làm cho cứng lên như sắt, nóng đến như muốn phun lửa, nhịn không được thú tính nữa, bắt đầu một hiệp “gian ***” nữa.

“A a... Không được... Đi ra ngoài... Mau... A a... Thánh sứ sắp tới ...” Khoái cảm cứ ba ba đánh úp tới, Lâm Đạm Chi vô lực mà giãy giụa, bị hai người điên cuồng luật động làm cho thịt mềm xương nhũn, dục tiên dục tử...

“Hô hô...” Tử Thần thở phì phò nắm lấy bắp đùi gầy dãi, cố sức hướng tới chỗ sâu mà ưỡn, “Mặc kệ ... chuyện gì đến tất đến chờ bốn vương tử làm xong nói sau...”

“Ha Aha a... Đúng... Nhiều lắm để cho thánh sứ mừng hai câu là được... A a... Đáng giận... làm sao chết tiết thoải mái như vậy a... Chịu không nổi ...”

Hai vị vương tử sắc đảm bao thiên cứ như vậy đem thánh sứ bình thường vô cùng kính sợ mà hoàn toàn vứt ra sau đầu, liều lĩnh cùng nam nhân trong lòng đắm chìm trong *** nhục thể giới ở đây...

Lâm Đạm Chi khi tỉnh lại thì bên cạnh không có một bóng người.

Có chút nhẹ nhàng thở ra, cũng có chút mất mát nhỏ nhỏ.

Toàn thân đau nhức mà đứng lên, vốn nghĩ muốn hảo hảo mừng hai tên cầm thú không biết tiết chế kia, nhưng phát giác nửa người dưới đã được lau sạch sẽ, nội tâm cũng khá lên mà nổi lên một tia ngọt ngào.

Hi, Ban Ban cùng Điểm Điểm tuy rằng không nhớ ta, kỳ thật trong xương cốt vẫn đối với ta rất ôn nhu.

Lâm Đạm Chi vừa mặc quần áo, vừa hơi hơi nở nụ cười.

Nhưng không bao lâu sau, hần lại khổ sở mà thở dài.

Ai, nếu Ban Ban cùng Điểm Điểm có thể nhanh lên khôi phục trí nhớ thì thật tốt, ta muốn dẫn bọn hần quay về nhà trên núi của chúng ta a...

Tuy rằng hấn cùng hai vị vương tử ở tại trong khu nhà cao cấp tráng lệ này, nhưng hấn lại tuyệt không quen.

Vẫn là nhà ở trên núi thoải mái a... Không nhiều lễ nghi phiền phức như vậy, cũng không nhiều người đảo qua đảo lại như vậy, tự do tự tại mà muốn cùng Ban Ban, Điểm Điểm muốn đi tới nơi nào chơi thì tới chỗ đó, thật tốt a!

Nghĩ đến hình ảnh khi đó báo báo yêu dấu cùng hấn ở núi rừng lẫn lộn chơi đùa, hai mắt của Lâm Đạm Chi lộ vẻ mơ mộng màu hồng.

Lúc hấn còn chìm đắm trong quá khứ ngọt ngào, tiếng chuông di động cắt ngang vang lên

Lâm Đạm Chi bắt đầu dĩ trợn trợn hai mắt khinh thường, lấy di động nhìn nhìn, “A, là a Văn!”

Bạn trung học Dương Thượng Văn từng nhiệt tâm giúp đỡ hấn cùng Ban Ban, Điểm Điểm có thể nói là bạn tốt duy nhất của Lâm Đạm Chi, bắt quả hấn bị hai tên đáng giận kia làm cho đầu óc choáng váng, nên đã lâu không liên lạc được.

Tâm tình còn hơi áy náy, Lâm Đạm Chi nhanh chóng bắt điện thoại.

“Alo, a Văn.”

“Tiểu Lâm...”

“A Văn, làm sao vậy? Tiếng của cậu nghe là lạ.” Lâm Đạm Chi quan tâm hỏi.

“Tiểu Lâm, tôi có chuyện muốn nói cho cậu...”

“Chuyện gì?”

“Tôi... Tôi...”

“A Văn, có chuyện gì thì cậu cứ việc nói.”

“Là như vậy, tiểu Lâm, tôi muốn bán căn nhà ở trên núi đi.”

“Chuyện gì?” Lâm Đạm Chi nghe vậy kinh ngạc. “Làm sao lại đột nhiên như vậy?”

“Cha tôi buôn bán thất bại, cần một số tiền lớn trả nợ. Trong tay tôi không có tiền, đành phải trước đem căn nhà trên núi cùng ruộng đất bán cho nhà phát triển. Tiểu Lâm, thật ngại quá, có thể phải phiền cậu thu dọn đồ đạc, mang ra ngoài.”

Lâm Đạm Chi nghe cái tin thế khiếp sợ không nói nên lời.

Căn nhà của chúng ta bị bán đi?

Căn nhà có nhiều kỳ ức tốt đẹp của ta cùng Ban Ban, Điểm Điểm sắp bán đi?

Căn nhà duy nhất có thể chứng minh cuộc sống của ta cùng báo báo yêu dấu trước kia sắp bán đi?

Không... Ta không thể mất nó!

Ta không thể mất nó!

“A Văn, cậu không thể bán cho bọn phát triển không lương tâm ấy, bọn họ sẽ đem tất cả tốt đẹp san bằng phá sạch hết mất!” Lâm Đạm Chi sợ hãi nói.

“Tiểu Lâm, không bán cho bọn phát triển thì phải bán cho ai đó? Người bình thường là không có khả năng mua một nơi hẻo lánh như vậy.”

“Tôi mua!” Lâm Đạm Chi lớn tiếng nói.

“Sao cơ?”

“Tôi sẽ mua!”

“Tiểu Lâm, đây không phải một số tiền nhỏ.”

“Tôi có tiền. Cậu cũng biết tôi bình thường tiết ăn kiệm dùng, công việc này vài năm cũng để dành được một số tiền.”

“Vậy năm trăm vạn cậu có sao?”

“Cái gì? Năm trăm vạn?” Lâm Đạm Chi rất hoảng sợ.

Đối với tiết kiệm mấy đồng tiền, không tiếc đi chợ chiều nửa tiếng như Lâm Đạm Chi mà nói, năm trăm vạn quả thực chính là con số thiên văn.

“Coi như hết, tiểu Lâm, cậu không đủ sức.”

“Tôi có thể!” Lâm Đạm Chi cắn chặt răng, “Trên người của tôi còn chút tiền, mặt khác tôi có thể đi vay.”

“Tiểu Lâm, cậu điên rồi? Cậu có tiền có thể mua nhà nội thành, tương lai có thể kết hôn sinh con, cậu mua nơi hẻo lánh kia làm chuyện gì? Giao thông lại không có.”

Cái gì mà kết hôn sinh con? Chính mình từ lúc yêu báo báo yêu dẫu, lập tức đã không còn ý nghĩ này. “A Văn, cậu đừng quẩn, tôi muốn mua.”

Cho dù khuyh gia bại sản, cho dù làm việc cực nhọc, căn phòng này thuộc về ta cùng báo báo yêu dẫu này thì ta cũng muốn giữ lại!

2. Chương 2

Vì sợ a Văn đổi ý, Lâm Đạm Chi khẩn cấp đi rút khoản tiền tiết kiệm trong ngân hàng của hắn, sau khi ký hợp đồng xong, lại vội vội vàng vàng vay ngân hàng mua nhà.

Lâm Đạm Chi lúc này chẳng những không xu dính túi, nhưng lại mắc nợ mấy trăm vạn.

Nếu biết hắn – tiểu toán bàn là người tính toán chi li, một cộng lông cũng không bỏ, chỉ sợ sẽ đối với quyết định kích động này của hắn mà diệt phá nhân tình (mở rộng tầm mắt.)

Nhưng Lâm Đạm Chi tuyệt không hối hận.

Ở sâu tận trong nội tâm của hắn, vẫn tin tưởng núi kia, nhà kia là cơ hội có thể làm cho báo báo âu yếm khôi phục trí nhớ, hắn sẽ dùng hết thủy sức lực của chính mình không cho nơi đó có một tí thay đổi nào.

Mặc dù mình trước mắt đồng lương của đặc biệt trợ lý cũng không tệ, ăn ngủ ở chẳng những không cần tiền còn xa xỉ không thiếu cái gì, nhưng không thể chịu đựng được rầu rĩ việc tài khoản cạn sạch mà còn mắc nợ nên Lâm Đạm Chi vẫn là quyết định phải lợi dụng thời gian kiếm nhiều chức kiếm chút tiền.

Nhưng cơ hồ hai mươi bốn giờ bị hai vị vương tử bóc đồng giống như kẹo dẻo cứ dính lấy hắn, lại tìm không ra thời gian nào mà chuồn đi làm việc.

Cuối cùng vẫn là khi nói chuyện phiếm với a Văn, có nhắc tới hắn có bạn mở công ty nhỏ cần có người giúp đỡ làm sổ sách, mới giải quyết vấn đề này.

Mỗi đêm ở trên giường bị hai cầm thú không biết tiết chế gây sức ép Lâm Đạm Chi đến bì lệ (nước mắt mệt mỏi) không kham phải nửa đêm lên dậy, trốn xuống thư phòng dưới lầu làm sổ sách.

Cứ như vậy ngày qua ngày, đêm qua đêm, mỗi ngày ngủ không đến bốn giờ, cho dù người làm bằng sắt cũng phải sụp đổ. Huống chi là Lâm Đạm Chi gầy còm này.

Chính là hắn sớm không xảy muộn không xảy ra, cố tình lại chọn ngay hội nghị vô cùng quan trọng này xảy ra chuyện...

“Lần này thành tích Cục Tường Khoa Kĩ mới chế tạo sản phẩm tương đối vĩ đại, xuất sắc đề cao tài báo dự toán của công ty sáu tháng cuối năm, mà hết thủy phải thuộc về hai vị tổng tài lãnh đạo anh minh cơ trí a.” Thái quản lý tài vụ cố gắng vuốt mòng ngựa.

“Đúng vậy, từ sau khi hai vị tổng tài nhập chủ công ty, sự nổi tiếng của công ty chúng ta một bước tăng vọt, quảng cáo gì cũng không cần làm, tự nhiên có một hai tờ báo đoạt giới thiệu trả lời. Đây đều là mị lực khôn cùng của hai vị tổng tài a.” Lưu quản lý phòng giao tiếp chẳng những không cam lòng yếu thế mà cũng cưỡi vượt mông ngựa, còn không ngừng đối với hai vị vương tử tuần mỹ phi phạm mãnh liệt chớp đôi mắt long lánh, vẻ mặt hấp dẫn quyến rũ.

Tử Thần, Tử Lãm từ nhỏ đã ở giữa đồng nữ nhân, sớm thói quen bị nữ nhân vây quanh a dua, đối với nàng cần bản nhìn như không thấy, chỉ có đau lòng là tiểu trợ lý ngồi bên cạnh bọn họ, trong lòng tràn đầy ghen tỵ mãnh liệt.

Nước miếng còn chảy xuống, người bà già 38 tuổi mê trai, Ban Ban cùng Điểm Điểm là của ta! Người kẻ xấu xí nghĩ muốn là có sao!

Nhận thấy lòng đố kị của nam nhân bên cạnh nhanh chóng tăng lên, trong lòng Tử Thần cùng Tử Lãm thật sự nói không nên lời cái sự đắc ý vui sướng.

Hai huynh đệ nghịch ngợm liếc nhìn nhau, quyết định làm cho ngọn lửa này cháy càng mạnh càng lớn hơn.

“A, Lưu quản lý, mỗi ngày phải xử lý công vụ công ty với giao tiếp, thật sự là vất vả.” Tử Lãm cho nữ nhân kia một nụ cười thụ sủng nhược kinh.

“Đúng vậy, nhìn cô như gầy đi không ít, thật sự là quá cực khổ.” Lâm Đạm Chi cũng cho nàng một cái ánh mắt “quan ái”.

Trời ạ! Ta muốn choáng váng!

Nhìn người đàn bà kia một dáng choáng váng, lại nhìn đến vật nhỏ bên cạnh nghiêng răng nghiêng lợi, thiếu chút nữa bẻ gãy cây bút trong tay, hai anh em xuýt nữa cười ra tiếng.

“Khụ khụ, Lâm trợ lý, Lưu quản lý thật sự quá cực khổ, cần phải bồi bổ thật tốt, người giúp cổ rót chén trà đi.”

“Đúng đúng, muốn bắt tổng lý cao cấp nhất làm sao.”

Cái gì? Muốn ta rót trà cho nữ nhân bà già 38 tuổi mê trai này?

Lâm Đạm Chi nghe xong xuýt nữa phổi nổ tung!

“Nhanh đi a, còn đứng nhìn làm gì?”

“Đúng vậy, người không thấy được Lưu quản lý rất khát sao?”

Lâm Đạm Chi nghe vậy tức giận đến muốn đập chết bọn họ, nhưng thân là trợ lý nhỏ nòi, ở trường hợp công khai trước mặt bao người, hẳn đương nhiên không thể làm như vậy.

Hừ, các người hai sắc “báo” không tiết tháo, nhớ kỹ cho ta, chờ về sau các người khôi phục trí nhớ, xem chủ nhân chính các người như thế nào, hừ hừ.

Lâm Đạm Chi một bụng khó chịu mà vươn tay bưng bình trà tới.

“Động tác sao chậm chạp như vậy?”

“Đúng vậy, lão nhân sao? Chậm như rùa vậy, không thấy được Lưu quản lý đang đợi sao?”

Lâm Đạm Chi vốn đã lửa giận ngút trời, hai tên đáng giận lại còn đổ thêm dầu vào lửa ở bên cạnh, cho đến khi tức giận khiến hần nhân mạo kim tinh (lóa mắt sáng ngời).

Ngay lúc Tử Lãm cùng Tử Thần đắc ý cười thầm đến thất cả ruột, bọn họ cũng rất mau ném được kết cục thảm hại với cái trò ấu trĩ này.

Liên tiếp mấy ngày ngủ không đủ hơn nữa tức giận công tâm, trước mặt Lâm Đạm Chi đột nhiên một trận thiên toàn địa chuyển, hai tay cứ run run, chén trà trên tay rơi xuống xoảng một tiếng trên mặt đất vỡ nát!!

Thân người nam tử vụt một cái, đã nhũn như vậy, liễng xiễng ngã xuống trước mắt hai vị vương tử!

“A!” Tử Thần cùng Tử Lãm kinh hách một tiếng, trái tim mạnh co rút lại!

Hai người đồng thời đứng bật dậy, bỏ nhào về phía trước, một trái một phải đem nam nhân ôm vào trong ngực.

“Chi Chi, người làm sao vậy? Chi Chi?”

“Chi Chi, người đừng dọa chúng ta, mau tỉnh lại, Chi Chi!”

Nam nhân đột nhiên ngất đi làm cho hai anh em từ trước đến nay ung dung giờ thì bứt bách cực độ kinh hoảng, theo bản năng kêu lên nhũ danh của nam nhân.

Mọi người nghe xong thiếu chút nữa ngã ngửa một đồng.

Chi Chi?

Trời ạ, một đại nam nhân bị kêu như vậy, thật là buồn nôn. Huống chi người gọi vẫn là hai vị vương tử cao tại thượng, thân phận vô cùng tôn quý, chuyện gì đang diễn ra vậy a?

Rất quỷ dị!

Mọi người nhìn xem không hiểu ra sao hai mắt đại ra.

“Các người còn đứng ngó làm gì? Mau gọi bác sĩ!” Hai anh em đối với bảo vệ bên cạnh nổi giận gầm lên một tiếng, liền vội vã ôm nam nhân lao ra phòng họp!

Sợ gọi bác sĩ đến quá chậm, hai vị vương tử điều động xuống, cấp tốc đem nam nhân mang về nhà.

Hai vị bác sĩ hoàng thất đã sớm lo lắng ở nhà là hầu hạ vương tử từ nhỏ đến lớn.

Hai vị vương tử từ nhỏ thân cường thể kiện, cơ hồ không sinh bệnh gì, vừa mới nghe bảo vệ gọi điện thoại đến, nói khẩn cấp vạn phần cũng không hiểu rõ, hại bọn họ nghĩ hai vị vương tử đột nhiên sinh bệnh cấp tính gì, khẩn trương cực độ.

Giờ phút này nhìn đến người bệnh khiến trên dưới cả phòng thấp thỏm bất an, bị vội vàng ôm vào tới lại không phải vương tử, mà là tiểu trợ lý mới được nhận không bao lâu bên người bọn họ, tất cả không khỏi ngây dại.

“Các người là đầu gối a? Còn không mau lại khám!” Tử Thần tức giận mắng to!

“Các người mau khám xem hắn làm sao vậy? Nếu hắn xảy ra chuyện gì, bốn vương tử sẽ lấy mạng các người!” thanh âm của Tử Lãm cũng lo lắng đến khàn giọng.

Hai vị bác sĩ chẳng biết tại sao bị mắng như máu chó trúng đầu, vội vàng tiến lên khám.

Ngay khi bọn họ muốn cởi áo nam nhân để chuẩn bệnh, lại bị hai vị vương tử rống giận sợ tới mức thiếu chút nữa tè ra quần.

“Ai cho phép các người chạm vào hắn?”

“Dám chạm một chút vào hắn, bốn vương tử sẽ chặt tay người!”

Hai vị bác sĩ đáng thương ngay cả nút áo của người bệnh còn chưa đụng tới, tay đã xuýt nữa bị bẻ gãy.

“Ô... Vương tử tha mạng vương tử tha mạng a.”

“Ô... Vương tử, thuộc hạ không cởi áo của hắn thì làm sao chuẩn bệnh a?” Hai vị bác sĩ vô tội đáng thương như vậy mà nói.

“Hừ, áo tự chúng ta cởi, các người chỉ dùng ống nghe xem bệnh, tay không được đụng tới thân thể của hắn một chút, nghe rõ chưa?” Tử Thần trợn trợn trừng mắt bọn họ.

“Đúng, hơn nữa nhắm mắt lại, không được nhìn bậy, bằng không cần thận trừng mắt của các người.” Tử Lãm cũng không yên bụng mà tăng mạnh mệnh lệnh.

Hai vị bác sĩ thật sự cảm thấy mù tịt.

Nằm ở trên giường rõ ràng là đúng là nam nhân hơn nữa còn là bộ dạng phi thường không thu hút. Cho dù bọn họ có đoạn tụ chi phích, đánh chết cũng không có khả năng sẽ coi trọng hắn!

Hai vị vương tử làm gì mà đem hấn trở thành đại mỹ nhân đệ nhất thiên hạ ôm khư khư như vậy chứ, một đáng sợ chúng ta muốn ăn đậu hủ hấn, thật sự là oan chết người!

Hai vị bác sĩ dưới cái trạng thái khóc không ra nước mắt mà hoàn thành nhiệm vụ chẩn bệnh.

“Thế nào, hấn không có việc gì chứ?” Hai vị vương tử lo lắng hỏi.

“Vương tử yên tâm, hấn không có việc gì. Hấn chính là ngủ không đủ giấc hơn nữa nhất thời cảm xúc kích động mà bất tỉnh, nghỉ ngơi thật tốt một chút, sẽ tỉnh lại.”

“Thật sự? Thật tốt quá. Các người dặn kẻ dưới, ai cũng không phép vào phòng quấy rầy.”

Sau khi hai vị vương tử ra lệnh, cũng không thêm liếc bọn họ một cái, hai ánh mắt không chớp mà nhìn chằm chằm nam nhân nằm trên giường, mỗi người một bên giữ chặt tay hấn.

Hai vị bác sĩ thấy quỷ dị thế mà liếc mắt nhau, như có điều suy nghĩ mà lặng lẽ lui xuống...

“Ca, đều là người, vì sao bảo hấn đi bưng trà?”

“Hừ, đều là người, vì sao mắng hấn là lão nhân?”

“Là người làm hấn tức đến xỉu.”

“Là người.”

“Là người.”

Sau khi hai anh em giận dữ nguýt lườm đối phương, bả vai đột nhiên như gà trống đấu bại mà rũ xuống.

“Chúng ta làm sao lại trở nên ấu trĩ như thế a?” Ở trong ‘Tứ công tử Thánh quốc’, Tử Thần luôn luôn thành thực chứng chắc cũng nhanh chóng không chịu nổi sự ấu trĩ của chính mình.

“Đúng vậy, từ sau khi gặp vật nhỏ này, biểu hiện của chúng ta so với trẻ mẫu giáo còn không bằng.” Tử Lãm ảo não mà gãi gãi đầu.

“Lãm, người có phát hiện một chuyện hay không?” Tử Thần đột nhiên như có điều suy nghĩ mà mặt nhăn mày nhú.

“Chuyện gì?”

“Lúc hấn ngất xỉu, chúng ta đồng thời kêu hai chữ.”

“Ca là nói...”

“Chi chi!” Hai người đồng thanh kêu lên.

“Vì sao chúng ta lại gọi thuận miệng như vậy?”

“Vì sao dường như lúc trước chúng ta đã gọi đến trăm lần?”

Một trái một phải nằm ở bên người nam nhân, nhẹ nhàng mà vuốt ve khuôn mặt hấn hơi tái nhợt, trong lòng hai người nẩy lên chua xót, tuy rằng trong đầu tràn đầy nghi vấn, nhưng lại không biết hỏi từ đâu.

“Ca, chẳng lẽ chúng ta quen hấn từ trước như hấn đã nói?”

“Không có khả năng! Thánh sứ nói, sau lần phi cơ gặp nạn, chúng ta trở về nước đã bế quan dưỡng thương, một năm này cũng chưa từng xuất ngoại, làm sao có thể có cơ hội biết hấn?”

“Nói cũng đúng... Nhưng... A a! Phiền muốn chết, không nghĩ! Dù sao mặc kệ lúc trước chúng ta có biết hấn hay không, hấn vĩnh viễn cũng là của chúng ta!”

“Nói rất đúng, Lãm. Cho dù về sau chúng ta theo ý của thánh sứ cưới nữ nhân khác, nam nhân này cũng vĩnh viễn đừng nghĩ rời khỏi chúng ta!”

Hai người nhìn nam nhân ở trên giường ngủ say, lửa dục vọng trong mắt bùng cháy vĩnh viễn không tắt...

Đám hỏi Thánh quốc vương tử cùng Lý gia tập đoàn Vĩnh Hùng với tốc độ sét đánh đang âm thầm tiến hành.

Vì được chiếc nhẫn trong truyền thuyết, hai vị vương tử cũng không để ý cưới nữ nhân nào.

Dù sao hết thấy cũng sẽ không thay đổi.

Bọn họ cũng không dự tính vì hai nữ nhân không chút tình cảm nào mà thay đổi cách sống gì.

Trong ý nghĩ thiên chân vô tình của bọn họ, định đem chiếc nhẫn thu vào tay, sau khi đạt được sứ mệnh, sẽ đem sinh vật gọi là vợ kia để trong một cung điện nào đó trong hoàng cung, chính mình thì mang theo tiểu trợ lý đáng yêu lại *** đăng bọn họ đi du lịch trên thế giới.

Vì tránh cho phức tạp, Tử Thần cùng Tử Lãm cũng không tính trước đó báo cho nam nhân kia biết chính mình sắp kết hôn.

Cho nên lại không cần đồng ý của hắn, khi đó hắn phát cái khóc nháo, nhiều lắm gào rống y là được. Hai vị vương tử ngây ngô nghĩ.

Hai chị em Lý gia xinh đẹp như hoa, Lý Uy Uy cùng Lý Tâm Tâm lại là một đôi song sinh.

Tổng giám đốc khách sạn vừa nhìn thấy hai đôi tuấn nam mỹ nữ hiếm thấy thế gian, vội vàng nghênh đón, nói tán thưởng, “Hai vị vương tử cùng hai vị tiểu thư quả thực chính là châu liên bách hợp, đúng là trời đất tạo nên một đôi.”

Lý Uy Uy cùng Lý Tâm Tâm then thùng liếc nhìn người trong lòng ngồi bên cạnh một cái, lòng tràn đầy kiêu ngạo vui sướng.

Đúng vậy, nhân duyên này nhất định là trời định, bằng không các danh môn thiên kim dù trầy da tróc vảy cũng muốn cướp được người đàn ông độc thân kim cương về tay mà như thế nào lại đột nhiên tới cửa cầu thân?

“Mời, mời bên này, mời nhìn đại sảnh bên này, bố trí hôn lễ tương lai chính là...”

Tổng giám đốc thao thao bất tuyệt nói một đống, hai vị vương tử suýt nữa ngáp một cái.

“Này này, em quyết định là được rồi, ta không ý kiến.” Tử Thần cố nén bất nại, mỉm cười.

“Ta cũng vậy, Tâm Tâm, em cùng chị của em quyết định là tốt rồi, ta đi ra ngoài hút thuốc, ca, có đi hay không?” Tử Lãm nhìn nhìn hắn.

“Được, cùng đi.” Tử Thần tìm được cơ hội đương nhiên phải rời khỏi.

Hai vị vương tử mặc kệ kháng nghị nũng nịu của các nàng, đi nhanh ra ngoài.

Đi đến quán cà phê Tây Âu, Tử Thần cùng Tử Lãm dưới sự hướng dẫn của phục vụ, ngồi ở một góc kín đáo.

“Phiền đã chết, nữ nhân làm sao phiền toái như vậy a? Lấy nhau không phải chỉ cần ký một cái không được sao? Lý gia muốn không phải là vậy sao?” Tử Lãm nói không kiên nhẫn.

“Nhẫn nại chút, bọn họ muốn cái gì được cái đó, quan trọng nhất là phải lấy được chiếc nhẫn về tay, lão già Lý kia gian xảo, sợ chúng ta đổi ý, khẳng định phải cử hành hôn lễ long trọng, chiêu cáo thiên hạ. Hắn coi trọng không phải là sức mạnh thánh quốc chúng ta sao?”

“Nói thật, vì đại thần, ta là không ngại hy sinh. Nhưng thánh sứ thật xác định chiếc nhẫn kia ở trong tay Lý gia? Nên không phải dọa chúng ta chứ?”

“Yên tâm, thánh sứ đã tận mắt thấy chiếc nhẫn kia, giống như đúc với sách thượng cổ miêu tả.”

“Vậy là tốt rồi. Bất quá phải tốn chi phí lớn như vậy mới trắc trở có thể nắm được chiếc nhẫn, đã cảm thấy phiền toái chết. Ca, chúng ta cứ phái lính đặc chủng Trọc Ưng trộm chiếc nhẫn là được rồi.”

“Bỏ đi, người nghĩ rằng ta chưa nghĩ tới a? Nhưng thánh sứ nói không được, nếu đối phương không cam tâm tình nguyện dâng lên thì chiếc nhẫn sẽ nhiễm oán khí, tổn hại đến linh lực của đại thần.”

“Trời a, làm sao phiền toái như vậy a?” Tử Lãm tròn tròn mắt. “Thật muốn nhanh chóng chấm dứt nhiệm vụ này, đưa vật nhỏ ra ngoài đi du lịch.”

“Người nghĩ rằng ta không nghĩ a? Chờ hết thấy đều thu phục, đến lúc đó buộc hấn lại, mua một đảo nhỏ ở biển Nam, không cho hấn mặc quần áo gì, để cho hấn ăn uống ngủ nghỉ đều trần truồng, để chúng ta tùy thời tùy chỗ muốn thao liền thao.”

Tử Lãm nghe đến đó tinh thần cũng đứng lên, “Đúng, kéo hấn đến bơi trần trên biển, sau đó ở trên bờ cát hạo hạo thao hấn một chút. Hấn nhất định yêu chết mất.”

“Cột trên cây thao đến lúc cho hấn khóc thì thật không tệ.”

Không nhìn tới ánh mắt ái mộ của toàn nữ nhân trong quán cà phê, hai vị vương tử hình tượng cao quý lại đang nói thủ đoạn hạ lưu như thế nào chà đạp nam nhân, nói đến mặt mày hớn hở, nước miếng tung bay.

Nếu này nữ nhân có thể nghe thấy bọn họ đang nói cái gì, ảo tưởng chắc chắn sẽ tan biến, hét to mà chạy tán loạn?

Hai vị vương tử tùy hứng bá đạo chuyên chế hiếm khi có việc đi ra ngoài, Lâm Đạm Chi đợi được cơ hội vội vàng gọi điện thoại hẹn gặp mặt bạn tốt Dương Thượng Văn.

Bởi vì đi theo bên người vương tử, Lâm Đạm Chi thường thường có thể tóm được mấy phiếu chiêu đãi miễn phí của khách sạn năm sao.

Dù sao không dùng cũng là lãng phí, Lâm Đạm Chi liền chọn một khách sạn đắt nhất.

Ở khách sạn Vân Hỉ quán cà phê lâu một sau khi ngồi xuống, Lâm Đạm Chi quan sát đến khí sắc của bạn tốt, quan tâm hỏi, “A Văn, gần đây có khỏe không?”

“Cũng được. Cám ơn quan tâm a, tiểu Lâm.” Dương Thượng Văn cười cười nói.

“Đừng khách khí, trước kia đều là cậu quan tâm tôi... cùng báo báo của tôi, tôi quan tâm cậu cũng là chuyện nên làm. Chuyện trong nhà đã giải quyết?”

“Nhờ phúc của cậu, hết thấy đều giải quyết.”

“Thật tốt quá... A Văn, tôi có việc muốn nhờ cậu, căn phòng trên núi cũng cần tu sửa, tôi hiện tại tiền trong tay không đủ, cậu có biết hiệu cầm đồ nào hay không? Tôi có chiếc nhẫn muốn cầm.”

“Chiếc nhẫn nào?”

“Cũng không phải kim cương hoặc hoàng kim gì, bất quá là của bạn tốt tôi lúc còn sống rất quý nó, ta nghĩ chắc có chút tiền, đợi đến tháng sau ta lĩnh tiền lương, sẽ chuộc nó lại.”

“Tôi không biết bạn mở hiệu cầm đồ, bất quá ta có bạn là thương nhân châu báu, cậu giao cho tôi, tôi để cho hấn đánh giá chiếc nhẫn. Như vậy cậu đem đến hiệu cầm đồ mới không bị lừa.”

“Cám ơn cậu, a Văn. Tôi lần sau trở về núi tôi sẽ lấy.”

“Một việc nhỏ. Đáng tiếc hiện tại tôi không được dư dả, bằng không có thể giúp người. Đúng rồi, có tin tức của thần báo chưa?” Dương Thượng Văn biết hấn là bạn tốt cũng thật muốn tìm bọn họ về biết bao nhiêu.

“Có thể nói có, cũng có thể nói không...” Lâm Đạm Chi cười khổ một chút.

Hấn không biết nên làm sao kể hết cho người bạn này. Nếu nói với hấn biết báo báo yêu dấu của hấn biến thành hai vị vương tử thánh quốc, có lẽ sẽ đưa hấn đến bệnh viện tâm thần mất.

“Kỳ thật cậu không nên quá cố chấp, thần báo vốn vật phi phạm, vốn sẽ không thuộc về cậu, hay là cậu buông tha đi.” Dương Thượng Văn nhìn sắc mặt bi thương của bạn, không khỏi mở miệng khuyên nhủ.

“Không! Bọn họ là của ta! Là ta nhặt được bọn họ, bọn họ thuộc về ta! Rồi có một ngày... Bọn họ nhất định sẽ trở lại bên cạnh ta!” Lâm Đạm Chi kích động mà nước mắt chảy xuống.

“Được rồi được rồi, người đừng kích động như vậy, một đại nam nhân như thế nào nói khóc sẽ khóc, thật sự là quá khó nhìn.” Dương Thượng Văn sợ bị người khác thấy, vội vàng cầm lấy khăn tay trên bàn giúp hấn lau nước mắt.

Hành động hai người thân mật bất hạnh vừa vặn bị hai vị vương tử đang chuẩn bị đi ra nhìn thấy rõ ràng từ đầu đến cuối.

Ghen tỵ mãnh liệt làm cho Tử Thần cùng Tử Lãm tức giận đến giận sôi lên, một bước xông lên phía trước, một trái một phải đem Lâm Đạm Chi xách lên

“Lá gan người lớn nhỉ, bốn vương không có thì đi lên a?”

“Ca, nếu không giáo huấn hần một chút, lần sau em bé cũng sinh luôn.”

Lâm Đạm Chi nghe đến đó thiếu chút nữa ngất xỉu, “Nhỏ giọng chút, các người nói hươu nói vượn cái gì, các người không muốn làm người, ta còn muốn được không?”

“Còn dám tranh luận?”

“Ca, hần chưa thấy quan tài chưa rơi lệ.”

“Đúng vậy, không giáo huấn hần thật tốt, hần vĩnh viễn học không ngoan.”

“Nhìn hần muốn ngoan ngoan tự mình theo chúng ta, hay là muốn chúng ta trực tiếp trói lại?”

“Ta không ngại trước mặt nhiều người như vậy mà hôn hần đến chân nhũn ra đâu.”

“Ha ha, chủ ý này không tồi.”

Hai người trong lúc này nói rất không kiêng nể gì, làm cho Dương Thượng Văn ngồi ở bên nghe mà mắt tròn lưỡi cứng.

Đây... Đây không phải là vương tử Tử Thần cùng Tử Lãm của Cao Già Thánh quốc sao?

Bọn họ hiện tại không phải lão bản của tiểu Lâm sao? Làm sao cùng tiểu lâm như... có một chân?

“Các người nói đủ hay chưa?” Lâm Đạm Chi ở trước mặt bạn tốt, vội vàng muốn bảo bọn họ câm miệng, “Các người còn nói bấy nữa, buổi tối đừng hòng chạm vào ta nữa.”

Lời này vừa nói ra, bốn người đều ngây dại.

Qua ba giây, Tử Thần cùng Tử Lãm nhịn không được ôm bụng cười to.

Lâm Đạm Chi xấu hổ hận không thể đào cái lỗ mà chui vào.

Dương Thượng Văn thì xấu hổ đến mức ánh mắt không biết nhìn đi đâu.

“Hai người các người nhớ kỹ cho ta!” Lâm Đạm Chi không mặt mũi nào gặp Giang Đông lão phụ, tức giận chạy ra ngoài.

Trước khi Tử Thần cùng Tử Lãm đuổi theo, có vài lời rất lạnh lùng với Dương Thượng Văn, “Nghe rõ cho bốn vương, người về sau nếu dám tiếp cận người của chúng ta, bốn vương sẽ khiến cho người chết thật khó coi.”

3. Chương 3

Lâm Đạm Chi chạy vào toilet không ngừng với nước vào mặt, xem có thể xóa hết khô nóng trên mặt hay không.

Ồ... Mặt mặt muốn chết, như vậy sau này làm sao có mặt mũi nào mà nhìn a Văn a?

Cũng tại hai tên không biết liêm sỉ kia hại ta, nhớ kỹ cho ta!

Ngay lúc Lâm Đạm Chi lên tiếng mắng bọn họ ở trong lòng, hai vị vương tử thanh thoi ung dung đi tới.

“Làm sao vậy, vật nhỏ, không mặt mũi nhìn người khác, cho nên mới rửa mặt?” Tử Thần trêu chọc nói.

“Làm sao mà rửa sạch những lời vừa nãy đã nói chứ? Thật là táo bạo a.” Tử Lãm cũng lộ ra cái nụ cười nghịch ngợm.

“Hai kẻ các người là đầu sỏ gây nên chuyện mà giờ còn nói gì? Còn không phải các người hại, muốn hại ta về sau cũng không có bạn sao?” Lâm Đạm Chi tức giận trừng mắt bọn họ.

“Bạn? Đó là cái gì? Chúng ta có cho phép người kết bạn sao?” Tử Thần sắc mặt trầm xuống, bắt lấy tay của nam nhân.

Ở trong lòng anh em bọn họ sớm đem người nam nhân này trở thành vật sở hữu riêng của chính mình, căn bản không cho bất cứ một kẻ nào khác tồn tại trong cuộc sống của hắn.

“Ca, sớm nói qua phải hảo hảo trừng phạt tiểu tao hóa này, bằng không hắn vụng trộm thành thói quen.” Tử Lãm cũng lạnh lùng cười, ngón tay có lực giữ cầm nam nhân.

“Vậy còn chờ cái gì? Thường phạt phải đúng lúc, nói thì phải làm liền!”

Hai người không cần phân bua gì mà đem nam nhân đẩy mạnh vào toilet...

“Buông ta ra, hai cầm thú các người!” Lâm Đạm Chi càng không ngừng giãy giụa.

Tuy rằng toilet của khách sạn 5 sao rộng hơn so với bình thường, nhưng cùng lúc ba người đàn ông to lớn mà chui vào cùng một cái toilet thì thật là kinh khủng.

“Các người... Các người muốn làm gì?”

Lâm Đạm Chi giống sandwich bị Tử Thần cùng Tử Lãm trước sau kẹp chặt.

Huyết khí thêm muốn của hai người tỏa ra thật sự quá mức mãnh liệt, Lâm Đạm Chi sợ thiếu chút nữa kêu lên. “Các người... Các người đừng xằng bậy a, nơi này chính là nơi công cộng người đến người đi...”

“Chính là như vậy mới kích thích a.” Tử Thần tà tà cười.

“Đúng vậy, nếu muốn tất cả mọi người chạy tới nhìn, người có thể kêu lớn một chút.” Tử Lãm căn bản là nói đúng khiến nam nhân không dám lên tiếng.

“Ô... Các người rốt cuộc muốn thế nào đây? Ta nói các người hiểu lầm rồi. A Văn là bạn trung học với ta, hắn rất tốt, rất quan tâm ta, thường thường giúp ta tìm công việc, còn...” Lâm Đạm Chi biết mình càng tỏ càng đen.

“Câm miệng cho ta.” Tử Thần càng nghe càng nóng, nắm lấy đầu của hắn ngưỡng ra sau, hung hăng hôn lên!

“Tức chết ta, cũng dám ở trước mặt bốn vương ca ngời nam nhân khác, Lâm Đạm Chi, người hôm nay chết chắc rồi!” Tử Lãm cũng không cam yếu thế mà xé quần áo nam nhân, cắn lên đầu nhũ bên trái của hắn một cái!

“Ô ừ...” Khoái cảm kích đau hỗn loạn làm cho Lâm Đạm Chi nhin không được phát ra tiếng rên rỉ nóng bỏng từ mũi...

Nam nhân quá mức hiểu biết nhược điểm chính mình một khi phát động thể công, Lâm Đạm Chi căn bản không có đường chống cự.

Đầu lưỡi cùng đầu nhũ mãi cảm đều bị hai nam nhân mãnh liệt hung hăng xâm phạm, khoái cảm quá mức *** khiến cho Lâm Đạm Chi cơ hồ lập tức muốn cương lên...

“Thật sự là *** đáng, tùy tiện hút đã cứng lên.” Tử Thần móc tính khí thẳng đứng của nam nhân ra.

“Nói người là *** phụ còn không thừa nhận.” Tử Lãm cũng lấy ngón tay vuốt ve đầu nhũ bị cắn sưng đỏ không chịu nổi kia.

“Ô... Dừng tay...” Lâm Đạm Chi vặn vẹo thân thể, thút thít cầu xin.

“Tiểu bịp bợm, muốn kêu chúng ta dừng tay, vì sao còn vẫn xoay vòng?” Tử Thần tà tà cười.

“Ta không có...”

“Còn dám nói dối? Công ty của chúng ta là không cho phép nhân viên nói dối.” Tử Lãm cười xấu xa rồi cời quần của nam nhân, “Xem ra nhân viên của chúng ta giáo dục không được tốt, phải hảo hảo giáo dục lại một lần nữa mới được.”

“Đúng vậy, Lãm, ta hảo hảo giáo dục cái miệng nhỏ nhắn phía dưới của hân, cái miệng phía trên giao cho người.” Tử Thần vươn một ngón tay, đột nhiên đâm vào cúc hoa của nam nhân...

“Ồ ừ...” Đau chết người! Lâm Đạm Chi vội vàng cắn môi dưới, ngăn cản tiếng kêu đau của chính mình.

“Thật chặt a, xem ra tiểu *** phụ này hôm nay còn chưa bị người ta thao qua.” Tử Thần vừa lòng gật gật đầu, bắt đầu lấy ngón tay đâm xuyên rất nhanh.

“Hừ ừ... Ừ...” Nhục bích mẫn cảm bị các đốt ngón tay thô ráp của nam nhân tận tình ma xát, Lâm Đạm Chi phát ra tiếng rên rỉ sáng khoái, không tự giác xoay xoay cái hông.

“Cái hông thật ***, có phải muốn ta xuyên cái gì càng thô to vào không?”

Lâm Đạm Chi đương nhiên muốn chết đi được, nhưng nghĩ là ở bên ngoài nhà vệ sinh công cộng, đành phải lắc đầu.

“Không cần a, được, quên đi.” Tử Thần tà ác cười, bỗng rút ngón tay ra.

“A a... Không được đi.” Lâm Đạm Chi trong cơ thể hư không khiến cho cả người phát điên, vội vàng nắm lấy tay của nam nhân ở phía sau.

“Lấy tay xuyên vào thì có khoái cảm gì? Muốn thì tự mình móc nhục tràng của ta ra, tự mình dùng cái miệng nhỏ nhắn *** đặng phía sau mà ăn vào đi!” Tử Thần ngồi trên bồn cầu, lấy cự bóng đang chờ ra sức vận động ra, kéo nam nhân lên đùi của mình.

“Nhưng...” Lâm Đạm Chi lại do dự.

“Nhưng nhị cái gì? Muốn nói, mua một tặng một, ngay cả cái miệng nhỏ nhắn phía trên cũng được miễn phí nhục tràng của ta.” Tử Lãm đem nhục bóng to lớn của mình đưa đến bên miệng của nam nhân, “Suy nghĩ còn chưa đủ sao? Chúng ta một chút cũng không miễn cưỡng, muốn thì có cả hai, không muốn thì không có gì cả. Tự mình suy nghĩ.”

Hai dã thú tà ác một bên bảo người ta suy nghĩ, một bên lại tận tình mà đùa bốn đầu nhũ cùng cúc huyết mẫn cảm của nam nhân.

Lâm Đạm Chi bị chọc cho toàn thân ngứa ngáy, thở gấp liên tục, làm sao còn có khả năng tự hỏi, chỉ hận không được hai nam nhân tận tình đâm xuyên tao huyết trống rỗng của chính mình.

“Ta muốn... Ta muốn...”

Lâm Đạm Chi một tay trượt xuống cầm cự bóng của Tử Thần, nhét vào cúc huyết khao khát của chính mình, dùng sức nuốt vào, một tay kia thì cầm nhục bóng thô to của Tử Lãm, dùng cái miệng nhỏ nhắn của mình hút vào.

“Ha a a!” Ba người đồng thời phát ra tiếng thở dốc ...

Lâm Đạm Chi dùng miệng *** đặng xóc lên xuống nhục bóng của Tử Thần, cũng dùng miệng vì Tử Lãm giao khẩu điên cuồng.

Tử Thần cùng Tử Lãm bị hai cái miệng trên dưới nam nhân hút thích đến ngứa mắt, thở phù phù.

“Phù phù... Tiểu tao hóa, thật đáng chết, ngươi học ở đâu, thích chết người...” Tử Thần cảm thất lưng của nam nhân, vận vẹo hông cố sức ưỡn ra trước, hận không thể ưỡn xuyên thủng cái tao hông này, làm cho hân không thể phát tao nữa.

“Ồ...Ồ...” Thích quá, thích chết ta! Lâm Đạm Chi miệng bị đại nhục bóng nhét kín không thể kêu lên, chỉ có thể đem nhục bóng trong miệng nuốt càng sâu, với khoái cảm điên cuồng muốn phát tiết kia khiến cho người ta chỉ muốn hét lớn lên!

Thật khổ thân cho Tử Lãm.

Nhục bồng của y bị nam nhân hút chặt chặt muốn nổ tung, càng nuốt càng sâu, đầu đỉnh mẫn cảm bị yết hầu nho nhỏ kia mở ra co lại gắt gao hút chặt, Tử Lãm thoáng chốc lại nhìn không được tinh quan đại khai.

“Ác ác... Đáng chết, nhanh như vậy khiến người ta chịu không nổi, ta muốn bắn...” Tử Lãm khẽ nói đem từng dòng từng dòng dịch thể nóng rực tưới vào thực quản của nam nhân.

Lâm Đạm Chi cơ hồ vừa nuốt dịch thể của nam nhân vào, lập tức khóc muốn bắn tinh.

Rõ ràng là vừa tanh vừa thối gì đó lại là hần yêu nhất, nghĩ nam nhân yêu dấu ngay trong dạ dày của mình dao động, Lâm Đạm Chi liền tham lam mà hận không thể nuốt vào nhiều hơn.

Cao trào thành linh xảy ra khiến cho tràng bích của nam nhân kịch liệt địa co rút lại, khiến nhục bồng của Tử Thần kẹp vừa chặt vừa nóng, làm cho y thích đến kêu a a.

“A a... Thích chết ta, bắn bắn... toàn bộ ăn hết cho ta.” Tử Thần nắm chặt thắt lưng của nam nhân dùng sức đè xuống, nhục bồng cứ kêu phốc phốc ở trong miệng nam nhân bắn đầy dịch thể...

Ba người như vậy ở nhà vệ sinh công cộng người đến người đi, từng đợt từng đợt mà tận hưởng tư vị mê hồn tuyệt diệu trong lòng lẫn nhau...

Các đội săn ảnh ở khắp nơi nhúng tay vào mọi chuyện, đối với chuyện đám hỏi của Tứ đại công tử —— hai vị vương tử Tử Thần cùng Tử Lãm cùng hai thiên kim của tập đoàn Vĩnh Hưng không quá vài ngày mà truyền đại om sòm huyên nào...

Bởi vì bị hai cảm thú háo sắc vừa đổ kị ở trên giường suốt giằng co ba ngày ba đêm không xuất môn, Lâm Đạm Chi vẫn bị giấu giếm, không biết chút nào về tình hình hiện tại.

Tối ngày thứ tư, sau khi đau khổ cầu xin, hai nam nhân bá đạo cuối cùng cũng cho hần ra ngoài đi làm.

Lòng đầy cảm kích mà bước vào phòng trợ lý đặc biệt, thật vất vả mới thấy ánh mặt trời Lâm Đạm Chi liếc mắt nhìn những lẵng hoa bày đầy hành lang.

“Làm cái gì vậy, có người sinh nhật sao?” Không đúng a, sinh nhật hai vị kia còn sớm mà.

“Chuyện gì thế?”

Ngay khi Lâm Đạm Chi muốn nhìn trên thiệp chúc mừng viết cái gì, thì đồng nghiệp Trần Kỳ Quân ở phòng kế toán vội vàng chạy ào tới, “Tiểu toán bàn, nói mau nói mau, rốt cuộc tin tức kia có thật hay không vậy?”

“Tin tức gì?” Lâm Đạm Chi chẳng hiểu mô tê gì.

“Nga, cậu cũng không biết sao, còn giả bộ.” Trần Kỳ Quân đẩy hần, “Hôm nay trên trang nhất của báo đều có viết mà. Tôi chỉ đến đây chứng thực với cậu một số tin tức chưa chính xác thôi.”

“Trần Kỳ Quân, cậu có thể nói rõ ra hay không, có phải công ty có chuyện gì hay không? Tôi xin nghỉ ba ngày, thật sự không biết người đang nói cái gì.” Mới sáng sớm, Lâm Đạm Chi đã cảm thấy choáng váng với hần.

“Được được, nói rõ. Chính là chuyện hai vị vương tử Tử Thần cùng Tử Lãm cùng hai vị thiên kim của tập đoàn Vĩnh Hưng làm đám hỏi a. Cậu là trợ lý bên cạnh bọn họ mà, há lại không biết, cậu nói mau, chuyện này có phải thật hay không?” Về mặt Trần Kỳ Quân tò mò.

“Cậu... Cậu nói cái gì?” Lâm Đạm Chi nghe mà thấy thân mình khẽ vụt một cái, “Cái gì kết hôn? Ai kết hôn với ai?”

“Cậu thật không biết?” Trần Kỳ Quân nhìn biểu tình của tiểu toán bàn thật đúng là không biết chuyện, không khỏi cảm thấy được có chút nghi hoặc, “Kỳ quái, lão bản của chúng ta không phải rất coi trọng cậu, tới chỗ nào cũng đều đem theo cậu bên người sao? Không có lý do gì không biết a.”

“Đừng dài dòng!” Lâm Đạm Chi đột nhiên dữ tợn nắm lấy cổ áo hần, “Mau trả lời vấn đề vừa rồi cho tôi! Rốt cuộc là ai muốn kết hôn với ai?”

“Chính là hai vị tổng tài của chúng ta cùng hai chị em Lý gia của tập đoàn Vĩnh Hưng a. Còn nữa bọn họ thật đúng là trai tài gái sắc, xứng đôi vô cùng, cả hai đều là sinh đôi, thật sự là nhân duyên trời định, giai

ngẫu thiên thành a!” Trần Kỳ Quân nói đến nước miếng bay tứ tung, hoàn toàn không phát hiện nam nhân ở trước mắt hắn đã sắp lung lay sụp đổ...

“Ta không tin... Ta không tin...” Lâm Đạm Chi cả mặt trắng bệch, nắm chặt hai tay.

“Báo chí đều nói a, không tin thì cậu xem đi.” Trần Kỳ Quân đưa tờ báo trên tay cho hắn. “Hắc hắc, tiểu toán bàn, đến lúc hôn lễ có thể lên đưa tôi vào để mở mắt được không a?”

Lâm Đạm Chi hai tay run rẩy cầm tờ báo, khi ảnh chụp hai nam nhân sóng bước cùng đôi mỹ nhân song sinh đập vào mắt, hắn đột nhiên quát to một tiếng, chạy nhanh về phía văn phòng tổng tài...

Lúc Tử Thần cùng Tử Lãm vừa nhìn thấy biểu tình của nam nhân chạy vào vào văn phòng, thì biết chuyện đã bại lộ.

Tử Lãm tuy rằng miệng nói không để ý đến hắn nghĩ như thế nào, nhưng nhìn sắc mặt hắn không cực điểm gay go, cũng không khỏi có chút đau lòng.

Nhưng cá tính của Tử Thần luôn luôn không dài dòng dây dưa, lúc nam nhân cầm đầu chạy vào thì liền nói, “Xem ra người đã biết.”

“Đừng nói cho ta biết đó là sự thật...” Lâm Đạm Chi thống khổ nhìn hai người bọn họ.

“Đó là thật sự.”

“Không... Không! Các người làm sao có thể làm nhục ta như vậy?!” Nước mắt Lâm Đạm Chi chảy xuống, oán hận nhìn bọn họ, “Lúc các người mang ta lên trên giường, kỳ thật cũng đang chuẩn bị hôn lễ, đúng hay không?”

“Đó là hai việc khác nhau.” Tử Thần trầm giọng nói.

“Kỳ thật là thánh sứ an bài, chúng ta cũng không...” Tử Lãm vội vã muốn giải thích.

“Câm mồm.” Tử Thần hung hăng trừng mắt liếc Tử Lãm một cái, cảnh cáo y không được nhiều lời.

“Người để hắn nói, ta có quyền được biết!” Lâm Đạm Chi phẫn nộ gào to.

“Người có quyền gì?” Tử Thần vẫn là không động đậy mà lạnh lùng nhìn hắn, “Người đừng quên thân phận của mình, người chỉ là trợ lý kiêm bạn giường của chúng ta mà thôi. Chúng ta muốn kết hôn với ai phải cần báo cáo với người sao? Vẫn là chúng ta đường đường vương tử Thánh quốc kết hôn còn cần sự đồng ý của người?”

Nghe được lời của Tử Thần, Lâm Đạm Chi đột nhiên ngừng nước mắt.

Đúng vậy, ta có quyền gì chứ? Bọn họ đánh mất hết trí nhớ từ bỏ ta, chỉ còn độc nhất mình ta còn nhớ mà giữ ngôi nhà trên núi, giữ những gì thuộc về chúng ta.

Ta còn ngu xuẩn mà đòi hỏi bọn họ cái gì?

Kể gì, cho tới bây giờ cũng chỉ còn đơn độc mình ta thôi!

Thừa nhận đi, Lâm Đạm Chi, thừa nhận báo cáo yêu cầu của người không bao giờ còn trở lại nữa...

Cõi lòng tan nát từng mảnh nhỏ, bị gió thổi đi, nên cái gì cũng không còn ...

Lâm Đạm Chi không ồn ào, cũng không bát nháo. Như mất hồn mà im lặng xoay người đi ra ngoài.

Tử Lãm nhìn bộ dạng nam nhân đau đến không chịu nổi, nhịn không được mắng to, “Ca, người quá đáng, làm sao nói những lời khó nghe như vậy?”

“Vậy thì phải nói như thế nào?” Tử Thần đập bàn! Chẳng lẽ y không đau lòng sao? Nhưng y chỉ có thể làm như vậy. “Hắn biết sớm cũng tốt, đau ngắn không bằng đau dài. Nỗi đau qua đi, hắn sẽ thành thành thật thật đợi bên người chúng ta.”

“Người xác định sao? Vạ nhất hắn...”

“Sẽ không!” Tử Thần kiên quyết bác bỏ ý nghĩ của y, “Ta nhìn ra tim của hắc ở bên chúng ta, hắc sẽ không rời đi.”

“Chỉ hy vọng như thế...”

Hai người không hẹn mà cùng nhìn về hướng nam nhân rời đi... Trước mắt như còn có thể thấy ánh mắt tan nát cõi lòng của hắc...

4. Chương 4

Màn đêm buông xuống.

Lang thang trên đường cả ngày, Lâm Đạm Chi không biết đi con đường nào, lại đi tới viện bác sĩ thú y do Dương Thượng Văn mở.

“Này, A Văn...” Lâm Đạm Chi miễn cưỡng nở một nụ cười.

Nhưng cái nụ cười của hắc dưới con mắt quen biết nhiều năm của Dương Thượng Văn thì nó còn khó coi hơn là khóc.

“Tiểu Lâm, sao lại thế này? Cậu làm sao mà bộ dạng suy sụp thế kia? Mau mau ngồi đi.” Dương Thượng Văn vội vàng kéo chiếc ghế ra.

“Không cần... Ta... Ta muốn ra sau nhìn...”

“Làm sao vậy, lại nhớ tới thần báo?” Dương Thượng Văn bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu, “Đi thôi, đi nhìn đi.”

“Cảm ơn cậu, a Văn.” Lâm Đạm Chi đứng dậy đi ra phía sau.

Mở cửa sắt ra, đi vào phòng bây giờ không còn một bóng người, Lâm Đạm Chi hoài niệm mà nhớ tới lúc trước...

Nhớ tới hai báo báo tự mình rầu rĩ tự tổn thương làm cho hắc đau lòng người cỡ nào...

Nhớ tới hắc như thế nào ôm bọn họ ưng thuận lời hứa trả giá hết thảy...

Lâm Đạm Chi, làm sao thời gian đảo ngược lại, người còn có thể quyết định như thế sao?

Không cần thời gian suy xét, Lâm Đạm Chi biết đáp án của hắc là có.

Nếu thời gian có thể quay lại, Lâm Đạm Chi sẽ không tiếc hết thảy mà giữ bọn họ bên mình.

Ban Ban, Điểm Điểm... Rốt cuộc ta phải làm thế nào các người mới quay lại đây?

Ta nhớ các người... Ta rất nhớ các người!

Lâm Đạm Chi sụp đổ khóc rống không cách nào mà ngồi bệt xuống đất, càng không ngừng đâm xuống sàn!

“Tiểu Lâm! Cậu làm sao vậy? Không được như vậy!” Nghe được tiếng khóc Dương Thượng Văn vội vàng chạy tới nắm lấy tay hắc! “Mau dừng tay! Còn đâm như vậy nữa sẽ bị thương.”

“A Văn, cậu mau giúp tôi, tôi muốn báo báo của tôi, tôi muốn báo báo của tôi!” Lâm Đạm Chi nắm lấy tay người bạn tốt này như nắm rơm nắm rạ, “Làm sao bọn họ có thể đối với tôi như vậy được? Bọn họ làm sao có thể vứt bỏ tôi mà kết hôn người khác? Tôi yêu bọn hắc như vậy... yêu bọn hắc như vậy a...”

“Cái gì báo báo? Cái gì kết hôn? Tiểu Lâm, Cậu nói lộn xộn gì vậy? Muốn kết hôn chính là hai lão bản của cậu, với thần báo có quan hệ gì a?” Dương Thượng Văn nghe sao cũng không hiểu. Hắc đã nghe tin tức của hai vị vương tử từ trên báo chí.

“Vì sao không có liên quan gì? Hai người bọn họ chính là báo báo của tôi!”

Lời của Lâm Đạm Chi tựa như viên đạn chấn động bắn ra, làm cho Dương Thượng Văn chấn đến thất điên bát đảo!

“Tiểu Lâm, cậu nói cái gì? Cậu là say hay là điên? Tỉnh đi tỉnh đi.” Dương Thượng Văn bắt lấy bờ vai của hắn cố sức lắc lắc.

“Tôi không có say! Cũng không điên!” Lâm Đạm Chi thương tâm muốn chết phất tay hắn ra, lớn tiếng kêu khóc, “Hai tên vương tử hỗn đản chính là Ban Ban cùng Điểm Điểm của tôi! Tôi tận mắt thấy bọn họ biến thành người trong lòng tôi, là tôi tận mắt thấy!”

Trời ạ! Đây... Đây là thần kỳ sao?

Đối với truyền thuyết của Thánh quốc thần thú Dương Thượng Văn dị thường cuồng nhiệt vội vàng truy vấn tiếp, “Bọn họ làm sao biến thành người? Bọn họ còn có thể biến thành báo không?”

Biến thành báo lại?

Lâm Đạm Chi nghe đột nhiên ngơ ngẩn.

Đúng vậy, tại sao hắn không nghĩ tới? Hắn cho tới nay chỉ nghĩ làm thế nào để bọn họ nhớ lại, làm sao lại chưa từng nghĩ tới làm thế nào để bọn họ biến thành báo?

Đúng, chỉ cần bọn họ biến lại bộ dạng là báo, bọn họ sẽ thấy không thể lấy nữ nhân khác! Để xem còn ai muốn lấy bọn hắn!

Lâm Đạm Chi hiểu ra, cười ha ha.

“Ha ha... A Văn, đến, chúng ta cùng nhau đại tác chiến biến thân đi!”

Hai người chạy về nhà của Dương Thượng Văn, hắn vội vàng lục lọi mớ tài liệu có liên quan đến thần thú Cao Già Thánh quốc nhiều năm qua.

“Tiểu Lâm, cậu cũng biết, tôi từ nhỏ rất có hứng thú với động vật, điểm ấy coi như là di truyền từ tổ phụ ta. Ông là thầy thuốc từng tìm hiểu truyền kỳ của Cao Già Thánh quốc, cũng tin đây là thật cổ sự, cũng không phải là thần thoại. Cho nên, khi tôi tận mắt thấy thần báo, cậu có biết ta kích động như thế nào không! Không nghĩ tới bây giờ cậu còn nói cho tôi biết, bọn họ sẽ biến thân! Trời ạ, đây là kỳ tích thượng thiên bày ra a!” Dương Thượng Văn hưng phấn đến độ hai con mắt đều đỏ.

“Này, a Văn, nhưng tôi nói trước, “Lâm Đạm Chi hung hăng trừng mắt hắn, “Nếu người đem báo báo của tôi ra làm vật thí nghiệm, tôi sẽ làm thịt cậu!”

“Cái gì chứ? Tôi là loại người đó sao? Muốn làm thì đã làm cái lúc cậu tặng bọn họ cho tôi đấy.” Dương Thượng Văn trợn tròn mắt.

“Ừ, nói cũng đúng. Được rồi, coi như cậu có lương tâm.” Lâm Đạm Chi vỗ vỗ vai hắn. “Chúng ta đây bây giờ thảo luận làm thế nào biến bọn họ thành báo.”

“Đầu tiên, cậu phải kể từ đầu đến đuôi cho tôi nghe. Làm thế nào cậu gặp bọn họ? Bọn họ là ở trong tình huống nào mà biến thân, mọi chuyện cẩn thận nói lại cho tôi, một chút cũng không được quên.”

“Được, tôi nhớ nhớ... khi đó tôi lên trên núi đi tảo mộ, đột nhiên sét đánh đầy trời, một tia sét đánh xuống...”

Lâm Đạm Chi đem tình cảnh lúc trước miêu tả từng chút một, “Kết quả chẳng biết tại sao từ trong bia mộ xuất hiện một chiếc nhẫn...”

“Từ từ, cậu nói chiếc nhẫn?” Dương Thượng Văn đột nhiên nhíu mày, “Chính là chiếc nhẫn lần trước cậu nhắc tới?”

“Đúng. Chiếc nhẫn kia lại nói có chút tà môn, tôi mới mang vào thì đầu bỗng choáng váng, toàn thân nóng lên, hơn nữa chiếc nhẫn còn phát ra một luồng ánh sáng lớn, chiếu thẳng lên bầu trời, kết quả bất ngờ trên bầu trời có sét, cuối cùng có một cái phi cơ đã bị ánh sáng của chiếc nhẫn cùng sét trên trời đánh trúng... rơi xuống...” Lâm Đạm Chi nhớ nhớ tới cảnh đó mà trong lòng còn chút sợ hãi.

“Sau đó?” Dương Thượng Văn càng nghe càng cảm thấy chiếc nhẫn đó có vấn đề.

“Sau đó tôi chạy tới cứu người a. Trong phi cơ đó tôi phát hiện hai con báo. Mới đầu tôi còn tưởng rằng bọn họ là con mèo nhỏ đấy, chỉ lớn bằng ba bàn tay người.” Lâm Đạm Chi nhớ tới bộ dạng khả ái ban đầu của Ban Ban cùng Điểm Điểm, hai mắt bắt đầu mờ mịt.

“Tốt lắm, tiểu Lâm, kiềm chế chút, chảy nước miếng kìa.” Dương Thượng Văn trêu chọc.

“A? Có sao?” Lâm Đạm Chi vội vàng lấy tay lau lau.

“Ha, chọc người chút. Sau đó? Nói tiếp đi.”

“Xì, dám cười tôi.” Lâm Đạm Chi trừng mắt liếc mắt một cái, “Sau đó, sau đó bọn họ càng lớn càng to a, lớn đến mức tôi không thể nuôi được bọn họ nữa, cho nên... cho nên sẽ đem bọn họ chuyển cho cậu ...”

Kỳ thật còn có một nguyên nhân quan trọng nhất, Lâm Đạm Chi không dám nói với bạn.

Đó chính là lúc trước hần thiếu chút nữa bị báo báo bị động dục vậy khốn cường bạo. Không chuyện nào mất mặt hơn nên hần không thể nói.

“Vậy sau khi cậu mang bọn họ trở về, tình hình thế nào mà làm cho bọn hần biến thành người?”

“Có một ngày, tan tầm tôi cưỡi xe máy lên núi, ngày đó mưa rất to, Ban Ban cùng Điểm Điểm thấy tôi về trễ liền xuống núi đón tôi. Kết quả không ngờ... sét trên trời đánh trúng cột điện ven đường, báo báo của tôi đã bị dây điện rơi xuống đánh trúng!” Lâm Đạm Chi nhớ tới một màn hoảng sợ trước kia mà nhin không ngừng phát run.

“Sau đó? Sau đó bọn họ liền biến thân?”

“Đúng, sau khi bọn họ bị giạt điện, tôi sợ hãi, chỉ có thể ôm bọn họ khóc, không nghĩ tới bọn họ lại ở trong lòng tôi từ từ biến thành người... Còn mở miệng gọi tôi “chủ nhân”, nói ra không sợ cậu cười, tôi liền ngất xỉu tại chỗ.”

Lâm Đạm Chi ngưng ngưng gãi gãi đầu.

“Đừng nói như vậy, đó là phản ứng bình thường mà, nếu là tôi cũng có lẽ cũng không hơn như vậy đâu.” Dương Thượng Văn vội vàng an ủi hần.”Sau đó thế nào?”

“Sau đó cậu cũng biết, lúc ấy cậu cũng có mặt, Ban Ban cùng Điểm Điểm ở nhà hàng bị người mang đi ... Lúc sau tôi tìm như muốn điên lên, thật vất vả mới tìm được bọn họ, lại phát hiện bọn họ chính là vương tử Cao Gia Thánh quốc... Hơn nữa chế giễu nhất là... bọn họ mất đi ký ức một năm cùng sống với tôi... Bọn họ quên không còn một mảnh, ha.” Lâm Đạm Chi cười khổ tự chế giễu mình.

“Cậu đừng khổ sở, tiểu Lâm, lúc ấy ở nhà hàng có một chuyện tôi nhớ rất rõ, bây giờ nhớ lại một chút, tôi có thể khẳng định nhất định là mỹ nhân tóc vàng kia có sử dụng pháp thuật gì đó, đã khống chế trí nhớ của hai vị vương tử, bằng không làm sao bọn họ ngay từ đầu còn rất kháng cự cùng người của thánh quốc, vậy mà mỹ nhân kia đưa tay lên đầu họ, bọn họ liền ngoan ngoãn đứng lên cùng người ta đi mất? Nhất định có quỷ!”

“Đúng, có đạo lý. Tôi biết mỹ nhân cậu nói kia, hần chính là thánh sứ địa vị tối cao của thánh quốc, tôi nghe nói hần chắc chắn có pháp lực.”

“Cậu vừa kể toàn bộ chuyện để tôi từ từ suy ngẫm, tiêu hóa một chút...” Dương Thượng Văn trợn mắt chuyển qua chuyển lại, cẩn thận cân nhắc câu chuyện xưa như thiên phương dạ đàm này.

“Được, cậu từ từ mà suy nghĩ.”

“Đầu tiên, nhất định chiếc nhẫn kia là mấu chốt. Nói không chừng nó có ma lực gì đó, có thể gọi thần thú thánh quốc về đó.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm chỉnh của thằng bạn, Lâm Đạm Chi thiếu chút nữa bật cười.”Tôi còn sợ ma quỷ mà, kính nhờ, chiếc nhẫn kia lúc còn ở cô nhi viện tôi còn đeo trên tay, nếu chiếc nhẫn kia có thể gọi thần thú gì đó về, hần là tám trăm năm đã kêu ra một mớ.”

“Vậy sao... Nhưng cuối cùng tôi vẫn cảm thấy chiếc nhẫn này rất kỳ quái, như vậy đi, như thế này chúng tôi trở về trên núi lấy, tôi muốn tận mắt thấy mới yên tâm.”

“Được, tôi vốn định cầm cho bạn cậu định giá.”

“Đừng lãng phí thời gian, đi liền đi.” Dương Thượng Văn vội vàng kéo Lâm Đạm Chi lên xe.

Dọc đường đi, hai người tiếp tục thảo luận chuyện báo báo.

“Tiểu Lâm, cậu có phát hiện không, vương tử biến thành báo báo, hay báo biến thành vương tử, đều là phát sinh tình huống sét đánh?”

“Tôi cũng phát hiện điểm giống này, nhưng cũng không thể bảo tôi để bọn họ bị sét đánh? Muốn bọn họ lại mạo hiểm tánh mạng, tôi chết cũng không làm!” Lâm Đạm Chi tuy rằng điên cuồng muốn báo báo trở lại bên cạnh mình, nhưng điều kiện kiên quyết trước tiên là muốn bọn họ có thể bình an không việc gì mới được a.

“Tiểu Lâm, đừng kích động, tôi không phải có ý đó.” Dương Thượng Văn vội vàng giải thích, “Tôi chỉ là chỉ ra hiện tượng này mà thôi, chúng tôi nhất định có thể tìm ra mấy cách khác.”

Dương Thượng Văn tuy rằng nói như vậy, nhưng kỳ thật trong lòng một điểm nắm chắc cũng không có.

Lâm Đạm Chi đương nhiên cũng biết việc này không đơn giản như vậy, nhịn không được uể oải.

Hai người một đường không nói gì, mãi cho đến khi lên cabin nhà gỗ trên núi, Lâm Đạm Chi mới mở miệng nói chuyện.

“Tôi đi vào lấy chiếc nhẫn, chờ tôi một chút.”

“Được.”

Lâm Đạm Chi cả ngày bị hai tên hỗn đản bá đạo quẫn như quẫn phạm nhân, đã lâu rồi chưa trở lại nơi trần đầy kỷ niệm này.

Một bước tiến vào trong phòng nhỏ, Lâm Đạm Chi giống như còn có thể thấy bộ dáng đáng yêu của Ban Ban cùng Điểm Điểm phe phẩy cái đuôi nghênh đón hẳn. Hốc mắt một chút ươn ướt, khát vọng muốn bọn họ trở thành báo càng trở nên mãnh liệt đến tận tận. Ban Ban, Điểm Điểm, chủ nhân nhất định sẽ đem các người trở về.

Sau đó chúng ta sẽ tránh trên núi này, cả đời sống vui vẻ cùng nhau, được không?

“Tiểu Lâm, nhanh lên a, trên núi này lạnh chết đi được, cầm chiếc nhẫn chúng ta đi xuống.”

“Ác, được.” Lâm Đạm Chi vội vàng lau đi nước mắt ẩm ướt, mở ngăn kéo lấy chiếc nhẫn.

“Tìm được không?” Dương Thượng Văn vẫn chịu đựng giá rét đứng bên ngoài, chạy vào.

“Tìm được rồi.” Lâm Đạm Chi đưa cho hắn xem.

“Chính là cái này a...” Dương Thượng Văn tò mò lại hưng phấn mà cầm lấy chiếc nhẫn quan sát cẩn thận dưới đèn.

Chất liệu chiếc nhẫn này vô cùng kỳ lạ, thoát nhìn như hoàng kim, nhưng dường như hỗn hợp những kim loại khác. Ở mặt trên có khắc một vòng hoa văn... Kỳ quái, nhìn thế nào cũng rất quen mắt...

“A! Tôi nghĩ ra rồi!” Dương Thượng Văn kích động nhảy dựng lên!

“A Văn, người nghĩ cái gì?” Lâm Đạm Chi lo lắng hỏi.

“Thần báo! Đây là hoa văn trên người thần báo a!”

“Cái gì!” Lâm Đạm Chi vội vàng đoạt lấy mà nhìn!

Ban Ban cùng Điểm Điểm là một tay hán nuôi lớn, mọi chỗ trên người của bọn họ hẳn đều biết rất rõ.

Nhưng bởi vì lúc trước hắn vẫn cảm thấy chiếc nhẫn này rất tà môn, cho nên không thèm chú ý cứ để nó trong ngăn kéo. Lúc này cẩn thận nhìn vào!

“Trời ạ, thật sự... thật là hoa văn của báo báo!” Lâm Đạm Chi phát ra tiếng kinh ngạc đến không thể tin được!

“Tiểu Lâm, tôi đã nói chiếc nhẫn này nhất định là máu chốt. Để tôi đeo vào coi có cảm giác nóng nóng gì không.” Dương Thượng Văn đeo chiếc nhẫn vào ngón tay giữa!

“Thế nào? Có cảm giác...gì không?” Lâm Đạm Chi vội vàng hỏi.

“... Không có.” Dương Thượng Văn thất vọng thở dài, “Ta không có cảm giác đặc biệt gì cả. Tiểu Lâm, cậu đeo vào thử.”

“Ta à?” Lâm Đạm Chi có điểm do dự nhìn chiếc nhẫn, “Muốn đeo trước hết coi bầu trời có phi cơ nào không? Ta rất sợ có phi cơ nào rơi xuống.”

“Yên tâm đi, bây giờ lại không có sấm sét.”

“Ác, được rồi, vậy... tôi đeo...” Lâm Đạm Chi nơm nớp lo sợ mà nắm lấy chiếc nhẫn đeo vào ngón trỏ! Ngay lúc thời khắc đeo vào, lập tức giống như lúc trước, một lúc hút cực mạnh từ chiếc nhẫn phát ra, trong đầu Lâm Đạm Chi một trận thiên toàn địa chuyển, toàn thân nóng như bốc lửa, chiếc nhẫn nháy mắt hào quang cực sáng, luồng sáng phá tan nóc nhà, bay thẳng lên trời!

“A a a!” Lâm Đạm Chi sợ tới mức kêu to, bèn lập tức tháo chiếc nhẫn trên tay ra ngay!

“Ô... A Văn thôi, đã nói cho cậu chiếc nhẫn này rất khủng bố, cậu còn bảo tôi đeo!” Lâm Đạm Chi thật sự sợ tới mức kinh hồn, vội vàng chạy ra ngoài, xem có chiếc phi cơ nào rơi xuống hay không.

“Ô, thật may là không có.” Lâm Đạm Chi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người đi vào trong phòng.
“A, a Văn cậu làm sao vậy?”

Lâm Đạm Chi nhìn vẻ mặt đại nộ của thằng bạn, không khỏi vươn tay đẩy hấn một cái.

“A!” Dương Thượng Văn bị đẩy như vậy mới giật mình tỉnh lại. “Trời ạ, làm ta sợ muốn chết! Tiểu Lâm, vừa mới thật sự là quá kinh người, thật giống như coi phim khoa học viễn tưởng, thật không tin nổi!”

“Đúng vậy, chính tôi cũng bị sợ đến chết khiếp.” Lâm Đạm Chi nhớ lại màn hồi này trong lòng thật còn sợ hãi.

“Tiểu Lâm, tin ta, “ma giới” lần này nhất định chính là máu chốt thần báo biến thân! Ngoài người ra không ai có thể!”

“A? Là có ý gì?” Lâm Đạm Chi luôn luôn tự nhận thông minh có lẽ đầu óc đã đóng thành một mớ hỗn loạn, bây giờ đầu đã loạn lên cả.

“Cậu còn không hiểu? Cậu xem, chiếc nhẫn này tôi đeo vào không có chuyện gì, cậu đeo vào liền phát ra ánh sáng kỳ lạ. Hơn nữa trên chiếc nhẫn này còn hoa văn của thần báo, cổ tình cậu vừa vận nhất được chiếc nhẫn cùng thần báo, cậu nói, trên đời này có chuyện trùng hợp như vậy sao?” Dương Thượng Văn nói được đạo lý rõ ràng.

“Vốn... đến trùng hợp a...” Lâm Đạm Chi vẫn không thể tin được chiếc nhẫn này cùng mình có liên quan.

“Không, tôi cho rằng hết thảy đều là cơ duyên trời định. Hơn nữa... cậu chính là người có duyên với thần báo!”

Thánh sứ đang ở trong mộng thấy được một luồng sáng bạc kỳ lạ, hiện tượng thiên văn đột biến.

Đó là chỉ có ánh sáng kỳ lạ của một trong ba chiếc nhẫn được làm từ hỗn nguyên kim thạch.

Từ trong mộng tỉnh lại hần đi ra ngoài sân, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Đại thần, là hồn phách của người lưu lạc trong nhân gian gọi ta sao?

Trải qua nhiều năm như vậy, thánh quốc rốt cục cũng chuẩn bị có được chiếc nhẫn thứ nhất.

Nhưng cho nguyên thần của người quy hồn, con đường cải tử hoàn sinh còn dài đằng đẵng như thế. Chúng ta còn cần tìm được ba người phạm có hồn phách chuyển thể của người, mới có thể giải bỏ lời nguyền của Thiên Hậu.

“Ông trời a, thỉnh phù hộ Cao Già Thánh quốc ta đi, phù hộ Tham Thiên đại thần của chúng ta sớm ngày trở lại bên người chúng ta...”

5. Chương 5

Nửa đêm canh ba.

Hai vị vương tử Thánh quốc địa vị cao thượng vẫn chưa ngủ, ngồi ở phòng khách chờ người.

Hơn nữa không chỉ mình bọn hắn, toàn bộ người trong dinh tự cũng đều không dám ngủ, cùng với Vương tử chờ ở cửa.

“Ca, đều là tại ngươi! Làm hấn tức đến chạy mất, hại chúng ta tìm khắp nơi đến bây giờ mà không thấy người, vạn nhất nếu hấn không trở lại, ta sẽ không để ngươi yên đâu!” Tử Lãm khoanh tay trước ngực, hung ác trừng mắt liếc y một cái.

“Yên tâm, hấn sẽ trở về mà.” Tử Thần ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng nội tâm cũng không khỏi có chút bất ổn.

Có phải chính mình đánh giá quá cao tình yêu của nam nhân đối với bọn họ?

Nhưng y làm sao có thể sai lầm được?

Cái người đáng yêu kia mỗi lần cho là bọn họ không chú ý đều tràn đầy ái mộ mà nhìn lên bọn họ, nhỏ nhẹ nói lời yêu ngọt ngào.

Sẽ không sai, hấn thương bọn họ, hấn nhất định sẽ trở về! Tử Thần chỉ có thể tự trấn an mình như vậy.

“Ca, ta thấy hấn rồi!” Tử Lãm người đầu tiên nhắm hướng cửa lớn. Trong lòng của Tử Thần nhảy dựng lên, cũng vội vàng chạy ra cửa.

Lâm Đạm Chi vừa thấy hai nam nhân, lập tức cúi đầu.

“Chết tiệt! Lại đây cho ta!” Tử Lãm vừa nhìn thấy nam nhân mà y phải tìm cả ngày thì lập tức cơn giận dữ trong lòng trào lên, bèn nắm lấy tay hấn kéo đi tới phòng của y.

“A, đau quá, nhẹ chút.”

“Còn dám kêu đau, đợi lúc ngươi lên lầu, ngươi sẽ biết đến lợi hại.” Tử Thần cũng giữ chặt tay hấn, ngữ khí lạnh lẽo nói.

Ô... Mấy tên thô lỗ, tay sắp bị các ngươi kéo đứt mất rồi. Trễ như thế còn chưa ngủ được chắc là tính đồ lỗi cho ta đúng không?

Hừ, chờ các ngươi biến lại thành báo báo, các ngươi nhất định phải chết! Ở trong lòng của Lâm Đạm Chi âm thầm thề.

Bị kéo lên lầu lại bị quăng mạnh xuống giường, Lâm Đạm Chi nhìn vẻ mặt của hai nam nhân như núi lửa sắp bùng phát, trong lòng thầm kêu không ổn, liền vội vàng kéo chăn, trốn lên đầu giường.

“Nói! Cả ngày nay ngươi đi đâu?” Tử Thần lấy khẩu khí bức cung thẩm vấn phạm nhân.

“Đúng, không nói rõ ràng, đêm nay bọn ta sẽ làm cho ngươi phải quỳ xuống cầu xin tha thứ!” Tử Lãm cũng đứng ở bên giường như hổ rình mồi mà nhìn hấn.

Đáng giận, hai tên khốn kiếp kia còn dám ác nhân lại dâng cáo trạng trước. Nếu không phải bọn họ làm tổn thương ta, thì ta cần gì phải chạy đi chứ? Ta dám khẳng định a. Hừ, quên đi, nhỏ không nhịn được sẽ loạn kế lớn, ta còn có kế hoạch biến thân quan trọng cần phải làm. Hiện tại trước hết phải nhớ kỹ món nợ này.

Lâm Đạm Chi cố tình đáng thương mà nháy mắt mấy cái, cắn môi dưới, “Thực xin lỗi... ta, ta... rất thương tâm ... cho nên mới đi lung tung ngoài đường... bên ngoài thật sự rất lạnh... Ta vừa rồi lại không có mang áo khoác... Ô... Ta thật đáng thương ác...”

Lâm Đạm Chi dùng hai tay che mặt, bắt đầu giả vờ khóc.

Nhìn quần áo đơn bạc trên người của nam nhân, Tử Thần cùng Tử Lãm quả thực đau lòng, vội vàng lên giường một trái một phải mà ôm lấy hắn.

“Ngu ngốc, không có áo khoác mà không biết đi mua một cái sao?” Tử Lãm gõ đầu của hắn.

“Ta không mang tiền...”

“Ngốc chết đi được, sao không gọi taxi mà về?” Tử Thần cũng tức giận nhéo nhéo g má của hắn.

“Quá mắc, ta tiếc.”

“Đều là có! Người là không muốn trở về, đúng hay không?”

“Đương nhiên không đúng rồi, nếu ta nghĩ không muốn trở về, làm sao bây giờ lại ở đây?”

“Vậy người về bằng cái gì?”

“Ừm... Ta đi bộ về, cho nên mới về trễ thế này.” Trong lòng Lâm Đạm Chi làm mặt quỷ. Kỳ thật hắn được a Văn đưa đến tận cổng.

“Đi bộ? Người điên rồi?” Tử Lãm vừa tức vừa đau lòng mà sờ sờ chân hắn, “Có đau không?”

“Cần phải hỏi sao? Mau, dẫn hắn đi ngâm nước nóng. Bằng không ngày mai ngay cả đi cũng không đi được.” Tử Thần cũng nóng nảy.

Lâm Đạm Chi nhìn đến bộ dạng lo lắng của hai nam nhân, mũi đau đau.

Nếu các người có thể vĩnh viễn quan tâm đến ta nhiều như vậy thì thật là tốt... Đáng tiếc, các người sẽ rất nhanh thuộc về nữ nhân khác ... Tha thứ ta, nhưng ta cần phải làm chuyện ta nên làm...

Ngay lúc trừng phạt Lâm Đạm Chi vì cái tội trốn đi nhưng dưới hành động giả vờ đáng thương của hắn thì cũng khăng khải được bỏ qua. Đại khái các Vương tử chính mình cũng có chút chột dạ áy náy.

Nhưng hôn lễ đã đuổi đến tới chân.

“Kế hoạch biến thân” cấp bách.

Cứ như vậy ngoài mặt hòa bình, bên trong sóng ngầm cuộn trào.

Tối trước đêm hôn lễ, là thời khắc quan trọng nhất đã tới...

Cả ngày nay, tâm tình của tiểu trợ lý thoát nhìn không phải quá tốt.

Tâm tình của Tử Thần cùng Tử Lãm làm sao tốt lên được, khi nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của nam nhân, vẫn cứ an ủi hắn: “Được rồi, không cần nhăn mặt nhíu mày nữa.” Tử Thần trấn an, ôm vai hắn, “Cho dù chúng ta kết hôn hay không, vẫn cho phép người ở bên cạnh bọn ta.”

“Đúng vậy, yên tâm, bọn ta sẽ không vứt bỏ người.” Tử Lãm cũng trấn an vỗ vỗ tay hắn.

Nhìn bộ dạng khăng khải bố thí của hai nam nhân, Lâm Đạm Chi thực hận không thể đứng lên đạp hai chân bọn họ. Vương bát đản! Cho ta là tên khất cái sao? Ai thích làm đồ chơi của các người! Ban Ban, Điểm Điểm, các người lúc làm Vương tử, tâm địa xấu xa, vong ân phụ nghĩa, cần bản không bằng cầm thú mà.

Vẫn là đem các người biến thành trạng thái nguyên thủy nhất, hồn nhiên như lúc đầu là tốt nhất.

Càng xác định đã biết sẽ phải làm như thế nào Lâm Đạm Chi nắm chặt hai tay.

“Ta... Ta biết mình không nên có suy nghĩ không an phận...” Lâm Đạm Chi bắt đầu tuồng lời kịch đã chuẩn bị từ trước, ra vẻ ủy khuất nói: “Nhưng Thần, Lãm, nói thế nào thì chúng ta đã ở bên nhau một thời gian ngắn, trước đêm hôn lễ của các người, các người có thể đáp ứng một thỉnh cầu của ta không?”

Nhìn nam nhân với cặp mắt to tròn vô tội như một con mèo nhỏ, ánh mắt mong chờ nhìn bọn họ, Tử Thần cùng Tử Lãm làm sao còn năng lực chống cự, “Người nói đi, có thỉnh cầu gì, bọn ta cũng đáp ứng người.”

“Là như thế này, ta cũng đã lâu chưa có trở về nhà, các người có thể giúp ta lên trên núi một chuyến chứ?”

“Bây giờ?” Tử Thần nhú mày. “Không tốt, quá muộn.”

Tử Lãm cũng không tán thành.”Ngày mai còn phải dậy sớm. Hay là hôm khác đi.”

Vương bát đản, còn nói cái gì cũng đáp ứng ta, lừa đảo!

Lâm Đạm Chi ở trong lòng nhin không được cố nén tiếng chửi bất mãn, đột nhiên cố tình nói vu vơ, “Được rồi, quên đi, vốn nghĩ muốn ở trên núi chơi không giống thế này, cho rằng kỷ niệm các người chia tay độc thân...”

Chơi không giống thế này? Hai vị vương tử háo sắc nghe đến đó hai mắt sáng ngời, lập tức có ý nghĩ kỳ quái, “Hi, vật nhỏ có phải muốn làm một cái kỷ niệm ngoài trời đúng không?”

“Không ngờ người nghĩ thật là chu đáo a.”

Nhìn bộ dạng háo sắc của hai nam nhân, ở trong lòng Lâm Đạm Chi cười lạnh. “Vẫn là hai vị Vương tử hiểu ta, vậy các người nhận tâm ý của ta sao?”

“Nhận, đương nhiên là nhận.” Tử Thần gật đầu như già tởi.

“Vậy chúng ta đi mau mau, một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng a.” Về mặt Tử Lãm đầy khẩn trương.

“Đúng, nói đi là đi, hắc hắc...” Thoáng nhìn qua hai nam nhân, nụ cười *** dâng hạ lưu.

Kế hoạch “quyến rũ” vừa thành công!

Hai vương tử dốt nát không chỉ cam tâm tình nguyện, còn khẩn trương dẫn Lâm Đạm Chi đi, lái xe thẳng một mạch.

Đêm nay trăng vừa lớn vừa sáng.

Trên trên núi không có đèn nhưng vẫn nhìn rất rõ.

Vừa đến chân núi, mặc kệ là cây chung quanh hay là làn gió mát lạnh, đều làm cho Tử Thần cùng Tử Lãm cảm thấy không hiểu sao lại rất quen thuộc thân thiết.

“Ca, chúng ta đã đi qua nơi này sao?” Tử Lãm nghi hoặc nhú mày.

Tử Thần có cùng cảm giác như đệ đệ song sinh của mình cũng không khỏi cảm thấy kỳ quái, “Theo lý mà nói, chúng ta không có khả năng đi đến nơi này, nhưng... vì sao lại cảm thấy quen thuộc như vậy?”

Nghe được lời của hai người nói, trái tim của Lâm Đạm Chi đập mạnh, “Các người nhớ được cái gì sao? Nhớ tới những ngày chúng ta ở trên núi này sao?”

Tử Thần nghe vậy liền không vui. “Người sao lại nữa rồi? Còn nói bấy nữa, bây giờ chúng ta quay xe trở về.”

Trong đầu luôn hiện lên điều gì, nhưng là cái gì thì không thể nắm bắt được nên Tử Lãm cũng rất phiền toái

“Đúng vậy, người luôn thích nói những cái có cái không, nghe nhiều thật khiến người ta phiền chán.”

Lâm Đạm Chi vừa là thương tâm vừa là bối rối, gắt gao cắn môi dưới không nhắc lại.

Nhìn bộ dạng nam nhân như muốn khóc, Tử Thần cùng Tử Lãm mới phát hiện chính mình nói quá nặng lời.

Nhưng bọn họ một khi đã nói ra lời thì không có thói quen mở miệng nói xin lỗi.

Trong xe lặng im, không khí ngưng trọng.

Vốn dĩ hai huynh đệ đang tính toán cuồng hoan mà bây giờ tâm tình gì cũng bị bay mất.

Nhưng không biết vì sao, chính là không muốn trở về.

Giống như núi này có một ma lực đặc thù gì đó, ẩn ẩn gọi bọn họ quay về.

Tử Thần lái xe nhưng không có phát hiện y không cần chỉ dẫn gì mà một hướng lái xe thẳng lên núi.

Nhưng Tử Lãm ngồi ở phía sau lại phát hiện vấn đề này.

Ca ca làm sao biết hướng đi nơi này? Còn ta tại sao lại biết đường của ca đi là không sai?

Trong đầu đầy những câu hỏi liên tiếp, xe rốt cục cũng lên núi.

Một gian nhà gỗ nhỏ lại lẳng lẳng ở trước mặt của bọn họ.

Mặc kệ là đã nhìn qua không ít cung điện tráng lệ, nhưng đều kém xa ngôi nhà gỗ nhỏ này gây cho bọn họ rung động nhìn không chớp mắt.

Tử Thần cùng Tử Lãm cơ hồ thất thần nhìn chăm chú.

Lúc hai vị vương tử còn đang ngẩn người, Lâm Đạm Chi đã mở cửa xuống xe.

“Ta đi vào trước “chuẩn bị” xong sẽ gọi các người.”

Lời của nam nhân có chứa ý vị khiêu khích khiến cho hai vị Vương tử háo sắc lập tức thức tỉnh.

Đúng rồi, “mỹ thực” bày ra trước mắt mà không ăn, chúng ta còn suy nghĩ miên man cái gì a, đốt nát.

Quyết định tận hưởng lạc thú trước mắt mà Tử Thần tà tà cười, “Đi đi, tiểu tao hóa.”

Tử Lãm cũng cho hắn một nụ cười xấu xa, “Vật nhỏ *** dâng, cho bọn ta kinh hỉ á.”

Lâm Đạm Chi vừa đi vừa cười lạnh. Yên tâm, tuyệt đối sẽ cho các người “kinh hỉ” thật lớn!

Không biết đã qua bao lâu, lúc hai vị Vương tử chờ đến sắp phát điên, chuẩn bị xông vào, một giọng nam hấp dẫn nhẹ nhàng phiêu dâng tràn ngập khắp nơi.

“Được rồi, mau vào đi.”

Tử Thần cùng Tử Lãm giống nghe được kèn lệnh vang lên, liền chạy vào trong phòng!

Nhanh chóng mở ra cửa phòng, nhà gỗ nhỏ không có vách ngăn, cái gì cũng sẽ thấy hết! Bao gồm cả nam nhân nằm trên giường.

Lâm Đạm Chi trần như nhộng nằm trên giường, bên hông chỉ tùy ý khoác lên mình chiếc ga trắng.

“Còn không mau cởi quần áo,” Lâm Đạm Chi hấp dẫn vươn lưỡi liếm môi dưới, lấy tay kéo ga giường ra một góc, “Ta có lễ vật tặng cho các người.”

Tử Thần cùng Tử Lãm thấy thể thiếu chút nữa phun máu mũi, hai ba lớp quần áo trên người đều lột sạch, mắt lộ *** quang, nhục kiếm cực đại đứng thẳng, đi về phía nam nhân...

“Tiểu *** phụ, mau đưa lễ vật ra a.”

“Vậy lễ vật có phải là tiểu huyết *** dâng của người hay không a?”

Đối mặt nụ cười hạ lưu của hai nam nhân, Lâm Đạm Chi ung dung cười, “Các người nhìn sẽ biết...”

Hắn bỗng nhiên xóc chăn đơn lên, lấy một thứ gì đó, đeo lên tay!

Một luồng ngân quang nhanh chóng bắn ra, giữa đường phân làm hai, chia nhau bắn lên cái bốt trên đầu vai của Tử Thần và Tử Lãm!

“A a” Hoa văn trên bốt đột nhiên như bị lửa thiêu bỏng người, làm cho Tử Thần cùng Tử Lãm đau đến thất thanh kêu to!

Lâm Đạm Chi thấy thể hoảng hốt, vội vàng tháo chiếc nhẫn vứt sang một bên, khóc mà nhào tới!

“Thần! Lãm!” Lâm Đạm Chi đem hai nam nhân đau đến bất tỉnh ôm vào trong lòng!

Trời ạ! Ta hại chết bọn họ! Ta hại chết bọn họ!

Không được! Không được chết! Các người mà chết bảo ta sống làm sao đây?

Ngay lúc Lâm Đạm Chi khóc rống thất thanh, trên cái bát nóng lên của nam nhân đột nhiên phát sinh ngân quang, từng vòng bao chung quang, ánh sáng càng lúc càng sáng, càng lúc càng sáng, đem ba người bao phủ trong đó, Lâm Đạm Chi như còn có thể thấy ký hiệu kỳ dị gì đó ở trong ánh sáng mạnh này xoay xoay!

Ngay trong ánh sáng kỳ lạ đó, Lâm Đạm Chi kinh hãi phát hiện nam nhân trong lòng mình bắt đầu biến hóa!

Đỉnh đầu bắt đầu mọc ra lông xù của lỗ tai, da thịt trơn bóng biến thành lông màu đen hoa lệ, tứ chi bắt đầu mọc ra vuốt nhọn lợi hại, chiếc đuôi báo cao quý vô cùng kia từ phía sau cũng lặng lẽ mọc dài ra!

“Trời ạ... Ha ha! Ta thành công! Ta thành công!” Lâm Đạm Chi kích động như điên, vừa khóc vừa cười ôm lấy báo báo yêu dấu của mình từng mất rồi có lại!

“Ban Ban. Điểm Điểm, mau mở to mắt nhìn ta, là ta, ta là chủ nhân a!”

Hai hắc báo không ngừng bị hôn ướt cục chậm rãi mở ra đôi mắt màu tím.

“Ồ... Các người rốt cục đã tỉnh... Ban Ban, Điểm Điểm, các người còn nhận ra ta không?” Nỗi sợ hãi sâu bên trong nội tâm của Lâm Đạm Chi chính là khi nam nhân biến thân cũng sẽ không phục hồi lại trí nhớ.

Ông trời ơi, van cầu người, ngàn vạn lần đừng cho bọn họ quên ta, thỉnh trả Ban Ban, Điểm Điểm của ta cho ta! Trả lại cho ta!

Lúc Lâm Đạm Chi căng thẳng không ngừng cầu nguyện, hai hắc báo đột nhiên vươn đầu lưỡi liếm đi nước mắt trên mặt của hắn...

Lâm Đạm Chi chấn động toàn thân. Không dám tin mà nhìn đôi mắt màu tím của bọn họ dần dần ướt át, toát ra tình yêu nồng nàn như lúc trước...

Hết thấy trên đời này không còn gì quan trọng hơn. Tất cả tiền tài cũng không thể thay thế một khắc vô cùng trân quý này.

Lâm Đạm Chi khóc ôm chặt lấy hai báo báo yêu dấu.

Chỉ nguyện giờ phút này là vĩnh hằng!

6. Chương 6

Hai báo một người giống như chia cách cả thế kỷ, không bao lâu đã quấn lấy nhau trên mặt đất, khao khát trao đổi môi lưỡi.

“Ngô ngô... Hừ ừ... Hôn ta... Ta nhớ các người... rất nhớ các người...”

Thất thần đến không kịp nuốt nước miếng đang chảy ra khóe miệng xuống, Lâm Đạm Chi phát ra tiếng rên rỉ cuồng hỉ, vươn đầu lưỡi cùng bọn chúng điên cuồng quấn lấy...

Toàn thân bị đầu lưỡi thô ráp của hắc báo liếm đến độ chỉ toàn nước miếng, Lâm Đạm Chi ở dưới thân hai hắc báo yêu dấu vận qua vận lại, hai chân mở lớn mà ôm lấy thắt lưng trắng kiện của bọn họ!

“A a... Ngứa chết ta ... Cầm... Van cầu các người mạnh mẽ cầm a...”

Lấy tay mở rộng cúc huyết khát vọng không ngừng mấp máy của mình, dùng mũi nhục đỏ tươi bên trong câu dẫn báo báo yêu dấu, nam nhân phát ra lảng khiêu *** dâng, khóc khẩn cầu sự chà đạp của dã thú!

“Ồ... Ta ướt quá... bên trong ta ướt đẫm... Cầu các người mau thao ta!”

Mặc kệ nam nhân kêu la cầu xin thế nào, hai dã thú tà ác vẫn không nhúc nhích, chỉ kéo căng đùi của nam nhân, dùng đôi mắt màu tím kia *** ô nhìn cúc hoa gian *** màu đỏ tươi kia không ngừng khép mở!!

“A a a! Không được nhìn nữa! Ta chịu không nổi!” Lâm Đạm Chi rút cuộc không thể chịu đựng được cái hư không trong cơ thể, vươn hai ngón tay mãnh lực sáp nhập nhục huyết ngửa ngáy của chính mình!

“Y a a a! Thích quá a!” Lâm Đạm Chi cong người phát ra tiếng kêu thống khoái.

“A a... Báo báo hư... Ta không cần các người... Ta muốn tự mình thao đến tận, các người đừng hòng cầu ta!”

Lâm Đạm Chi ở trước mặt hai dã thú một tay lộng tính khí bùng bùng phần chấn của mình, một tay cắm vào cúc huyết khao khát của mình, tức giận đến không muốn liếc nhìn bọn họ một cái.

Hai báo báo biết mình đùa quá trớn, chọc giận chủ nhân, vội vàng lấy lòng vươn đầu lưỡi, bắt đầu liếm cúc hoa xinh đẹp đỏ tươi cùng bóng bóng màu hồng phần của chủ!

“A a! Các người xấu lắm! Đúng, chính là như vậy a a! Sâu một chút sâu hơn một chút!!” Lâm Đạm Chi phát ra tiếng rên rỉ *** đang, rút ngón tay của mình ra, để cho hai đầu lưỡi linh hoạt của báo báo tiến vào trong lũng huyết khát khao của mình!

“Ô... Trời ạ trời ạ! Ta muốn chết!” Trùng Bích miễn cưỡng bị móc câu trên đầu lưỡi của báo báo quết vừa đau vừa sưng, Lâm Đạm Chi khóc kêu dùng hai chân ôm lấy cổ của bọn họ, liều mạng vận vẹo mông, muốn cho bọn họ càng thêm xâm nhập vào nơi ngứa ngáy của mình...

Hai báo báo hợp tác chặt chẽ lấy lòng chủ nhân, dùng đầu lưỡi một lần lại một lần đưa hân hân đến tận mây xanh, tính khí của mình cũng không ngừng tuôn ra *** dịch, lửa nóng đến muốn thiêu đốt.

“A a... Thích chết mất... Đến... Các người cũng chịu không nổi ... Xoay lại đây, để cho ta hút! Ta cũng hút nhục bóng của các người!”

Vừa nghe chỉ lệnh *** đang của chủ nhân, hai báo báo phát ra tiếng gào hưng phấn, xoay người sang đem hai phần thân to lớn đến bên miệng của chủ nhân!

Một tay một cái nắm nhục bóng tỏa mùi nồng của dã thú, Lâm Đạm Chi vươn đầu lưỡi điên cuồng mà liếm.

“Ngô ân... Hừ ân... Lớn quá cứng quá a... Đây là của ta, là của một mình ta... Ta không phép bất cứ động vật cái nào được chạm tới, mặc kệ là nữ nhân hoặc báo cái cũng không được!”

Há to miệng đem hai đầu đỉnh thật lớn ngậm vào, Lâm Đạm Chi dùng đầu lưỡi *** đang vẽ vòng vòng trên ấy, còn thả thoáng với đầu lưỡi vào trong lỗ nhỏ không ngừng nhỏ *** dịch ra!

“Rống rống!” Hai hắc báo phát ra gào thét cuồng hỉ, cũng học nam nhân thay phiên đưa nhục bóng của hân nuốt vào trong miệng!

Một người hai báo loạn thất bát tao mà đây đưa một chỗ, *** loạn giao khẩu lẫn nhau!

Chỗ hiểm miễn cưỡng bị khoang miệng nóng bỏng của dã thú gât gao bao lấy, Lâm Đạm Chi thích đến toàn thân run rẩy, mới vài cái đã bị hút đến tận tinh! “Ô ân ân!”

Hai hắc báo mới ném dịch thể mỹ vị của chủ nhân, *** lập tức sôi trào tới cực điểm, bọn họ thừa dịp lúc cao trào nam nhân thất thần, xoay người lại, đem cặp đùi trắng nõn kia banh to ra, hai cây tinh khí thật lớn của dã thú lập tức không lưu tình hung hăng đâm vào!

“A a a!” Lâm Đạm Chi thất thanh kêu thảm thiết, tuy rằng mông vừa mới bị báo báo liếm đến vừa ướt vừa trơn, nhưng cúc huyết nhỏ nhỏ một lúc cắm hai cây nhục bóng to lớn của dã thú vào vẫn là đau đến làm cho người ta chịu không nổi!

Hai hắc báo cũng đã mất đi khổng chế, điên cuồng mạnh đong đưa thất lưng, từng chút từng chút càng hung ác đâm sâu vào trong cơ thể của nam nhân.

“A a nha... Nhẹ một chút... Báo báo hư... Xấu lắm... A a... Mông sắp rách... Ô... Các người thao chết ta ...” Lâm Đạm Chi bị hai báo báo thao đến thiếu chút nữa ngừng thở, vội vàng khóc lớn tiếng cầu xin tha thứ.

“Ô... Tha ta... Không cần đâm sâu như vậy... Tha ta a...”

Hai báo báo thấy nam nhân khóc thê thảm như vậy, vội vàng giảm tốc độ đâm chọc.

“Hô... Hô...” Lâm Đạm Chi vừa mới được hít thở, không nghĩ tới báo báo tà ác đột nhiên nhắm tới một điểm trí mạng trong cơ thể hắn, lần thứ hai phát động công kích.

“Y a a a...” Tuyên tiên liệt vốn bị đầu đỉnh to lớn hung hăng va đập, một cái đụng vào xong lại đến cái khác, nam nhân không có lấy một cơ hội nào để thở, Lâm Đạm Chi phát ra thét chói tai thê lương, toàn thân kịch liệt co rút, gắt gao bóp chặt hai cao xạ pháo cực lớn trong cơ thể.

“Rống... Rống...” Hung khí của dã thú đã bị tràng đạo của nam nhân bóp chặt, vừa sừng đến tận trời, không để ý nam nhân nhất định thay đổi góc độ khác nhau, điên cuồng đâm chọc vào nhục huyết đã bị bọn họ thao đến vừa ướt vừa mềm kia!

“A a a... Các người phải thao chết ta ... Thao đi... Thao đi... Bảo bối của ta... Ta là của các người... Ta yêu các người... rất yêu các người... Van cầu các người bắn cho ta...”

Nam nhân *** đang gào thét làm cho hai dã thú gào thét khai hỏa.

Móc câu trên nhục bổng hung hăng móc trên huyết khẩu của nam nhân, báo tinh như pháo hỏa từng phát từng phát bắn vào trên nội bích của nam nhân, Lâm Đạm Chi hai mắt trắng dã, phát cuồng như run rẩy, dùng hết khí lực cuối cùng ôm chặt lấy hai báo báo yêu dấu, dục vọng cũng bắn ra dòng lửa nóng.

Đêm đó, một người hai báo xa cách mới gặp lại, như muốn phát tiết đầy tình yêu, dùng hết tất cả tư thế cơ thể, *** loạn ***.

“Tĩnh” phúc của cuộc sống, chỉ mới bắt đầu.

Sáng sớm ngày hôn lễ, hai vị vương tử Tử Thần cùng Tử Lãm lại mất tích.

Đợi ở cửa một đêm, quần gia lòng như lửa đốt vội vàng thông tri hoàng thất.

Tin tức chú rể trước đêm hôn lễ đã mất tích làm chấn kinh toàn bộ đại sứ quán thánh quốc.

Thánh sứ trước tiên hạ lệnh phong khẩu lệnh, khẩn cấp chạy tới dinh thự của vương tử.

Mọi người cho tới bây giờ chưa thấy qua thánh sứ tức giận như thế, từ trước đến nay khuôn mặt mild đạm nhiên lại trở nên xanh mét, lạnh lùng nhìn chằm chằm quần gia cùng bọn thị vệ đang quỳ trên đất.

“Bọn họ đi ra ngoài lúc nào?” Thánh sứ trầm giọng hỏi.

“Tối... Tối hôm qua có lẽ lúc mười giờ.” Quản lý nơm nớp lo sợ mà nói.

“Đi ra ngoài cùng người nào?”

“Cùng trợ lý đặc biệt Lâm Đạm Chi bên người của vương tử.”

“Chỉ có ba người họ?”

“Đúng vậy, chỉ có ba người ấy.”

“Lái xe cùng thị vệ vì sao không đi theo?” Ngự khí của thánh sứ càng lạnh hơn.

“Bởi vì mệnh lệnh của vương tử. Hai vị vương tử cũng không muốn bọn thần đi theo, nói muốn tự mình lái xe.” Quản lý càng nói càng nhỏ.

“Đây là thời khắc quan trọng cỡ nào, các người lại khinh thường đến tận đây! Sau khi về nước tự xin xử phạt!”

“Dạ, thánh sứ.” Quản lý không có câu oán hận, tự trách cúi đầu.

“Toàn bộ các người nghe kỹ cho ta! Mặc kệ dùng thủ đoạn gì, trước khi hôn lễ cử hành, cần phải đem hai vị vương tử tìm trở về cho bản sứ!”

“Xin theo thánh mệnh!” Mọi người cung kính dập đầu.

“Đều lui ra đi.”

“Dạ.”

Chờ tất cả mọi người lui xuống, thánh sứ chậm rãi đi đến bên cửa sổ, đưa tay ra không trung, thống khổ thầm kêu! “Thượng đế a, mở mắt ra đi, đại thần là thần dân trung thành của người, rốt cuộc người định tra tấn hắn đến lúc nào? Xin người mở rộng từ bi, để cho hắn được sống lại!”

Trùng kêu chim hót, không khí buổi sáng trên núi tươi mát, làm người ta vui vẻ thoải mái.

Nhưng tối hôm qua vì cùng báo báo âu yếm điên cuồng *** cả đêm mà Lâm Đạm Chi vừa đau thắt lưng chân nhũn ra, vô phúc chịu đựng.

Nhưng sáng sớm vừa mới tỉnh, hai hắc báo tinh thần hưng phấn lại tinh nghịch dùng cái mũi ẩm ướt đùa bỡn chiếc cổ của chủ nhân, thúc giục hắn nhanh tỉnh lại.

“Hừ hừ... ngứa quá... Không được... Ban Ban... Điềm Điềm, không được... Tha ta đi...”

Nhìn đến chủ nhân mệt thê thảm, Ban Ban cùng Điềm Điềm nhớ tới điên cuồng đêm qua, cuối cùng đại phát từ bi mà buông tha hắn, đem chân bông đắp lên thân cho chủ nhân, để tránh hắn cảm lạnh.

Hai hắc báo bụng kêu ọc ọc, vừa đói vừa khát, hai thân cường tráng vọt một cái, hướng ra ngoài đi kiếm thức ăn.

Báo báo yêu dấu lần nữa quay về Lâm Đạm Chi vẫn ngủ say thật say, mộng đẹp ngọt ngào.

Mãi đến khi có người đập cửa, một đám võ sĩ mặc áo dài tử sắc, hắn mới đột nhiên bừng tỉnh!

“Bọn họ là ai?” Lâm Đạm Chi vừa giương giọng hỏi, vừa lượm quần áo trên sàn nhét vào trong chăn, tùy tiện mặc lên.

Nam tử đi đầu nghiêm túc và trang trọng, thoát nhìn vô cùng dọa người, hắn không trả lời câu hỏi của Lâm Đạm Chi, chính là lạnh giọng hỏi: “Vương tử ở nơi nào?”

Lâm Đạm Chi nghe vậy ngược nhảy loạn.

Trời ạ, chẳng lẽ bọn họ là người của thánh quốc? Làm sao mà tìm đến nhanh như vậy?

Trong lòng Lâm Đạm Chi đại loạn lại mạnh mẽ trấn định, xuống giường mặc giày vào.

Ban Ban cùng Điềm Điềm có lẽ đi sẵn thức ăn, vô cùng hiểu biết tập tính của bọn họ nên trong lòng của Lâm Đạm Chi âm thầm cầu nguyện, hy vọng bọn họ không nên về nhanh thì thật tốt.

“Ta hỏi lại lần nữa, vương tử ở nơi nào?”

“Ta không biết, bọn họ không trở về sao?” Lâm Đạm Chi giả bộ dạng vô tội.

“Hừ, tối hôm qua người cùng vương tử cùng nhau mất tích, xe bọn hắn còn ở bên ngoài, người dám nói không biết?”

“Bọn họ là vương tử điện hạ cao cao tại thượng, muốn đi đâu còn cần báo cáo với một trợ lý nhỏ bé như ta sao?” Lâm Đạm Chi trấn tĩnh nhìn hắn.

“Hừ, cường từ đoạt lý, ta cảnh cáo ngươi, ta không thời gian đồng dài với ngươi, nếu ngươi không nói thật, khiến cho ngươi tự mình lĩnh giáo thủ đoạn bức cung của quân đội Ngốc Ưng bọn ta.”

“Nơi này cũng không phải là thánh quốc, ngươi nghĩ rằng bọn ta sao biết nơi của ngươi? Nếu không nhờ tình báo của chính phủ các ngươi, bọn ta sẽ biết sao?”

“Ngươi...” Đáng chết, hắn như thế nào quên căn nhà trên núi đã chuyển sang tên của hắn.

“Vân đội trưởng, đem hắn mang lại đây, bản sứ muốn đích thân hỏi hắn.” Một thanh âm không phân cao thấp, êm tai dễ nghe, thanh âm không lớn, nhưng lại có mị lực khiến người ta khuất phục.

“Dạ, thánh sứ.” Vân đội trưởng tất cung tất kính lên tiếng, lập tức ra lệnh, “Mang hắn ra ngoài.”

“Dạ!” Hai võ sĩ lập tức tiến lên nắm lấy hai cánh tay của Lâm Đạm Chi.

“Buông!” Mặc cho Lâm Đạm Chi ra sức giãy giụa như thế nào vẫn bị dẫn theo đi ra ngoài.

Ngoài phòng một đồng người đứng đông nghìn nghịt, giống như xuất động toàn bộ quân đội.

Nam nhân đẹp đến khó hình dung kia, hai tay chấp sau lưng, ánh mắt đạm mạc nhìn hần.

Lâm Đạm Chi vẫn là lần đầu tiên đối mặt gần như vậy với thánh sứ.

Trước kia Tử Thần cùng Tử Lãm đều muốn làm mọi cách để thánh sứ không nhìn thấy hần, có lẽ là sợ hãi bị thánh sứ biết quan hệ của bọn họ.

Giờ phút này bị ánh mắt của hần như nhìn thấu lòng người kia nhìn lên, Lâm Đạm Chi làm cho tận đáy lòng hoảng sợ.

Thở ra một hơi, Lâm Đạm Chi, cũng không cần vừa mới hỏi cung, liền lộ ra dấu vết.

“Người tên là gì?” Thánh sứ khinh thanh tể ngữ hỏi, ánh mắt đột nhiên thay đổi vô cùng nhu hòa.

“Lâm... Lâm Đạm Chi.” Lâm Đạm Chi như nhìn ra được thần, ngoan ngoãn trả lời.

“Tôi hôm qua cùng vương tử cùng đi chơi?”

“Phải”

“Cùng chạy đến chỗ nào?”

“Cũng không đi nơi nào, chỉ chạy lên trên này...”

Trời ạ, ta đang nói cái gì thế?! Lâm Đạm Chi thực hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình!

“Tốt lắm, bản sứ thích người thành thật.” Thánh sứ đạm đạm nhất tiếu, “Vậy hai vị vương tử đâu? Đem bọn họ giao ra đây, muốn bao nhiêu tiền cũng có.”

“Người... Người sẽ không cho là ta bắt cóc bọn hần đó chứ?” Lâm Đạm Chi không dám tin mà trừng to mắt.

“Bằng không thì sao?”

“Ta không có bắt cóc bọn họ! Bọn họ... Chính bọn nó nói không muốn kết hôn, cho nên bỏ chạy. Ta cũng không biết bọn họ đi nơi nào.” Lâm Đạm Chi quay mắt không dám nhìn hần, thuận miệng nói dối.

“Bản sứ nói thích người thành thật, người đã lựa chọn làm người ta không thích, ta đây cũng chỉ phải đối với người áp dụng thủ đoạn ta đây không thích.” Trong mắt thánh sứ hiện lên một tia sáng lạnh, đưa mắt ra hiệu cho Vân đội trưởng.

Nam nhân được chỉ thị của thánh sứ liền rút roi da ra, tiến nhanh tới, “Giữ lại, không cho hần nhúc nhích.”

Lâm Đạm Chi hoảng sợ phát hiện nam nhân sẽ dùng roi với mình, trên mặt trắng bệch. Nhưng mặc dù có sợ hãi đến cỡ nào, hần chết cũng không nói tăm tích của bọn họ.

Chính mình thật vất vả mới tìm lại báo báo yêu dấu, hần tuyệt đối không thể lại mất lần nữa!

Mắt thấy roi da giơ cao quá đầu rồi hạ xuống, Lâm Đạm Chi vội vàng nhắm mắt lại, cắn chặt hàm răng.

Lúc này ngàn cân treo sợi tóc...

Gầm... Gầm...

Tiếng rống giận của hai dã thú vang vọng núi rừng, hai bóng đen như tia chớp từ trái phải nhảy ra. Một bóng đánh về phía nam nhân giơ roi da, một bóng khác đánh tới hai võ sĩ giữ Lâm Đạm Chi...

“A a a...” Ba tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên!

Vân đội trưởng chính là cánh tay bị cào xé rách một đường lớn, máu tươi chảy ròng, hai thuộc hạ khác của hần cũng không khá hơn chút nào, hai tay đều bị móng vuốt sắc bén của dã thú cào đến da tróc thịt bong.

Tất cả mọi người bị biến chấn lớn này ngưng lại, nhất là thánh sứ từ trước đến nay bình bình tĩnh tĩnh nay là đại biến sắc!

Ông trời a, ta không có nhìn lầm chứ? Đây... Đây chính là thần báo thánh quốc xa xưa của chúng ta?

Hai hắc sắc cự báo to lớn đem nam nhân bảo hộ ở phía sau mình, có liên quan đến hoa văn ký hiệu kỳ lạ cùng đôi mắt màu tím xinh đẹp tuyệt luân.

Thánh sứ khó có thể tin từng bước đến gần bên họ.

Hai thần báo nhìn thấy nam nhân tuyệt mỹ này lại gần lại không có kháng cự ngoài ý muốn, tùy ý hắc vương tay chạm vào hoa văn trên người bọn họ.

“Ta rốt cục cũng đợi đến ngày này ... Tử Thần... Tử Lãm, là bọn hắc sao?”

Hai thần báo mở to đôi mắt màu tím, nghi hoặc nhìn hắc.

“Ta không nhận sai đâu... Hoa văn trên người các ngươi đã nói lên hết thấy... Các ngươi chính là Tử Thần cùng Tử Lãm biến thân thành thần báo, ông trời a, ta rốt cục đợi đến ngày này, đại thần được cứu rồi...” Thánh sứ hốc mắt ướt át, nội tâm kích động khó nhin.

Hắc kiếp trước chính là pháp sư ở thôn nhỏ trên sa mạc ma quỷ, sau khi Tham Thiên đại thần hy sinh chính mình cứu lấy toàn bộ khu rừng, hắc cũng không ngừng trải qua luân hồi chuyển thế, muốn tìm được cách làm cho đại thần hồn quy nguyên tường, khởi tử hồi sinh.

Không biết trải qua bao nhiêu năm cố gắng, hắc mới biết được chỉ cần thần lực của người chuyển thế của đại thần vận dụng tự thân cùng linh lực hồn nguyên kim thạch, có thể triệu hồi ra thần thú thánh quốc xa xưa.

Hiện giờ thần thú đã được gọi về, cho thấy người chuyển thế của đại thần đã đạt được linh lực của hồn nguyên kim thạch.

Thánh sứ nghĩ đến đây liền hận không thể lập tức tìm ra người kia, đưa hắc mang về cao già thánh quốc đi cứu đại thần.

“Tử Thần, Tử Lãm, các ngươi thành thực mà nói, người biến thân cho các ngươi chính là hắc sao?” Thánh sứ chỉ đương nhiên chính là người đứng trước mặt.

Lâm Đạm Chi nghe vậy quá sợ hãi, vội vàng đem Ban Ban, Điểm Điểm kéo ra phía sau, một phen đẩy nam nhân chán ghét kia ra...

“Tránh ra! Ta không biết ngươi nói bậy bạ gì đó! Bọn họ không phải vương tử giữ! Bọn họ là báo báo của ta! Ngươi tránh ra!”

Lâm Đạm Chi mở hai tay che chở báo báo trước người, không cho thánh sứ tiếp cận bọn họ.

“Lâm tiên sinh, ta lấy thân phận của thánh sứ Cao Già Thánh quốc chân thành thỉnh cầu ngài.” Thánh sứ đột nhiên trở nên vô cùng khiêm tốn, đối với Lâm Đạm Chi khom người thật thấp. “Xin ngài cần phải nói cho ta biết rốt cuộc là ai làm cho bọn họ biến thân. Sự tình này rất trọng đại, xin Lâm tiên sinh vui lòng cho biết.”

Nếu hôm nay người nam nhân này tiếp tục đối với hắc hình cầu bức cung cũng thì thôi, đột nhiên dùng chiêu này, hắc thật là khó mà chống đỡ được. Nhưng vì không cho hắc biết thân phận thật sự của báo báo, hắc đương nhiên có chết cũng không nói.

Hừ, cứng rắn không được thì mềm sao, ta mới sẽ không mắc mưu!

“Này, ta nói ngươi sao lại như vậy?” Lâm Đạm Chi hai tay chống nạnh, một bộ dạng như bà thím chanh chua chữi bóng chữi gió, “Muốn nuôi thú nuôi tự mình đi mua, không cần ra đường nhận loạn người nhà khác. Ban Ban, Điểm Điểm, chúng ta đã vào nhà. Đi mau!”

Hai hắc báo nghe được mệnh lệnh của chủ nhân nhưng không có di động bước đi, ngược lại cắn áo của hắc không cho hắc đi, giống như bảo hắc nói chuyện cùng thánh sứ.

Lâm Đạm Chi thấy thế tức giận, hung hăng giật áo lại! “Bây giờ không đi vào, về sau các ngươi cũng không cần vào nữa!”

Nghe thấy chủ nhân hạ thủ hung dữ, hai hắc báo cao lớn uy mãnh cũng sợ sệt, bất chấp cảm giác quen thuộc với nam nhân kia đang dùng ánh mắt nóng vội nhìn bọn họ, vội vàng chạy theo sau chủ nhân đi vào.

“Nam nhân kia cũng quá vô lễ, thánh sứ, có muốn ta vào bắt hắn ra lần nữa?” Vân đội trưởng che miệng vết thương trên tay, xung phong nhận việc nói.

“Không, ngàn vạn lần đừng hành động thiếu suy nghĩ.” Thánh sứ chậm rãi bình tĩnh, người nam nhân này rất quan trọng đối với bọn họ. Tất cả đáp án có thể nằm trên người hắn.

7. Chương 7

Lâm Đạm Chi vừa vào cửa an vị trên giường sinh hờn dỗi, vậy cũng không vậy hai báo báo kia.

Ban Ban cùng Điểm Điểm dè dặt đi đến bên cạnh hắn, liếm tay hắn.

“Hừ, các ngươi không phải muốn đi cùng người kia sao? Đi đi!” Lâm Đạm Chi đánh chết cũng không thừa nhận hắn đang ghen.

“Ô... Ô...” Hai hắc báo phát tiếng nước nử ủy khuất, dụi dụi đầu vào lòng ngực nam nhân.

Ngực của Lâm Đạm Chi buồn bực, nhịn không được đẩy bọn họ ra, “Tránh ra! Ta biết ta không đẹp như hắn, không tài cao thể đại như hắn, các ngươi tốt nhất đi cùng hắn đi, ta không ham!”

Báo báo thấy nam nhân vẫn chưa hết giận, vội vàng chạy đến cửa gặm con thỏ hoang mà bọn họ mới săn được, đặt lên đất như muốn lấy lòng, hiến cho chủ nhân.

Lâm Đạm Chi nhìn đến hai con thỏ kia, mũi nhịn không được cay cay, nước mắt rớt cục cũng không nhịn được mà chảy xuống.

“Thực xin lỗi... Ta thật ích kỷ... Các ngươi vốn là vương tử thánh quốc cao cao tại thượng, ngày ngày có thể hưởng vinh hoa phú quý, ta bất chấp ý nguyện của các ngươi, tự tiện chủ động thay đổi cuộc sống của các ngươi, cho các ngươi ở trong ngôi nhà gỗ rách nát, ngay cả thức ăn cũng tự mình đi kiếm, Ban Ban, Điểm Điểm... Các ngươi hận ta không?”

Hai hắc báo không hiểu lời của chủ nhân, bọn họ chỉ biết là có thể cùng chủ nhân cùng một chỗ chính là hạnh phúc lớn nhất, vội vàng lắc đầu.

“Bọn họ thật sự không hận ta? Không cùng người kia quay về thánh quốc?” Lâm Đạm Chi lo lắng lại xác nhận.

Vì sao muốn hận chủ nhân? Bọn họ thích hắn cũng không kịp. Hơn nữa chủ nhân đang ở đây, bọn họ làm sao cũng không đi.

Ban Ban cùng Điểm Điểm lại kiên định với nam nhân lắc đầu.

“Ô... Bảo bối của ta...” Lâm Đạm Chi rốt cục nín khóc mỉm cười, thân thủ đưa bọn họ kéo vào trong lòng.

Có tình yêu của Ban Ban, Điểm Điểm kiên định đối với mình, Lâm Đạm Chi hiện tại cả người đều là sức mạnh, “Được, các ngươi đã lựa chọn đi theo chủ nhân, chúng ta chuẩn bị phá vòng vây!”

Lâm Đạm Chi trầm tư một lát, xuất ra “vũ khí” duy nhất của mình đối diện với báo báo yêu quý nói, “Các ngươi ngoan ngoãn nghe, đợi chúng ta mới lao ra, các ngươi quan trọng hơn là theo sát phía sau ta, chủ nhân sẽ lợi dụng ánh sáng cực lớn của chiếc nhẫn này, chặn đường đi của đối phương, chúng ta có thể tìm được cơ hội chạy thoát. Nghe hiểu không?”

Hai hắc báo vẫy vẫy cái đuôi, gật gật đầu.

“Thật thông minh.” Lâm Đạm Chi tán thưởng ôm hôn bọn họ.

Hít một hơi thật sâu, Lâm Đạm Chi lấy chiếc nhẫn đứng ở cửa, “Tốt lắm, ta đếm tới ba, chúng ta cùng nhau lao ra.”

Lâm Đạm Chi bỗng nhiên mở đại môn ra, một người hai báo đang chuẩn bị chạy ta ngoài, lại kinh ngạc phát hiện đám đông ngoài phòng kia không biết đã quỳ bao lâu.

Thánh sứ đứng đầu quỳ trên mặt đất, hốc mắt rưng rưng nhìn hần, ghen ngào nói:

“Tham kiến thần thượng!”

“Tham kiến thần thượng!” Mọi người thành kính quỳ gối trên mặt đất, cùng đồng thời hô to!

Lâm Đạm Chi há hốc mồm.

Hai hắc báo cũng tỏ vẻ không hiểu.

“Các... Các người... đây... là làm gì?” Lâm Đạm Chi chân tay luống cuống, lắp bắp nói không nên lời nói.

“Thần thượng, người không cần giấu diếm thân phận của người nữa, bọn ta đã biết, người... chính là chuyển thể của đại thần Tham Thiên!” Thánh sứ mắt ứa lệ, kích động nhìn hần.

“A? Người... Người lầm rồi? Ta chỉ là một cô nhi không cha không mẹ, làm sao có thể là đại thần gì chứ?” Lâm Đạm Chi liều mạng phát tay phủ nhận.

Vân đội trưởng của quân đội đặc chủng Thánh quốc quỳ bước tới hai bước, vẻ mặt áy náy nói, “Thực xin lỗi, thần thượng, bọn ta vừa mới ở người ngoài cửa sổ quay lên camera, cho nên...”

“Cho nên bọn ta đều nhìn thấy, thần thượng.” Ánh mắt thánh sứ sùng kính nhìn hần. “Chiếc nhẫn trên tay người, cùng với thần báo biến thân chính là chứng minh tốt nhất của việc chuyển thể đại thần. Thần thượng, xin người cùng bọn thần trở về thánh quốc, để cho bọn thần có cơ hội hầu hạ người thật tốt!”

Lâm Đạm Chi vẫn là không dám tin, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, “A... Không... Không phải... Các người hiểu lầm ...”

“Tiểu Lâm, người phải đi đi.” Dương Thượng Văn đột nhiên từ rừng cây phía trước đi ra. “Ta cũng biết lời của thánh sứ nói là có thể, dù sao trên người của người phát sinh rất nhiều chuyện lạ, người coi như chỉ đi Cao Già thánh quốc du lịch là được rồi, rồi tìm hiểu cuối cùng sự tình như thế nào. Mặt khác còn có một chuyện quan trọng...” Dương Thượng Văn nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, “Đừng quên mang ta đi.”

Chuyện đùa, đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở có thể thấy tận mắt chứng truyền thuyết Thánh quốc hội, nói thế nào thì chết cũng bám tiểu Lâm không tha.

“Hoan nghênh hoan nghênh, bằng hữu của thần thượng chính là khách quý của thánh quốc chúng ta.” Thánh sứ ngũ khí chân thành tha thiết nói.

“Được rồi, chuyện này nói sau, tất cả các người đều đứng lên hết được không?” Lâm Đạm Chi khi nào trải qua trường hợp này, thấy mọi người quỳ bái hần, thật sự hồn thân không được tự nhiên.

“Không, thần thượng nếu không cùng bọn thần về nước, chúng ta liền quỳ mãi không dậy, cho đến khi thần thượng gật đầu mới thôi.” Vân đội trưởng ngũ khí cung kính nói.

“Thần thượng, hần cũng thấy tâm ý con dân của thánh quốc, mời trở về Cao Già thánh quốc cùng theo bọn thần.” Thánh sứ nói xong lại là cúi đầu thật thấp.

“Cung nghênh thần thượng về nước!” Mọi người lại quỳ trên mặt đất, cùng đồng thời hô to!

Lâm Đạm Chi thấy thế thực nhức đầu, hai báo còn chạy tới góp thêm náo nhiệt, vẫn cần ống quần của hần không buông.

Lâm Đạm Chi đối với đại thần gì một chút hứng thú cũng không có, bất quá nhìn khát vọng biểu lộ trong mắt hai báo yêu dấu, trong lòng hần khẽ rung.

Vì sao Ban Ban, Điểm Điểm tuy rằng không nhớ mình là vương tử, nhưng vẫn tưởng niệm đối với thánh quốc như thế?

Chẳng lẽ đây là thiên tình động vật quay về tổ sao?

Lâm Đạm Chi bắt đầu dĩ thử dài, “Được được, ta đầu hàng, các người nhớ nhà phải không? Được, vì các người, chúng ta sẽ đi Cao Già thánh quốc.”

Hai báo báo cao hứng vậy vậy cái đuôi.

Lâm Đạm Chi chuyển hướng thánh sứ, “Được rồi, ta đáp ứng đi, như vậy các người có thể đứng lên rồi chứ?”

“Tạ ơn thần thượng.” Thánh sứ ra lệnh mọi người đứng lên. “Thần thượng, có thể nói chuyện một mình với ta không?”

“Có thể thì có thể, nhưng trước hết để ta cho Ban Ban, Điểm Điểm ăn no, từ sáng đến giờ bọn họ chưa ăn cái gì.” Lâm Đạm Chi đau lòng sờ sờ đầu của bọn họ, “Đói bụng chưa?”

“Ồ... Hừ...” Hai hắc báo làm nũng liếm liếm tay của chủ nhân.

Tất cả mọi người ở đây thấy thế đều há hốc mồm.

Thần báo thánh quốc uy vũ dũng mãnh nhất trong truyền thuyết kia làm sao lại giống con chó nhỏ làm nũng a?

“Đến đây, chúng ta đi vào, chủ nhân cho các người thịt thỏ nướng ăn.”

Ban Ban, Điểm Điểm nghe thế đã sắp nhịn không được chảy nước miếng, cần quần áo của chủ nhân kéo vào trong phòng.

“Được được, đừng đem quần áo của ta kéo rách, bằng không đánh mông đó.” Lâm Đạm Chi sủng nịch cười cười, quay đầu hướng thánh sứ nói, “Chờ ta một chút, lập tức xong ngay.”

Thánh sứ nhìn đến tình hình thần thượng cùng hai thần báo ở chung cũng khẽ mỉm cười, “Thần thượng từ từ cũng không sao, bọn thần sẽ ở ngoài cửa chờ đợi.”

Chờ bọn hắc vào nhà, thánh sứ sắc mặt lập tức trầm xuống. “Vân đội trưởng lưu lại! Còn lại đều lui hết đi.”

“Dạ”

Đội lúc tất cả mọi người đều lui lại, Vân đội trưởng lập tức quỳ xuống trước mặt thánh sứ, “Thánh sứ có gì phân phó?”

“Lập tức hủy bỏ hôn lễ của hai vị vương tử.”

“A? Nhưng mà...” Vân đội trưởng giật mình ngẩng đầu nhìn thánh sứ, hắc biết thánh sứ có coi trọng bao nhiêu với hôn lễ, vẫn thúc giục tiến độ.

“Nhưng nhị cái gì? Lý gia lão nhân lừa chúng ta, chiếc nhẫn kia là đồ giả!” Thánh sứ thần sắc lạnh lùng, “Trên đời có ba cái nhẫn được làm từ hỗn nguyên kim thạch, lại chỉ có một báo chi hoàn, hiện giờ chiếc này nằm trong tay thần thượng, có thể suy ra chiếc của Lý gia kia tất là giả!”

“Đáng giận! Lý gia lão nhân dám lường gạt chúng ta. Thánh sứ, chúng ta tuyệt đối không thể tha cho hắn!”

“Người làm sao chinh hắn, ta không quản người, nhưng ta muốn người điều tra rõ ràng tất cả chân tướng chuyện này, nhanh chóng báo cáo với bản sứ.”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

Toàn cầu chú ý đến hôn lễ của hai vị vương tử thánh quốc, nhưng lại đồng thời hủy bỏ cùng ngày.

Tin tức lớn như thế nhất thời huyên náo dư luận xôn xao.

Nhưng mặc kệ đội săn ảnh có xuất bao nhiêu chiêu truy lùng tung tích những người liên quan, hai vị vương tử Tử Lâm cùng Tử Thần, lại như bóng hơi khỏi trần gian.

Còn ngay tại lúc mọi sự nghi vấn bay đầy trời, đại đội nhân mã hoàng thất thánh quốc đã lên phi cơ chuyên dụng trở lại thánh quốc thần không biết quỷ không hay...

Cao Già thánh quốc ở trên sa mạc ma quỷ.

Diện tích không lớn, lại vì ẩn chứa mỏ dầu phong phú cùng khoáng sản bảo thạch trân quý mà phú khả địch quốc.

Trên đường phía trước hoàng cung, Lâm Đạm Chi mang theo báo báo yêu dấu cùng Dương Thượng Văn cùng nhau ngồi trong chiếc xe Rolls-Royce hoàng gia xa hoa, tuy có hứng thú thưởng thức dân tình khí hậu ven đường.

“Cuộc sống của nhân dân chỉ có thể thôi sao, ta còn tưởng với hai tên chỉ biết ăn chơi trác táng kia chỉ biết bóc lột dân chúng chứ?” Lâm Đạm Chi ngừ khí chế giễu.

Lâm Đạm Chi chỉ đương nhiên là hai vị vương tử Tử Lãm cùng Tử Thần. Nghĩ đến bọn họ đối với mình vô tình, ánh mắt liền trở nên vô cùng phức tạp... có chút oán hận, cũng có bi thương.

Hai hắc báo nhìn chủ nhân đột nhiên ánh mắt sáng quắc nhìn bọn họ, lập tức vươn đầu lưỡi bắt an liếm liếm mặt của hắn.

“Ngoan, chủ nhân không phải đang nói các ngươi.” Lâm Đạm Chi vội vàng phục hồi tinh thần lại ôm lấy bọn họ, vỗ vỗ trấn an.

“Này, tiểu Lâm, ngươi đối hai vị vương tử thành kiến quá sâu rồi.” Dương Thượng Văn nhảy ra bên vực lẽ phải, “Kỳ thật thánh quốc Tứ công tử thống trị quốc gia rất tốt, bọn họ phi thường chiều cố dân chúng, còn tu pháp đem thu nhập của quốc gia ở các bộ phận đều làm phúc lợi cho dân chúng, chỉ phân ra một phần rất nhỏ cho hoàng thất sử dụng. Đây chính là đánh vỡ đặc quyền hoàng thất mấy trăm năm qua, làm cách tân khải khai, cũng bởi vậy được dân chúng kính yêu đấy.”

“Thật sự? Không phải người ta chiêu đãi cậu đến chơi, nên cậu đã nói tốt cho người ta đấy chứ?” Lâm Đạm Chi hoài nghi nhìn bạn tốt.

“Này, ta làm sao thật tốt lấy lòng người sao?” Dương Thượng Văn tức giận trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái.

“Này thật khó nói.”

“Lâm Đạm Chi!”

“Được rồi được rồi, đừng ồn ào! Xem ra đã tới hoàng cung rồi.”

Cửa xe được cung kính mở ra, hai hắc báo dẫn đầu nhảy xuống xe, Lâm Đạm Chi cùng Dương Thượng Văn theo sau xuống.

Thánh sứ đang đứng ở trước cửa của một tòa cung điện hùng vĩ, diện bách diệp song mĩm cười hoan nghênh bọn họ.

“Thần thượng, đi đường mệt nhọc không?”

“Cũng không.”

“Vậy có thể cùng ta đi vào trong thần miếu chứ?” Thánh sứ tuy rằng cực kỳ khắc chế, vẫn là khó nén loại tình cảm nóng ruột.

Cũng khó trách hắn không kịp đợi, cũng biết hắn càng không ngừng luân hồi chuyển thế, nhận hết dày vò, chính là vì tìm kiếm người chuyển thế hồn phách đại thần. Qua trăm ngàn năm, thật vất vả đợi cho người đầu tiên xuất hiện, sao không khiến cho hắn kích động vạn phần?

“Một mình ta đi? Vậy Ban Ban, Điểm Điểm thì sao?” Lâm Đạm Chi cảnh giác đem báo báo hộ ở sau người.

Thánh sứ biết bản khoả của hắn, vội vàng giải thích, “Đương nhiên thần báo muốn cùng đi theo. Bọn họ vốn chính là muốn bảo hộ thần thượng.”

“Vậy là tốt rồi, chúng ta đi thôi.” Lâm Đạm Chi chỉ cần báo báo yêu dấu đi bên trái phải mình, mặc kệ đi đâu hắn cũng không sợ.

“Này, còn ta thì sao?” Dương Thượng Văn bất mãn nhảy ra.

Thánh sứ đã từng cùng thần thượng nói chuyện nhiều, đã biết chuyện trải qua, đối với vị này từng mạnh mẽ hỗ trợ nam tử của thần báo thì cư xử khác, “Dương tiên sinh, ngươi là khách quý của thánh quốc ta, tự nhiên sẽ quy cách chiêu đãi cao nhất. Ta đã an bài người cùng ngươi đi thăm hoàng cung, hy vọng Dương tiên sinh chơi vui.”

“Hi, thật tốt quá, vậy đã làm phiền ngươi.”

“Dương tiên sinh, thỉnh bên này.” Một vị nữ tử tuổi thanh xuân tiến lên bái lễ với hắn.

Dương Thượng Văn nhìn thấy cô gái xinh đẹp, hồn cũng không biết chạy đi đường nào, chỉ ngây ngốc theo sát người đi trước.

“Này sắc quý” Lâm Đạm Chi vừa bực mình vừa buồn cười mắng một câu.

Sau khi đoàn người đến thần miếu, thánh sứ mang theo thần thượng cùng hai thần báo tiến nhập trong nơi thần miếu thần thánh ẩn mật nhất — Quan Linh điện.

Quan Linh điện, mọi người đều biết, là khi nhiều lần thánh sứ đảm nhiệm bói toán mới sử dụng cung điện xây ở ven hồ.

Kể tự tiện xông vào, giết không luận tội!

Nhưng thế nhân không biết chính là, kỳ thật cách này còn ngấm ca một bí mật quan trọng mà không thế nhân nào biết.

Thánh sứ mang theo bọn họ đi đến trước tượng thần ở giữa trung tâm của tòa điện. “Thần thượng, đây là đại thần Tham Thiên.”

“A, hắn đẹp quá!” Lâm Đạm Chi không khỏi phát ra tán thưởng.

Trước mắt thần tượng tướng mạo tuấn mỹ, tư thái tiêu sái, làm cho lòng người sinh khuynh mộ chi tâm.

“Đúng vậy, đại thần khi đó quả thật mê hoặc vô số thôn nữ trong cung... Nhưng lòng hắn đầy từ bi, một lòng chỉ hướng phổ độ chúng sinh, làm sao cho phép có tư tình nhi nữ...” Thánh sứ nói tới đây vẻ mặt buồn phiền không nói nên lời.

Lâm Đạm Chi chính mình thân hãm vòng tình, mới hiểu tư vị trong đó, lúc này nhìn vẻ mặt của thánh sứ không khỏi ám muội giật mình.

Ông trời, hắn không nên đối với đại thần.

Bất quá nhớ lại, chính mình một người lại có thể yêu thương báo báo, hắn thì yêu thần ở trên trời thì có gì mà nói cơ chứ.

Bất quá, thánh sứ rốt cuộc muốn nhìn đến khi nào a? Ta đứng mỗi chân quá.

Hai báo báo ở bên nhìn thần thượng trong chốc lát sau giống như cũng hiểu được nhàm chán, ngáp một cái thật to.

Si ngốc nhìn đại thần lúc này thánh sứ mới hồi phục tinh thần lại, thần sắc mất tự nhiên mà ho một tiếng: “Thực xin lỗi, thần thượng, ta lập tức mang bọn ngươi đi gặp đại thần.”

“A? Đây không phải là gặp được?” Lâm Đạm Chi nghi hoặc nói.

“Không, Chút nữa các ngươi sẽ biết.” Thánh sứ cười thần bí.

Hắn cung kính đối với thần tượng bái ba bái, sau đó vươn tay trái, ở giữa ngực tượng thần, trên đồ đẳng kỳ dị, nhẹ nhàng đem lòng bàn tay ẩn lên...

Ngay lúc ẩn lòng bàn tay xong, chuyện thần kỳ đã xảy ra.

Thần tượng lại như bay lên, vô thanh vô tức chậm rãi bay lên, ở dưới xuất hiện một cầu thang ngầm, một đường đi đến một nơi không đáy.

Lâm Đạm Chi cùng hai báo báo trở mắt đứng nhìn.

Oa, không nghĩ tới nơi này còn có cơ quan a?

“Thần thượng, mời.” Thánh sứ châm lửa một cái cây đuốc, đi đầu xuống cầu thang.

Nhìn một màu đen như lông quạ, sâu không thấy đáy, nói không sợ hãi là gạt người, Lâm Đạm Chi theo bản năng dựa vào báo báo yêu dấu của mình.

Hai hắc báo yêu thương liếm liếm tay của chủ nhân, giống như nói cho hắn biết không cần sợ hãi, có bọn họ ở đây.

Lâm Đạm Chi lòng tràn đầy cảm động, đột nhiên cảm thấy được không hề sợ.

“Đúng vậy, có các người bên người, ta có cái gì phải sợ chứ. Ban Ban Điểm Điểm, chúng ta đi thôi.”

Ban Ban nhảy đi trước, dẫn đầu cho hắn đi sau, Điểm Điểm thì theo sau hắn, một trước một sau đưa hắn bảo hộ vào bên trong.

Một người hai báo thật cẩn thận theo sát phía sau thánh sứ, từng bước đi tới cuối cầu thang.

Tại đây cái đáy hắc ám thâm cốc cái gì đều không có, chỉ có thủy đàm rộng sâu màu xanh như biển lặng lặng nằm ở giữa, lưu quang chớp động, huyền lòng mắt người...

Lâm Đạm Chi nghi hoặc nói, “Làm sao có đại thần nào a?”

Thánh sứ thản nhiên cười cười, một lóng tay chỉ thủy đàm, “Là ở chỗ này.”

Lâm Đạm Chi ngưng mắt ở nơi hắn chỉ, mới rõ ràng phát hiện ở giữa đàm, lại tồn tại một cái bọt khí thật lớn.

Giữa bọt khí có kim quang lưu động, ẩn ẩn nổi lơ lửng một hình người.

Lâm Đạm Chi nhìn mà tròn mắt xem xét xuống!

“Đây... Đây là...” Lâm Đạm Chi thiếu chút nữa bật thốt lên ba chữ “Xác chết trôi”.

“Đây là đại thần Tham Thiên... Cũng chính là nguyên thần của hắn. Năm đó hắn vì cứu vớt chúng sinh, không tiếc cùng đối kháng Thiên Hậu, kết quả bị đánh hồn phi phách tán, thượng đế niệm phong vào trong thân thể lúc này của hắn, chỉ phán chúng ta có thể sớm ngày tìm hồn phách rơi vào trần gian của về, làm cho hắn hồn quy nguyên thần, khởi tử hồi sinh... Hiện tại thánh quốc chúng ta cuối cùng tìm được thần thượng người, xin người cần phải phải cứu đại thần của chúng ta!” Thánh sứ khẩn cầu nhìn hắn.

“Chính là ta... Ta không biết phải làm như thế nào...” Lâm Đạm Chi từ nhỏ tính toán tỉ mỉ, rất thực tế, không nghĩ tới lớn lên lại gặp liên tiếp gặp được chuyện huyền diệu cổ quái này, cũng khó trách hắn chân tay luống cuống.

“Kỳ thật ta cũng không rõ nên làm như thế nào, bất quá ta nghĩ trước hết xin thần thượng mang chiếc nhẫn vào xem sao?”

“Được rồi. Cũng chỉ có biện pháp này. Ban Ban, Điểm Điểm, các người lui ra sau.” Bằng không vạn nhất bị chiếc nhẫn chiếu đến, báo báo lại biến thân thì làm sao?

Đợi cho bọn họ đều lui ra sau, Lâm Đạm Chi mới hít một hơi thật sâu, đối mặt với đại thần, lấy chiếc nhẫn ra đeo vào ngón tay...

Một luồng sáng bạc bắn thẳng đến bọt khí thật lớn ở giữa nước, đàm thủy bốc lên, nhưng đại thần giữa bọt khí lại vẫn phong bất động, chút không chịu ảnh hưởng.

Lâm Đạm Chi vì cầu xin của thánh sứ thử đi thử lại nhưng vẫn là vô ích, chỉ cảm thấy có cái gì đó hút đi tinh lực của hắn, mệt đến hắn thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

“Không được... Thánh sứ, chiêu này dường như không thể thực hiện được a.” Lâm Đạm Chi sắc mặt trắng bệch, lệ như vũ hạ rơi xuống chiếc nhẫn.

Thánh sứ vẻ mặt lo lắng, “Thần thượng, chúng ta thử lại một lần đi, nói không chừng...”

“Gầm... Gầm...” Lúc này hai báo báo gào thét nhảy tới trước mặt thánh sứ, tựa hồ phi thường bất mãn hẳn làm cho chủ nhân của mình mệt mỏi như thế.

Thánh sứ bị rống giận lại hoảng sợ, mới đột nhiên tỉnh táo lại, hổ thẹn địa nói: “Thực xin lỗi, thần thượng, là ta rất nóng vội.”

“Không sao, ta biết ngươi là vì đại thần suy nghĩ.” Lâm Đạm Chi suy yếu cười cười.

“Cám ơn thần thượng thông cảm, ta sẽ nghiên cứu để làm như thế nào, hôm nay hay là dừng ở đây. Để bản sứ mang thần thượng các người đến tắm cung nghỉ ngơi.”

8. Chương 8

Phong tình trần ngập sa mạc, trong cung điện hoa lệ khí phái, một đám cô nương mỹ mạo đang thêm nước ấm vào trong chậu.

“Thần thượng, xin cho bọn ta tắm rửa thay quần áo cho người.” Trong đó thiếu nữ xinh đẹp nhất hơi cúi xuống, nũng nịu nói.

Lâm Đạm Chi nghe vậy vội vàng xua tay, “Không cần không cần, tự mình ta là được rồi, như vậy rất phiền toái các người.”

Đừng nói hẳn không có thói quen được nữ nhân hầu hạ, cho dù hẳn muốn, nhưng nhìn đến hai báo báo đang dùng mắt “báo” nhìn chăm chăm hẳn, hẳn cũng không can đảm a, hai thùng tắm chua lớn kia là hẳn từ nhỏ nuôi lớn, chẳng lẽ còn biết bọn họ thích ăn tắm chua bao nhiêu?

“Nhưng, thần thượng, trước kia chúng ta cũng hầu hạ các vương tử tắm như vậy a, người không cần sợ phiền toái chúng ta.” Cô gái may mắn không biết lời của cô gây không ít phiền toái.

“Cái gì? Người là nói vương tử nào?” Lâm Đạm Chi hơi hơi nheo mắt.

“Tất cả vương tử đều như vậy a, nhất là Tử Lãm cùng Tử Thần vương tử thích nhất mấy tỷ muội chúng ta hầu hạ tắm rửa, bọn họ nói mấy cái “kỹ xảo” của chúng ta khá lắm.” Cô gái che miệng cười.

“Đúng vậy, Tử Lãm cùng Tử Thần vương tử thích nhất “kỹ xảo” của chúng ta, hi.” Mấy cô gái không biết nghĩ tới điều gì, cũng cười khánh khách.

Lâm Đạm Chi nếu còn không nghe ra mấy lời ám chỉ của mấy cô gái, vậy hẳn chính là ngu ngốc!

Hai hôn quân hạ lưu vô liêm sỉ này!

Lâm Đạm Chi lòng như lửa đốt, hung hăng liếc hai hắc báo một cái.

Ban Ban cùng Điểm Điểm bị trừng đến giật mình, hơi hơi co rụt lại, lòng đầy chẳng biết tại sao, không biết bọn họ làm sao đắc tội chủ nhân.

“Ta nói không cần các người hầu hạ thì không cần, các người đi xuống đi.”

Các thiếu nữ thấy thần thượng đột nhiên lạnh mặt, vội vàng dạ một tiếng, thức thời lui xuống.

Hai báo báo biết đại sự không ổn, vội vàng dùng đòn sát thủ, mở mắt to hết cỡ giả vờ đáng yêu.

Lâm Đạm Chi hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm nhìn bọn hẳn một cái, tự mình xuống chậu, ngâm dưới vòi sen phun nước nóng.

Ban Ban, Điểm Điểm thấy chủ nhân không để ý tới bọn họ, bắt đầu đi tới đi lui bên chậu, ô ô kêu.

“Hừ, trước kia các người cũng quá tiêu dao sao? Còn có mỹ nữ mỗi ngày hầu hạ các người tắm rửa, cũng thật hưởng thụ a.” Lâm Đạm Chi lời mang chế giễu, mùi tắm chua đầy phòng.

Hai báo báo thật sự là mù mịt.

Ồ... Chúng ta khi nào thì cùng những nữ nhân này tắm qua? Chúng ta không phải đều cùng chủ nhân tắm sao?

Tuy rằng cảm thấy chủ nhân oan uổng bọn họ, báo báo đáng thương cũng chỉ có thể lấy lòng liêm tới liêm lui trên mặt hần, ra sức nịnh nọt.

Đáng tiếc Lâm Đạm Chi hôm nay không dễ trấn an như vậy, nghĩ đến trước kia hai người này ở hoàng cung không biết có bao nhiêu *** loạn hoang đường, làm cho lửa đầu đó cháy càng lúc càng lớn.

Tốt, các người muốn kỹ xảo có phải hay không? Bỏ thiếu gia khiến cho các người biết cái gì gọi là “kỹ xảo”!

Lâm Đạm Chi đi ra dục trì, cười mỉa hoặc với hai báo báo.

“Ban Ban Điểm Điểm, đến, giúp các người tắm rửa.”

Hai báo báo nhìn đến chủ nhân cười vô cùng mê người, làn da trơn mềm được ngâm nước nóng làm cho hồng lên, thú tính lập tức đại phát.

“Ban Ban Điểm Điểm, các người làm sao vậy? Làm sao bỗng bỗng lại vẻn cao như vậy?” Lâm Đạm Chi cố tình kinh ngạc, “Ác, ta đã biết, có phải nơi này bồn bồn hay không, muốn chủ nhân rửa cho?”

Ban Ban Điểm Điểm nghe xong báo tâm đại duyệt, vội vàng gặt đầu.

Lâm Đạm Chi ở trong lòng cười lạnh, hừ, ta mới không ngốc để cho các người vui vẻ như vậy!

“Như vậy a, nhưng chủ nhân cảm thấy được lòng các người bồn bồn, hay là tắm nơi đó trước đi.”

Ban Ban Điểm Điểm thất vọng, khua khua chân trước, kêu hừ hừ.

Lâm Đạm Chi đối với kháng nghị bất mãn của báo báo như không thấy, chỉ lo dùng xà phòng chà chà lên đầy người. “Đừng mất hứng, các người không phải coi trọng nhất “kỹ xảo “sao? Chủ nhân hôm nay xuất ra bản lĩnh đặc biệt, làm cho các người biết tắm Thái Lan!”

Tắm Thái Lan? Đây là trò gì? Hai báo báo hai mặt nhìn nhau.

“Đến, nằm úp sấp, Ban Ban tới trước.” Lâm Đạm Chi đi đến phía sau Ban Ban, kề sát lên người y.

Trên người đầy xà phòng trơn trượt, nam nhân ôm lấy tắm thân cường tráng to lớn kia, ở trên da lông màu đen tại lưng kia bắt đầu di động lên xuống.

Bị thân thể nam nhân cọ sát biến thành khoái cảm liên tục, Ban Ban phát ra tiếng rên rỉ sung sướng...

“Hừ... Hừ hừ...”

Điểm Điểm ở một bên hai mắt đăm đăm nhìn.

Oa, đây là tắm Thái Lan mà chủ nhân nói? Ô, ta cũng muốn!

Điểm Điểm khẩn cấp dùng đầu đẩy đẩy chủ nhân, tranh thủ chú ý của hần.

Lâm Đạm Chi cười cười nói, “Không kịp đợi? Vậy đổi Điểm Điểm đi.”

Điểm Điểm nghe vậy vội vàng nằm sấp xuống bên cạnh chủ nhân.

Lâm Đạm Chi lại trò cũ mà làm, làm cho Điểm Điểm ở dưới thân mà phát ra tiếng rên sung sướng.

Cái này đến phiên Ban Ban khó chịu, cũng bắt đầu dùng đầu đẩy đẩy chủ nhân.

Lâm Đạm Chi cứ như vậy ở trên người Ban Ban Điểm Điểm tới tới lui lui dùng thân thể của chính mình giúp bọn hần tắm rửa.

Hai báo báo lần đầu tiên ném đến tư vị “tắm Thái Lan”, thật sự tuyệt không thể tả, nhưng chủ nhân cố tình chỉ tắm lưng bọn họ, chính là không chịu chạm vào nhục bồng phía trước chút nào, đem bọn họ biến thành lò lửa, khô nóng không chịu nổi, hai nhục kiêu không ngừng chảy ra *** dịch, cứng như thiết chùy.

Lâm Đạm Chi thấy thế cười ha ha.

Hắn đương nhiên biết báo báo muốn là cái gì. Nhưng vì trừng phạt lúc trước bọn họ “bất trung”, hắn mới sẽ không để cho bọn họ hưởng sướng như vậy.

“Ban Ban Điểm Điểm làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Lâm Đạm Chi cố tình ủy khuất, “Chẳng lẽ là” kỹ xảo” của chủ nhân không tốt?”

Hai báo báo thấy bộ dạng sắp khóc của của nhân, vội vàng kích động mà lắc đầu.

Ồ... Chủ nhân, là “Kỹ xảo” của người rất tốt, tốt đến nỗi làm chúng ta muốn nổ rồi!

“Nga, thật tốt quá, các người thích là tốt rồi, chúng ta tiếp tục tắm đi.”

Còn tắm a?Ồ...

Hai báo báo đáng thương quả thực khóc không ra nước mắt.

Nhưng vì không cho chủ nhân thương tâm, Ban Ban Điểm Điểm cũng chỉ có thể cắn răng nhẫn nại.

Nhìn thấy báo báo kiêu ngạo từ trước đến nay lại ủ rũ, bộ dạng khó nói, Lâm Đạm Chi nhìn không được bật cười.

Cười đến không ngừng được, Lâm Đạm Chi ôm bụng cười lăn lộn trên đất.

Ban Ban Điểm Điểm lúc này mới biết được chính mình bị chủ nhân trêu chọc. Hai báo báo tức giận thoáng nhìn nhau, rất có ăn ý mà phát ra một tiếng gào thét, bổ nhào tới...

“A a... Các người làm gì?”

“Không cần... Không cần cần nơi đó... A a... Dẫn dẫn muốn vỡ...”

“Ồ... Đau quá... Hai cây cùng nhau tiến vào đau chết được... báo báo hư... Hừ ân...”

“A a... Quá sâu ... Nhẹ một chút a... A a... Bảo bối... Bảo bối của ta...”

Vĩnh viễn không thể kháng cự báo báo mà nam nhân tại bên dục trì xinh đẹp, cùng bọn chúng tận tình quay cuồng giao hoan.

Dâm thanh lãng ngữ tràn ngập cả căn phòng xinh đẹp này.

Thánh sứ triệu tập các tộc trưởng lão, ngày đêm nghiên cứu tham thảo bí mật của chiếc nhẫn, muốn tìm ra làm thế nào cởi bỏ hồn phách đại thần bị Thiên Hậu phong ấn trong chiếc nhẫn.

Trải qua vài ngày không ngủ, tuy rằng không nắm chắc mười phần, nhưng cuối cùng cũng có một cách.

“Thần thượng” thánh sứ trên mặt mang vẻ mệt mỏi lại nở nụ cười “Bọn thần cuối cùng tìm ra cách.”

“Thật không? Vậy thì tốt quá.” Lâm Đạm Chi lộ ra nụ cười thật tâm.

Hắn biết chuyện này đối với thánh sứ cùng cả thánh quốc mà nói có bao nhiêu quan trọng.

Mấy ngày nay hắn ở dân gian thấy được nhân dân sùng kính đối với Tham Thiên đại thần, nghĩ đến chính mình tuy là chuyển thế của đại thần, tuy rằng đến bây giờ vẫn là cảm thấy được thật khó tin, nhưng cảm thấy cũng có chút vinh yên.

“Rốt cuộc là cách gì, người mau nói cho ta biết.”

“Bọn thần thảo luận qua, bởi vì thần thượng bây giờ là thân người phàm, không thể phát huy thần lực tiềm tàng ở sâu trong cơ thể, cho nên phải có người bồi thần thượng cùng luyện [khởi linh thức], dẫn dắt linh tính ở trong sâu cơ thể thần, như thế mới có thể tự do khống chế sức mạnh của chiếc nhẫn.”

“Khởi linh thức? Đó là cái gì? Rất khó sao?”

“Thần thượng yên tâm, thành viên hoàng thất thánh quốc từ nhỏ luyện công này để thừa kế tổ tiên, cho nên ta sẽ gọi bọn hắn luyện cùng thần thượng.”

“Người tính gọi ai a? Định Vân vương tử hay là Na Lam vương tử?” Lâm Đạm Chi biết “Thánh quốc Tứ công tử” trừ bỏ Tử Thần cùng Tử Lãm đã bị biến thành báo báo, thì chỉ còn hai vị này.

“Không, thần thượng có được chính là “báo chi hoàn”, ý chỉ của trời, tự nhiên là muốn Tử Lãm cùng Tử Thần cùng luyện công với thần thượng, mới có thể phát huy công lực lớn nhất.”

“Không có khả năng, bọn họ đã biến thành báo báo, hoàn toàn không có trí nhớ trước kia, làm sao còn nhớ rõ cái gì khởi linh thức.”

Hai dã thú kia, cả ngày không phải quần quít lấy hắc “***”, chính là bận rộn ăn cơm với ngủ bổ sung thể lực, làm sao còn có thể luyện công phu khó luyện này.

“Bản sứ hôm nay chính là muốn cùng thần thượng thương lượng việc này. Không biết thần thượng có thể để cho Tử Thần cùng Tử Lãm phục hồi hình người được không?”

“Cái gì?” Lâm Đạm Chi sợ tới mức nhảy dựng lên.

“Thần thượng, người là người mới học, luyện [khởi linh thức] phi thường dễ dàng tẩu hỏa nhập ma, nhất định phải để cho Tử Thần cùng Tử Lãm ở bên hiệp trợ thần thượng mới được, thỉnh thần thượng đáp ứng thỉnh cầu của vi thần.”

Lâm Đạm Chi nghe vậy thật khó xử, nghĩ đến hai hồn đản kia trước đó đối xử với hắc vô tình, hắc liền hận không thể vĩnh viễn không cần nhìn thấy bọn họ. Nhưng cái khó nói hắc có thể ích kỷ địa cự tuyệt thỉnh cầu thánh sứ như vậy sao? Tham Thiên đại thần còn chờ hắc cứu mạng mà.

“Thần thượng...”

Nhìn đến ánh mắt khẩn cầu của thánh sứ, Lâm Đạm Chi trong lòng mềm nhũn.

Ai, quên đi, dù sao hắc Lâm Đạm Chi hiện tại có “ma giới” trong tay, nếu hai tên hồn đản kia còn dám làm hắc tức giận, hắc sẽ biến bọn họ thành báo là được rồi.

“Được rồi, được rồi, ta đáp ứng người nhưng..” Lâm Đạm Chi bất đắc dĩ nói.

“Tạ ơn thần thượng.” Trên mặt thánh sứ lộ vẻ vui sướng khó mà che dấu.

“Nhưng người có thể bảo đảm bọn họ khôi phục hình người sẽ có trí nhớ của vương tử không? Lần trước bọn họ bị điện cao thế bắn trúng sau đó biến thân, vẫn dừng lại ở trí nhớ của báo báo mà.”

“Thần thượng yên tâm, ta có cách làm cho bọn họ khôi phục trí nhớ.”

“Ác, ta nhớ ra rồi, khi đó ở nhà hàng người chính là dùng thủ đoạn khôi phục trí nhớ của bọn họ, đúng hay không?”

Lâm Đạm Chi nghĩ đến khi đó hắc phát hiện báo báo đầu yêu bị người lừa chạy mất, quả thực thương tâm muốn chết, nhớ lại lúc đó hắc thật sự thống khổ, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Thánh sứ thấy trên mặt hắc lộ vẻ do dự, vội vàng mở miệng khuyên nhủ, “Thần thượng, hiện tại tuy rằng chỉ có thể đánh thức trí nhớ của vương tử trước. Nhưng thỉnh thần thượng yên tâm, chờ người luyện thành khởi linh thức, linh lực sẽ mạnh hơn sức mạnh của thần, đến lúc đó có thể làm cho bọn họ đồng thời có trí nhớ của thần báo cùng vương tử.”

“Thật sao? Vậy thì tốt quá!”

Lâm Đạm Chi chạy nhanh đến bên hai báo báo yêu dấu, sờ sờ đầu bọn họ, nhẹ nhàng nói: “Ban Ban Điểm Điểm, các người ủy khuất chút, chờ chủ nhân luyện công sẽ đem các người trở lại.” Hai báo báo cái hiểu cái không, vươn lưỡi liếm liếm mặt của hắc.

Lâm Đạm Chi nghĩ đến phải một thời gian ngắn không thấy được bọn họ, không nhịn được cúi đầu ôm hôn.

“Thần thượng, thỉnh bắt đầu đi.” Thánh sứ chính mình cũng là lần đầu tiên thấy quá trình biến thân, bất giác có chút hưng phấn.

“Được.” Lâm Đạm Chi lấy chiếc nhẫn ra, lại triển khai đại tác chiến biến thân!

Hai hắc báo hoàn toàn không biết phát sinh chuyện gì, chỉ nhìn thấy một luồng ánh sáng bao trùm, sáng đến mức không nhìn thấy gì cả, xương cốt toàn thân như sét đánh muốn nổ tung, đau đến bọn họ tê thanh đại hồng, ngay sau đó, trước mắt tối sầm, cái gì cũng không biết ...

“Tử Thần, Tử Lãm, tỉnh tỉnh.”

Tiếng êm dịu của thánh sứ kề bên lỗ tai, hai vị vương tử chậm rãi mở hai mắt ra.

“Cảm giác như thế nào? Có khỏe không?”

Tử Lãm cùng Tử Thần rất ít nhìn thấy vẻ mặt lo lắng trên khuôn mặt trước giờ chỉ là lạnh nhạt, không khỏi kỳ quái nhìn hẩn một cái.

“Ta rất tốt.” Tử Lãm thử giật giật cổ.

“Ta cũng có thể.” Tử Thần cũng thử giật giật tay.

Kết quả bất động hoàn hảo, vừa động thì xong rồi, hai người từ đầu đến chân đau đớn không chịu nổi, giống như toàn thân xương cốt đều bị người ta hủy vậy.

“Ôi, đau chết đi được!” Hai vị vương tử thực không chịu nổi mà kêu to lên.

Nguyên bản tránh ở một bên không muốn gặp bọn họ Lâm Đạm Chi vừa nghe, ngực nhảy dựng, vội vàng chạy đến, lo lắng không ngừng sờ sờ thân thể của bọn họ. “Làm sao vậy? Làm sao đau?”

Tử Lãm cùng Tử Thần không nghĩ tới tiểu trợ lý của bọn họ lại ở ngay bên cạnh, nghĩ đến vừa rồi mình kêu đau như đứa con nít, thì cảm thấy mất mặt tới cực điểm.

“Khụ khụ, nào có đau, chúng ta rất tốt.” Tử Lãm cắn răng, ra vẻ không để ý mà đứng lên.

Tử Thần cũng không nguyện yếu thế trước mặt nam nhân, vội vàng cứng rắn chống đứng lên, “Đúng vậy, chúng ta tốt lắm, không cần người lo lắng.”

“Phải ... Vương tử diện hạ, tính ta gà mẹ.” Lâm Đạm Chi khổ sở cắn chặt môi dưới.

Vẫn là như vậy... Một khi bọn họ khôi phục thân phận vương tử, mình ở trong mắt bọn họ chẳng là cái đinh gì cả.

Lâm Đạm Chi, người vì sao lại ngu xuẩn như vậy? Chẳng lẽ người còn hy vọng xa vời bọn họ sẽ như Ban Ban cùng Điểm Điểm đơn thuần yêu người như vậy?

Bọn họ chính là vương tử thánh quốc, có bao nhiêu tuấn nam mỹ nữ theo đuổi, người không cần nằm mơ!

Nhìn thấy nam nhân vẻ mặt khổ sở, Tử Thần cùng Tử Lãm biết mình không cần thận lại làm tổn thương hẩn, muốn mở miệng an ủi hẩn, nhưng lại khó hạ mình.

Tử Lãm, người đi. Tử Thần cho đệ đệ cái liếc mắt.

Vì sao muốn ta đi? Người đi. Tử Lãm cũng trả lại cho ca ca một cái liếc mắt.

Ngay tại lúc hai người “mất đi mây lại”, thánh sứ lạnh lùng mở miệng.

“Tử Thần, Tử Lãm, bản sứ muốn các người lập tức xin lỗi thần thượng.”

Tử Thần cùng Tử Lãm nghe mà sửng sốt. “Thần thượng? Ai là thần thượng?”

“Trong phòng này, trừ ta người ra, còn có ai?”

“Cái gì?” Tử Thần cùng Tử Lãm sợ tới mức nhảy dựng lên, “Người là nói... hẩn!”

Hai ngón tay run rẩy chỉ về phía nam nhân đang đứng một bên.

“Làm càn! Mau buông tay xuống!” Thánh sứ giận dữ, “Lần sau ta mà còn thấy các người bất kính đối với thần thượng nữa, thì sẽ trừng phạt thật mạnh!”

“Thánh sứ, đây rốt cuộc là sao lại thế này?” Tử Thần cùng Tử Lãm bị thánh sứ nghiêm khắc mà giọng nói hoảng sợ.

“Các người đến bây giờ còn không hiểu? Thần thượng chính là người chuyển thể hồn phách của đại thần! Ta mặc kệ các người trước kia như thế nào, từ giờ trở đi, các người sẽ tuyệt đối tất cung tất kính với thần thượng, không được vượt qua thân phận vô lễ đối với thần thượng, có nghe hay không?”

Tử Thần cùng Tử Lãm nghe mà hoàn toàn ngây người.

Vì sao bọn họ tỉnh lại cái gì đều thay đổi?

Cái người mà bọn họ muốn ôm thì ôm, vì sao đột nhiên biến thành thần thượng cao cao tại thượng, xa không thể với?

Đó là có nghĩa bọn họ không bao giờ có thể tùy tâm sở dục mà chạm vào nam nhân kia?

“Không được, chết cũng không được!” Tử Thần cùng Tử Lãm không hèn mà cùng hô to! Lâm Đạm Chi cùng thánh sứ lại đồng thời hiểu lầm ý tứ của bọn họ.

“Hai người các người cái muốn kháng mệnh!” Thánh sứ giận dữ.

“Thánh sứ, quên đi...” Lâm Đạm Chi đau thương cười, “Ở trong mắt bọn họ, Lâm Đạm Chi ta không đáng một đồng, căn bản không đáng bọn họ tôn trọng, chuyện luyện “kiêng linh cửu đi thức”, chúng ta tìm người khác...”

“Thần thượng, người...”

“Không cần nói nữa, ta mệt, đi nghỉ trước.” Lâm Đạm Chi xoay người, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Thánh sứ bị Tử Thần cùng Tử Lãm làm cho tức giận đến nói không ra lời.

“Thánh sứ, chúng ta...” Tử Thần cùng Tử Lãm còn muốn tiếp tục hỏi rõ ràng.

“Không cần gọi ta! Hai người các người đến “Tư Quá Nhai” hảo hảo mà suy nghĩ, không được sự tha thứ của thần thượng, ai cũng không phép ra!” Thánh sứ nói lạnh lùng, phất tay áo rời đi.

9. Chương 9

Ở “Tư Quá Nhai” hai ngày không có mặt trời, hai vị vương tử được thả ra.

Trong hai ngày, bọn họ cũng từ miệng của mấy trưởng lão biết được chân tướng sự việc.

Tử Thần cùng Tử Lãm quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình.

Cái gì? Bọn họ tùm biến thành trung thần trong thần thú thánh quốc?

Đây không phải là chuyện xưa của tổ tiên bọn họ? Hiện tại đã trải qua ngàn năm, làm sao có thể a?

Còn nữa, nghe các trưởng lão nói, lúc bọn họ biến thành báo còn nhận tiểu trợ lý của bọn họ là chủ nhân, trung thành và tận tâm với hắn, duy mệnh thị tòng.

Trời ạ! Để cho bọn họ chết đi! Chuyện không có nam tính tôn nghiêm như vậy, mất mặt như vậy, bọn họ có chết cũng không thừa nhận!

Ôm một bụng nghi vấn cùng với buồn bực, Tử Thần cùng Tử Lãm bước vào phòng yến hội.

Trên bàn dài, nam nhân làm bọn họ khổ tâm tới cực điểm kia mặc hoa phục (trang phục long lầy) đương nhiên đang ngồi trên chủ vị, cùng mọi người trò chuyện vui vẻ.

Nhất là nam tử ngồi bên trái hắn, cười đến răng sau cũng thấy!

“Kháo, ca, người xem, nam tử kia không phải ngày đó là kẻ chúng ta nhìn thấy ở khách sạn Vân Hỉ sao?”

“Con mẹ nó, ta đã cảnh cáo hắn không được tiếp cận người của chúng ta, hắn dám đem lời của chúng ta như gió thoảng qua tai!”

“Ca, còn chờ gì nữa? Lên bẹp hắn!” Tử Lãm bắt đầu xoa tay.

“Đi”

Hai vị vương tử hăm hăm đi tới sau lưng Dương Thượng Văn, bàn nắm lấy sau cổ hắn, xách hắn lên...

“Xem ra người chán sống rồi!”

“Hai anh em chúng ta sẽ hảo tâm thành toàn cho người!”

“Các người đang làm gì?” Mau thử a Văn xuống!” Lâm Đạm Chi luống cuống tiến tới, muốn hai người kia buông tay.

“A Văn? Gọi thật dễ nghe nhỉ?” Tử Thần lạnh lùng cười, “Lắm! Mạnh tay thêm chút!”

“Đang”

Ngay lúc Tử Thần cùng Tử Lãm chuẩn bị đại triển thần uy trước mặt nam nhân, hảo hảo bẹp đầu “gian phu” không biết hổ thẹn, thánh sứ mặt đầy hắc tuyến từ đầu kia của yến hội đi tới...

“Tử Thần, Tử Lãm, các người điên sao? Còn không mau buông khách quý của thánh quốc xuống cho ta!”

“Khách quý?” Tử Thần cùng Tử Lãm nghe mà thiếu chút nữa lão đảo té ngựa! “Thánh sứ, người lại bảo loại lưu manh này là khách quý, thánh quốc ta từ khi nào suy đồi đến độ này?”

“Câm mồm! Dương tiên sinh là hảo bằng hữu của thần thượng, đương nhiên là khách quý của thánh quốc. Các người mau thả hắn xuống, bằng không trở về Tư Quá Nhai ngay lập tức!”

Tử Thần cùng Tử Lãm thật sự rất muốn bính trước nói sau, nhưng nghĩ đến bị giam bị nhốt, không phải là rất tiện nghi cho đôi “gian phu *** phu” này, lập tức xua tan ý niệm này trong đầu!

“Hừ... coi như người hôm nay gặp may!”

Hai vương tử không để ý đến ánh mắt người khác, cũng không quản không gian có đủ hay không, tự kéo ghế ngồi xuống bên người của Lâm Đạm Chi, cứ kiên quyết ngăn cách hắn với Dương Thượng Văn.

Lâm Đạm Chi thật sự chịu không nổi hành vi kiêu ngạo ấu trĩ của hai người bọn họ, đột nhiên đứng dậy ra khỏi chỗ của mình, ngồi xuống bên cạnh Dương Thượng Văn.

“Ôi... a Văn, vừa rồi chắc sợ lắm, đây, uống rượu cho bình tĩnh!” Lâm Đạm Chi cố ý ân cần giúp bạn thân rót rượu, đem chén rượu đưa tới bên miệng.

Dương Thượng Văn thiếu chút nữa bị hành động của bạn thân hù chết, “Không cần, tiểu Lâm, tự ta được rồi”

“Không sao mà, ta giúp người, “TÌNH CẢM” nhiều năm của chúng ta như vậy, chút việc nhỏ này ta làm cho. Đây, uống a!” Lâm Đạm Chi vừa nói vừa đá lông nheo.

“Thế nào? “Bích ba dạng” của thánh quốc uống không tòi chứ?”

“Ừ... Quả nhiên danh bất hư truyền!” Dương Thượng Văn nhắm nháp rượu ngon, ánh mắt sáng ngời.

“Vậy uống thêm ly nữa!” Lâm Đạm Chi ngọt ngào cười, lại ân cần rót cho Dương Thượng Văn một chén nữa.

Tử Thần cùng Tử Lãm nhìn tiểu trợ lý của bọn họ đối với nam nhân khác có hành động đưa tình thì quả thực sắp phát điên, hận không thể lập tức chop lấy hắn mà hung hăng đánh vào mông một phát.

Đáng tiếc, thánh sứ luôn nghiêm mật theo dõi, hai vị vương tử đành phải cố nén tức giận.

Thánh sứ thấy bọn họ không còn hành động thiếu suy nghĩ nữa, vừa lòng gật đầu, “Tử Thần, Tử Lãm, từ ngày mai hai người bắt đầu giúp thần thượng luyện Khởi linh thức”

“Dạ”

“Lúc các người giúp thần thượng luyện công, chính mình cũng tự luyện thật tốt, sách cổ thánh quốc chúng ta có ghi lại, thần bảo có linh lực tự do biến thân, các người nếu được giao thiên phú của thần thánh này, phải tu luyện thật tốt, về sau nếu lúc nguy cấp thì biến thân thần bảo để bảo vệ thần thượng, biết không?”

Tử Thần cùng Tử Lãm nghe mà trợn mắt há mồm.

Cái gì? Về sau bọn họ còn có thể tự do biến thân? Vậy quá thần kì a!

“Sao không trả lời?”

“A... hiểu. Bọn ta sẽ tu luyện thật tốt!” Tử Thần cùng Tử Lãm trong lòng vẫn bán tín bán nghi.

“Còn nữa, thần thượng là người mới học, lúc đang luyện Khởi linh thức, các ngươi phải bảo hộ hắn thật tốt, ngàn vạn lần phải chú ý, đừng để cho thần thượng tẩu hỏa nhập ma”

“Đương nhiên, chúng tôi sẽ “bảo hộ” hắn thật tốt!” Tử Thần cùng Tử Lãm nhìn nam nhân quan tâm mà mỉm cười

Lâm Đạm Chi nhìn nụ cười bên miệng của hai người, chẳng hiểu sao khiến hắn rung mình!

Trong “Linh tu viện” ở phía sau núi của một thâm cốc

Thanh tịch tào nhã, cảnh sắc mê người. Là nơi tu luyện thần lực rất tốt.

Lâm Đạm Chi dưới sự chỉ đạo của thánh sứ cùng mấy vị trưởng lão, đã đem chiêu thức cùng khẩu quyết nhập môn, học được không ít.

Kế tiếp, dưới sự an bài của thánh sứ, đến phiên Tử Thần cùng Tử Lãm vương tử phụ trách giúp thần thượng luyện công, hy vọng hắn sớm sẽ thành công, với thần lực khổng lồ tùy tâm sử dụng.

Đáng tiếc, hai vương tử lòng đầy *** niệm không hảo hảo bồi bồi thần thượng tu luyện, mà chỉ lo lấy việc công làm việc tự, động oai nào cần.

“Sai rồi, sai rồi, tay phải phải đặt thế này” Tử Thần từ phía sau lưng ôm lấy nam nhân, đưa tay của hắn đặt ở trước ngực.

“Còn nữa, tay trái phải ở đây” Tử Lãm cùng hắn đối mặt, vẻ mặt đứng đắn đưa tay kia của hắn đặt ở dưới bụng.

“Phải nhìn không chớp mắt, khí thủ đan điền”

“Phải tâm vô bàng vụ, chuyên tâm nhất trí”.

Hai người nói rõ ràng mạch lạc.

Rắc, hai kẻ các ngươi lên ở trên người của ta sờ qua sờ lại, bảo ta làm sao chuyên tâm a? Thân thể Lâm Đạm Chi miễn cảm bị hai người biến thành tào đàng khó nhìn, thật sự có khổ nói không nên lời, không khỏi hận đến nghiến răng kèn kẹt.

“Tại sao không nói? Có phải nghe không hiểu?”

“Ca, chúng ta chắc phải dạy hắn một lần nữa quá” Hai người tiếp tục cố gắng sắm vai lão sư.

“Không cần, không cần, tự ta luyện được rồi” Lâm Đạm Chi vội vàng lắc đầu.

Ồ... còn dạy, dạy nữa ta sẽ lộ tẩy mất thôi.

Lâm Đạm Chi cố gắng cảnh cáo “tiểu đệ đệ” của mình, hiện tại hắn đường đường chính là “thần thượng”, nếu tùy tiện phát dục mà bị hai anh em này quơ được, vậy cả đời cũng đừng hòng ngóc đầu lên được trước mặt họ.

“Sai rồi, lại sai rồi” Tử Thần nhìn nam nhân tay quơ loạn xạ, không khỏi thở dài một tiếng.

“Ca, xem ra “thần thượng” này không thông minh cho lắm” Tử Lãm cười cười trêu chọc.

Lâm Đạm Chi hung hăng trừng mắt nhìn y một cái.

“Còn dám trừng mắt? Chính mình không chuyên tâm còn không kiểm điểm?” Tử Thần gõ nhẹ trên đầu hắn.

“Hi, ca, ta xem chúng ta vẫn xuất vũ khí bí mật ra” Tử Lãm thần bí nháy mắt mấy cái

“Được, ta lập tức lấy!”

“Vũ khí gì?” Lâm Đạm Chi cảnh giác hỏi. Đáng giận, hai kẻ sắc phôi này sẽ không làm cái quỷ gì chứ?

“Chính là đây...”

Lâm Đạm Chi đột nhiên thấy trước mặt tối sầm lại, một mảnh vải từ phía sau bịt mắt của hắn.

“A... các người làm gì?” Lâm Đạm Chi muốn đưa tay kéo mảnh vải xuống, lại phát hiện tay hắn sớm đã rơi vào ma trảo to lớn của nam nhân.

“Đừng sợ, bọn ta phụng mệnh thánh sứ chịu trách nhiệm cho thần thượng luyện khởi linh thức thật tốt, bây giờ bịt mắt người lại, người mới có thể chuyên tâm a.”

Lâm Đạm Chi nghe ngữ khí nghiêm túc của Tử Thần, hoài nghi hỏi “Thật chứ?”

“Đương nhiên là thật rồi” Tử Lãm cố gắng nín cười “Như thế này người sẽ tập trung cố gắng niệm khẩu quyết của khởi linh thức, mặc kệ bên ngoài có quấy nhiễu gì, người cũng không thể phân tâm, biết không?”

“Ác, biết rồi” Lâm Đạm Chi cố gắng tập trung tinh thần.

Đáng tiếc, khẩu quyết hắn còn chưa niệm xong nửa câu, thì lại có cảm giác ngứa ngứa lỗ tai.

Đầu tiên là có luồng khí nóng thổi tai bên phải, sau đó lại có cái gì ướt ướt bắt đầu tiến vào trong tai hắn trên đầu...

“A a...” Lâm Đạm Chi một trận run rẩy, “Không được a... Các người sao có thể làm như vậy...”

Liên tục mấy đêm đều lên đi đến tẩm cung “thần thượng”, lại bị một nam nhân đáng ghét chặn ở ngoài cửa, Tử Thần cùng Tử Lãm đã sớm nghẹn một bụng dục hỏa cháy bùng bùng.

“Thần thượng, ta không phải đã nói, phải chuyên tâm luyện công, không được bị bên ngoài quấy nhiễu sao? Người như vậy không ngoan ác!” Tử Lãm cười ha ha, cách lớp áo, bóp đầu nhũ nam nhân.

10. Chương 10

Định Vân công tử, một trong “Tứ công tử Thánh quốc” vốn tiêu dao ở nước ngoài, nhưng hắn nhận được tình báo trọng đại của quốc nội, vội vàng ngựa không ngừng vó mà chạy về quốc nội.

“Cung nghênh Định Vân vương tử!” Đám thị nữ trong hoàng cung chỉnh thân hành lễ.

Một vị nam tử tóc bạc tới thắt lưng, quần áo hoa lệ khoa trương như vua, có đôi mắt xếch, diện mạo âm nhu tuấn mỹ, với tư thái “y phục” không sợ người chết, cười cười đi tới.

“Tử Thần cùng Tử Lãm vương tử đâu?”

“Hai vị vương tử bây giờ cùng thần thượng ở hậu hoa viên nghỉ ngơi.”

“Ác, ta đi tìm bọn họ.”

“Nhưng hai vị vương tử có lệnh không cho người khác quấy rầy.”

“Người khác? Ta là người khác sao? Ta chính là huynh đệ kết bái với bọn họ, yên tâm, bọn họ thấy ta nhất định rất cao hứng.” Định Vân lộ ra nụ cười điên đảo chứng sinh.

Các thị nữ quả nhiên bị diện giạt đến đầu óc choáng váng, dùng ánh mắt sùng bái trong nội tâm hô to, vương tử thật là đẹp trai!

Nhìn ánh mắt ái mộ của các cô gái, Định Vân vương tử siêu cấp tự kỷ của chúng ta mới vừa lòng bước đi ra ngoài.

Một đường chạy đến hậu hoa viên, Định Vân nghĩ tới chính mắt nhìn “khuôn mặt thật” của hai huynh đệ kia, trong lòng lập tức cười rở như hoa.

“Tham kiến Định Vân vương tử!” Thủ vệ của hậu hoa viên vừa thấy Định Vân vương tử xinh đẹp nhất nhưng cũng quý mao () nhất trong “Tứ công tử Thánh quốc”, vội vàng hành lễ.

() Quý mao: một người phi thường nhàm chán, phi thường không thú vị.

“Ân, Tử Thần cùng Tử Lãm vương tử ở bên trong sao?” Định Vân hỏi.

“Dạ vâng.”

“Tốt lắm.” Định Vân gật đầu, bước nhanh đi vào.

“Vương tử xin dừng bước.” Thủ vệ mồ hôi lạnh chảy ròng ngăn hấn lại, “Thật xin lỗi, Định Vân công tử, Tử Thần cùng Tử Lãm vương tử có căn dặn, không cho phép bất cứ kẻ nào bước vào hậu hoa viên.”

“Ác, như vậy a. Lại đây, người xoay qua chỗ khác.”

“A?”

“A cái gì, ngốc. Bản vương chính là giúp người nghĩ cách, người coi như không phát hiện được ta.” Định Vân nói xong cũng không quản hấn, liền nghênh ngang đi vào hậu hoa viên.

Thủ vệ quả thực khóc không ra nước mắt, nhưng mặc kệ vương tử nào hấn cũng đắc tội không nổi, đành phải thật sự giả vờ không phát hiện.

Trong hậu hoa viên xinh đẹp, đầy kỳ hoa dị thảo đặc biệt của thánh quốc, tỏa mát mùi thơm ngát vô cùng đặc thù...

Đắm chìm trong khung cảnh thiên nhiên này, có nam nhân hạnh phúc cười phi thường rạng rỡ.

“Đến đây, Ban Ban, Điểm Điểm, ăn cái này.” Lâm Đạm Chi lột hai trái chuối tiêu đưa đến miệng bọn họ.

“Làm ơn, không cần gọi chúng ta cái tên quê mùa như vậy được không?” Tử Thần nhin không được mà trợn mắt.

“Đúng vậy, hơn nữa bọn ta cũng không phải con khỉ, dứt chuối tiêu cho bọn ta làm gì a.” Tử Lãm cũng bắt mồm mà lớn tiếng kháng nghị.

Lâm Đạm Chi nghe vậy lập tức giả vờ ủy khuất mà cúi đầu xuống, dùng thanh âm nghẹn ngào nói

“Ô...Ta đã biết các người gạt ta...Còn nói cái gì cũng nghe ta...”

Nhìn thấy nam nhân sắp khóc, hai vương tử lòng đầy áy náy làm sao còn dám lỗ mãng.

“Được được, đừng khóc, người cao hững như thế bảo làm thế nào thì làm thế đó, tùy người.” Tử Thần vội vàng ôm hấn trấn an.

“Đúng đúng, mặc kệ chuối tiêu hay là lạp xưởng chúng ta cũng ăn, được không? Đừng khóc.” Tử Lãm cũng kích động ôm hôn mặt của nam nhân.

Lâm Đạm Chi lúc này mới vừa lòng nở nụ cười. Kéo cái đuôi của hai người, yêu thương sờ với soạng.

Nhìn hấn vừa khóc vừa cười, Tử Thần cùng Tử Lãm chính mình cũng là dở khóc dở cười.

Nghĩ bọn họ thế nhưng đáp ứng nam nhân này, mang bộ dạng nửa người nửa báo này đi dạo ngoài phố, Tử Thần với Tử Lãm đã đổ mồ hôi lạnh.

May mà bọn họ thông minh, chọn ngay hậu hoa viên bí ẩn nhất này. Hơn nữa...Hắc hắc, may mắn là hai tên Định Vân cùng Na Lam kia cũng không ở trong nước, ha ha.

“Các người cười cái gì? Vui như vậy sao?” Lâm Đạm Chi vươn tay véo lỗ tai đáng yêu của bọn họ.

“Không có việc gì.”

“Được rồi, vậy các người lại đây, ta giúp gãi lưng cho.”

“Được được.” Tử Thần cùng Tử Lãm nghe thế hai mắt sáng rỡ. Bọn họ thích nhất nam nhân giúp bọn họ gãi lưng, quả thực là hưởng thụ kiểu thiên đường mà.

“Vậy các người cởi áo ra, rồi nằm sấp trên bàn đi.”

Tử Thần cùng Tử Lãm lập tức ngoan ngoãn nghe theo.

Lâm Đạm Chi cười cười, bắt đầu giúp hai người gỡ lưng, “Thoải mái hay không?”

“Hừ ừ...Thoải mái...Rất thoải mái...” Hai vị vương tử thoải mái đến nỗi cứ kêu hừ hừ.

Nhìn bộ dạng khả ái của hai người, Lâm Đạm Chi trong lòng vừa yêu vừa thương, nếu có thể được, hẳn hy vọng mỗi ngày có thể như vậy, cùng bọn họ khoái hoạt vĩnh viễn một chỗ.

Lúc ba người chìm vào bầu không khí ấm áp hạnh phúc.

“Ha ha...Đây không phải là hảo huynh đệ Tử Thần với Tử Lãm của ta sao? Xem ai tới gặp các người này?”

Vừa nghe thanh âm khùng bố này, Tử Thần với Tử Lãm bỗng nhảy dựng lên, vội vàng đội mũ, khoác thêm ào choàng.

“Định Vân chết tiệt! Người làm sao đột nhiên chạy đến đây?”

“Định Vân chết tiệt! Ai cho người đi vào hậu hoa viên?”

Hai vị vương tử nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hấn.

Định Vân cũng không để ý đến bọn họ, đã hướng Lâm Đạm Chi hành đại lễ, “Tham kiến thần thượng.”

“A, xin đứng lên.” Lâm Đạm Chi vội vàng đưa tay nâng hấn dậy, “Người chính là Định Vân công tử?”

Nhìn nam nhân trước mắt ăn mặc như hoa bướm bướm (ta nghĩ là hoa pansy), dung mạo xinh đẹp, trong lòng Lâm Đạm Chi tán thưởng liên tục, oa, không nghĩ tới nam nhân cũng có thể chăm chút bộ dạng như thế, quả thực như búp bê.

“Đúng vậy, ta chính là Định Vân. Ta ở nước ngoài nghe về sự tích của thần thượng, nên vội vã trở về. Thần thượng quả nhiên là đáng đáp thiên tiên, làm người ta vô cùng ngưỡng mộ a.” Định Vân mị hoặc mà nhìn nam nhân liếc mắt, ở mu bàn tay hấn in dấu một cái hôn.

Lâm Đạm Chi chưa từng gặp phải chuyện thế này, một chút đã đỏ mặt.

Nghĩ đến hai tên hỗn đản Tử Thần Tử Lãm không có mắt, cả ngày chỉ biết sợ hấn vừa gầy vừa lùn lại già không thú vị, hấn tức tại sao mình yêu không phải loại “cá chình đầu nhọn” có mắt tinh tường.

“Cảm ơn người, Định Vân công tử.” Lâm Đạm Chi cảm kích nhìn hấn.

“Thần thượng, nếu người không ngại, bản vương có thể mang người đi du ngoạn chung quanh Thánh quốc, ta biết rất nhiều chỗ chơi.” Định Vân vương tử nam nữ đều ăn, vô cùng phong lưu cảm thấy nam nhân trước mặt vô cùng đáng yêu, vội vàng xun xoe.

“Được, vậy đã làm phiền người.” Hừ, vẫn là Định Vân tốt, hai tên hỗn đản kia cả ngày chỉ biết mang ta lên giường, làm sao cũng không đưa ta đi chơi, căn bản là cầm thú!

“Tâm động không bằng hành động, bây giờ chúng ta đi đi.” Định Vân cười cười dắt tay hấn.

“Buông ra cho ta!” Tử Thần húc đầu nhắm vào Định Vân đầu heo kia kéo ra!

“Định Vân thôi, người muốn chết thì cứ đụng vào hấn nữa coi.” Tử Lãm một tay kéo áo của hấn lại, hung dữ nhìn hấn.

“Này này, buông tay, quần áo của ta chính là bậc thầy Pia Ruo của Paris đặc biệt thiết kế theo số đo của ta, toàn bộ thế giới chỉ có một cái như vậy, làm hỏng thì người đền thế nào?” Định Vân thích chương diện thành si chính là phi thường coi trọng cách ăn mặc.

“Thân đây lộn xộn này như mớ rẻ rách thì có cái gì mà phải đền chứ?” Tử Thần lạnh lùng cười, “Hay muốn ta kêu đại thẩm nhà bếp lấy giẻ lau cho người may một cái là được rồi.”

“Tử Thần thôi, người là kẻ mù không biết thưởng thức, cảm ơn cho ta!” Định Vân tức giận đến giậm chân. Hấn không có cách nào nhịn được nhất chính là người khác phê bình trang phục của hấn.

Tử Thần cũng Tử Lãm đương nhiên biết điểm ấy. Kỳ thật Định Vân trời sinh là cái giá treo đồ, mặc kệ quần áo khoa trương đến đâu mà ở trên người hắn đều thấy vừa vặn, xinh đẹp lạ thường.

Nhưng hai người tức hắn dám đi chọc người của bọn hắn, đương nhiên phải giáo huấn hắn chứ.

“Nếu người chê giẻ lau không hợp, ta kêu bọn thị nữ đem tấm rèm tháo xuống cho người may một cái cũng được. Nhìn lợi ích nhiều năm của huynh đệ bọn ta, ta hy sinh chút đem tấm rèm phòng ta đưa cho người cũng được.” Tử Thần cố tình hào phóng nói.

Định Vân này chính là tức đến phát điên. Được, các người không nể mặt mũi cho huynh đệ ta, cũng đừng trách ta không nể mặt mũi các người!

Định Vân tức giận lại cười, “A, quên đi. Chúng ta không thảo luận trang phục của ta. Nhưng thật ra các người. Ồi, đây chính là sa mạc, thời tiết nóng như vậy, các người sao lại bao như cái bánh chưng thế này?”

Định Vân đi về phía trước, cố ý đi vòng vòng hai vòng bên người bọn họ, “Chắc không phải sinh bệnh khó chữa gì mà không cho ai biết chứ?”

“Người...Người mới sinh bệnh khó chữa! Bớt nói bậy bạ đi!” Hai vị vương tử đồng thanh phủ nhận.

Lâm Đạm Chi ở một bên nhìn bộ dạng ba người đầu vô mồm không khỏi cười trộm.

“Được, các người đã không thừa nhận, quên đi.” Định Vân cố tình không hề hấn gì nhún vai, “Ta đi trước đây.”

“Không tiễn!” Tử Thần cũng Tử Lãm nhìn hồ ly lẳng lơ này e sợ thiên hạ bất loạn rút cuộc muốn đi, không khỏi thở phào.

Chắc, may mà không có lộ.

Không nghĩ tới lúc bọn họ lơ lửng, đột nhiên nghe được một tiếng chim kêu chói tai.

Một con diều hâu từ không trung đáp xuống, vỗ vỗ hai cái rồi trộm đi cái mũ trên đầu bọn họ!

“A a...mũ của ta.” Tử Thần cùng Tử Lãm tức giận giậm chân.

Lúc hai vị vương tử vội che tai báo trên đầu bọn họ, lại vang lên một tiếng kêu chói tai.

Hừ, cho rằng chúng ta có thể ngốc đến nỗi để cho con chim chết này thực hiện lần nữa sao?

Tử Thần cùng Tử Lãm vội vàng cảnh giác nhìn lên bầu trời.

Không ngờ lần này xông tới không phải từ trên trời, mà là hai con hồ ly nhỏ chạy dưới đất, dùng răng nanh lợi hại kéo áo choàng trên người xuống, nhanh như chớp chạy đi.

Mất mũ với áo choàng, hai vị vương tử hiện tại chính là “lộ nguyên hình”.

“Ha ha...Hóa ra các người sau khi hóa thân lại ra bộ dạng thế này a? Cười chết mất.” Định Vân nhìn tai báo cùng cái đuôi phía sau của hai người, cười đến thiếu chút nữa lăn lộn trên đất.

“Định Vân chết tiệt! Người dám bảo thú nuôi của người đối phó chúng ta, hôm nay người chết chắc rồi!” Tử Thần cùng Tử Lãm xấu hổ quá hóa giận, bỗng nhào tới bắt đầu xé quần áo của hắn.

“A a a...Các người làm gì vậy?” Định Vân liều mạng giãy giụa.

“Làm gì? Hôm nay chúng ta vạch trần lông hồ ly lẳng lơ người đây, xem người còn cười được nữa hay không?”

“A a a...Không được, không được cởi quần áo của ta! Cứu mạng a!”

“Tứ công tử Thánh quốc” đã tề tựu ba người, hôm nay xuất tiết mục cốt nhục tương tàn, thật quá phần khích a!

Lâm Đạm Chi thanh thanh thơi thơi ngồi xuống, cắn hạt dưa bắt đầu xem kịch vui...

Qua mấy ngày vui chơi, dưới sự đốc thúc của thánh sứ, Lâm Đạm Chi cùng hai vị vương tử lại bắt đầu quá trình tu luyện gian khổ.

Từ từ linh lực tăng lên, Tử Thần cùng Tử Lãm tuy vẫn không thể tự do biến thân, nhưng có thể làm tai cùng đuôi báo biến mất.

“ha ha...Cuối cùng chúng ta lại là một hảo hán!” Hai người nhìn nhau cười to.

Nhưng Lâm Đạm Chi bắt đầu không vui. Thật đáng tiếc ác, biến lại để làm gì a? Ta cảm thấy bọn họ như vậy thì thật đáng yêu làm sao.

Đáng tiếc những lời này Lâm Đạm Chi chỉ dám nói trong lòng.

“Được rồi, hai người các người mau mặc quần áo tử tế, thánh sứ nói hôm nay sẽ nghiệm thu thành quả tu luyện của chúng ta. Hắn nói nếu ta có thể khống chế thần lực của chiếc nhẫn, nói không chừng có thể thi triển [pháp quy hồn], giúp ta một tay, giúp hồn phách trên người của ta trở lại trên người của đại thần.” Lâm Đạm Chi nghĩ sẽ hoàn thành sứ mệnh, áp lực trong lòng cũng giảm bớt không ít.

“Vậy sẽ không nguy hiểm a?” Tử Thần cau mày nhăn mặt.

“Nguy hiểm cái gì? Ca, người không phải nghĩ đến gì chứ?” Tử Lãm khấn trương hỏi.

“Ta chỉ cảm thấy là lạ. Người nghĩ đi, mỗi người đều có ba hồn bảy vía, vật nhỏ đem một hồn trên người trả lại cho đại thần, vậy hắn chỉ còn lại hai hồn, như vậy có thể gặp chuyện không may hay không a?”

“Đúng vậy, ta sao không nghĩ tới. Vậy làm sao bây giờ? Ta thấy hay là đừng đi.”

Tử Thần nắm lấy tay của nam nhân, gắt gao kéo hắn đến bên người.

“Các người đừng khấn trương, thánh sứ không chắc chắn sẽ không để cho ta làm.” Lâm Đạm Chi rất có lòng tin với thánh sứ.

Tử Thần cùng Tử Lãm đương nhiên cũng biết tâm địa thánh sứ thiện lương, sẽ không cố ý làm hại hắn, nhưng trong lòng luôn bất ổn.

“Nhưng...”

“Được rồi, đừng lải nhải nữa, đến giờ rồi, chúng ta nhanh đi thôi, nếu trễ thánh sứ sẽ tức giận.” Lâm Đạm Chi cười cười lôi hai người đi.

“Cung nghênh thần thượng.”

Trong đầm sâu u ám nơi lưu đại thần Tham Thiên, thánh sứ đã bố trí tốt trận trượng, dự định nghiệm thu thành quả tu luyện của ba người.

“Thánh sứ, chúng ta bắt đầu đi!” Lâm Đạm Chi tu luyện “Khởi linh thức” cũng được mấy ngày, nghĩ sẽ ở trước mặt mọi người thể hiện thần lực, không khỏi nóng lòng muốn thử.

“Tử Thần, Tử Lãm, các người trước tiên qua bên kia chờ. Thần thượng, thỉnh đến bên này.” Thánh sứ cung kính đưa hắn đến bên thủy đầm.

Trong thủy đầm, nơi bọt khí Tham Thiên đại thần vũng vàng trôi nổi trong gió, trăm ngàn năm qua không có gì thay đổi.

Thánh sứ nghĩ y cứ bị phong ấn nhiều năm như vậy, trong lòng khó có thể nói được chua xót cùng không muốn...

May mà, cuối cùng hôm nay cũng có chút tiến triển. Đại thần, ta nhất định sẽ giúp ngươi triệu hồi tất cả hồn phách, cho ngươi trở lại nhân gian! Thánh sứ ở trong lòng âm thầm thế.

“Thánh sứ, có thể bắt đầu được không?” Lâm Đạm Chi thấy thánh sứ si ngốc ngẩn ngơ nhìn đại thần, vội vàng lên tiếng nhắc nhở hắn.

“Nga, phải, thần thượng. Mời người bắt đầu đi.” Thánh sứ khuôn mặt tuần tú hơi đỏ, nhanh chóng phục hồi tinh thần.

“Người phải cẩn thận một chút.” Tử Thần vẻ mặt lo lắng.

“Nếu không được, ngàn vạn lần không được miễn cưỡng nga.” Tử Lãm cũng lo lắng nhắc nhở hắn.

“Ừa, ta biết rồi.”

Lâm Đạm Chi hít vào thở ra, tập trung tất cả tinh thần, đeo chiếc nhẫn vào ngón tay, như lúc trước một sức hút cường đại đột nhiên từ chiếc nhẫn kéo tới, nhưng lúc này hắn đã phi ngộ hạ a mông, lập tức vận hành chiêu thức “Khởi linh thức” giữa thần lực của chiếc nhẫn cùng linh lực trong cơ thể mình dung hợp lẫn nhau, hình thành một luồng ánh sáng càng lúc càng mạnh, phút chốc bắn về phía bọt khí bao quanh đại thần giữa thủy đàm.

Mặt nước dâng lên sóng lớn ba thước, ánh sáng mạnh lại tiếp tục xuyên thấu mặt nước, vẫn không ngừng bắn về phía bọt khí trôi nổi trong nước.

Bọt khí trải qua va chạm, càng không ngừng thay đổi hình dạng, lại cứ không để cho ánh sáng xuyên qua.

Đúng lúc này, thánh sứ đột nhiên đưa tay chưởng sau lưng thần thượng, một tiếng hô to “Khởi!”

Sức mạnh của “Khởi linh thức” nháy mắt tăng cường, lực ánh sáng nháy mắt gia tăng cực hạn, ngay lúc bọt khí rốt cuộc bị ánh sáng xuyên qua!

Lâm Đạm Chi đột nhiên rơi vào một dòng phản phệ khó hiểu, khí huyết mãnh liệt cuộn cuộn, phun ra một miệng máu tươi!

Ánh sáng trong tay bắn ra công khuy nhất quý, lực trong nháy mắt suy yếu, bỗng nhiên biến mất.

Tử Thần cùng Tử Lãm nhìn nam nhân đột nhiên hộc máu, trong lòng hoảng sợ, cùng nhau xông lên.

“Không được qua đây!” Thánh sứ vẫn dùng chưởng tâm vẫn ở lưng của thần thượng, cắn răng rống to.

Tử Thần cùng Tử Lãm thấy bảo bối của mình không ngừng hộc máu, tức giận nổi lên, nén không được mở miệng mắng to! “Ngươi buông hắn ra! Ngươi vì đại thần sẽ không để ý đến tính mạng của hắn, chúng ta không cho phép ngươi hại hắn.”

“Hiện tại các ngươi mới hại hắn, đi mau.” Thánh sứ mồ hôi như mưa, cắn răng khổ sở chống đỡ.

Sắc mặt Lâm Đạm Chi trắng bệch, toàn thân hư thoát, không thể kiềm chế run rẩy, hai mắt cổ sức nam nhân yêu dấu, “Thần...Lãm...Ta lạnh quá...”

Tử Thần cùng Tử Lãm nghe mà tim như bị dao cắt, liều lĩnh nhào tới, từ trong tay thánh sứ đem nam nhân đoạt vào trong lòng mình.

“Chi Chi.”

Một khắc sinh mạng sắp biến mất, Lâm Đạm Chi đột nhiên nghe được tiếng gọi vô cùng quen thuộc kia, trong lòng kích động như cơn cuồng, nhận không được lại phun máu tươi.

“Chi Chi, Chi Chi! Van ngươi đừng hộc máu nữa!” Tử Thần cùng Tử Lãm tâm đau nhức, rơi lệ đầy mặt cầu xin.

“Thần...Lãm...Cuối cùng các ngươi nhớ ra ta rồi...Đừng khóc...Ta có vật này cho các ngươi...” Lâm Đạm Chi ngọ nguậy từ trong ngực lấy ra hai con búp bê vải nhỏ nhỏ. “Ngươi xem...Đây là của các ngươi tự làm cho ta...Ta vẫn giữ ở bên người...”

Tử Thần cùng Tử Lãm nhìn thấy hai con búp bê vải xấu xí đột nhiên chấn động toàn thân!

Ở bọn họ bị thương như thế, lúc không hề phòng bị, tất cả trí nhớ đột nhiên trào về như đào núi lấp biển.

Lúc được nam nhân nhặt về từ trong phi cơ...

Lúc lần đầu tiên cùng hắn kết hợp trong ngôi nhà gỗ...

Lúc ba người vui vẻ cùng nhau nấu cơm...

Lúc luống cuống tay chân may búp bê vải...

Tất cả hồi ức ngọt ngào nhanh chóng dâng lên trong lòng!

“A a a a a!!” Tử Thần cùng Tử Lãm phát ra tiếng gào thống khổ, rơi lệ mà ôm chặt bảo bối yêu dấu của bọn hắn, bọn hắn làm cái gì? Bọn hắn đối xử thế nào với người yêu dấu nhất?

Tổn thương hắn, làm nhục hắn, hiện giờ còn hại bản thân hắn bị trọng thương, sinh tử chưa biết.

“Ô...Chi Chi...Chi Chi...Đều là chúng ta không tốt...Đều là chúng ta không tốt...Người không được chết...Người để bọn ta bù đắp cho người...” Tử Thần cùng Tử Lãm vừa khóc vừa không ngừng hôn lên môi bảo bối trong lòng.

“Có lẽ ta không được...” Lâm Đạm Chi cảm thấy toàn thân càng lúc càng hư không, càng lúc càng lạnh, như ngay cả hồn phách cũng muốn bay đi, nhưng hắn luyện tiếu, luyện tiếu bọn họ a...

“Các người không nên khổ sở...Ta chết...mang ta về nhà trên núi...đem ta chôn cùng hai con búp bê vải này...được không...”

“Không được! Không được! Không cho phép người rời khỏi chúng ta! Người chết, chúng ta cùng đi với người!” Tử Thần cùng Tử Lãm khóc chấp nhận hứa hẹn.

“Đồ ngốc...Không thể...” Lâm Đạm Chi lời còn chưa dứt, trong miệng đột nhiên trào máu tươi nhiều hơn, toàn thân lạnh ngắt, cứ như vậy mà ngã vào lòng người yêu.

“Chi Chi!”

Tử Thần cùng Tử Lãm đau lòng như phát cuồng, máu toàn thân nhanh chóng nghịch lưu, hai người thét một tiếng, đột nhiên nháy mắt biến hóa huyền ảo thành thân bảo...

Hai hắc bảo chảy nước mắt, không ngừng liếm lên mặt của nam nhân, như muốn gọi hắn tỉnh lại...

Sắc mặt thánh sứ trắng bệnh, nhẹ nhàng đi đến bên người bọn hắn, “Nhanh, đưa hắn đến Quan Linh điện...”

Hai hắc bảo canh giữ trước mặt người yêu, gào lớn tiếng với hắn, cảnh cáo hắn không được tới gần.

Thánh sứ bất đắc dĩ thở dài, “Mang người đến Quan Thiên, nhanh!”

Hai hắc bảo phần hận trừng mắt với hắn một cái, sau đó đưa nam nhân yêu dấu để lên lưng, một trước một sau chạy như bay, nháy mắt bóng dáng biến mất.

Kết thúc.

Trải qua ngày đêm không ngừng cứu chữa, thánh sứ cùng mấy vị trưởng lão bất cố nhất thiết (liều lĩnh), Lâm Đạm Chi cuối cùng ở trước cửa quỷ môn quan đã trở về.

Hai hắc bảo canh giữ ở trước giường người yêu mấy ngày mấy đêm không ăn không uống, để cho người bên ngoài nhìn mà cay mũi.

Lần này thánh sứ vì cứu thần thượng, chính mình cũng bị nội thương lớn, nhưng hắn cũng không muốn giải thích nhiều với Tử Thần cùng Tử Lãm gì cả. Dù sao lần này thần thượng bản thân bị trọng thương, hắn cũng chịu trách nhiệm rất lớn.

“Tử Thần, Tử Lãm, đi ăn một chút gì đi, phải nghỉ ngơi một chút chứ.” Không biết đã là lần thứ mấy thánh sứ tận tình khuyên bảo.

Hai hắc bảo vẫn cứ si ngốc bên cạnh chủ nhân, cũng không thèm nhìn hắn một cái.

Ấm đạm thở dài, thánh sứ lặng lẽ xoay người rời đi.

“Ô...Ô...” Hai hắc bảo thấy hắn vẫn bất tỉnh, khổ sở kêu ô ô.

Có lẽ tiếng khóc của bảo bối quá lớn, nam nhân đã hôn mê năm ngày năm đêm, cuối cùng từ từ tỉnh lại.

“...Các người ồn ào quá...” Lâm Đạm Chi chậm rãi mở hai mắt, bên miệng mang theo nụ cười.

“Ô...Ô...” Không ngờ nhìn thấy người yêu tỉnh lại, hai hắc bảo còn khóc ồn ào hơn.

“Đừng khóc, đến đây, cho ta ôm một cái...” Lâm Đạm Chi mở rộng hai tay ra với bảo bối yêu dấu.

Hai hắc bảo nhào vào lòng của nam nhân, làm nũng không ngừng cọ sát...

“Các người còn có trí nhớ của Tử Thần cùng Tử Lãm không?” Lâm Đạm Chi tò mò hỏi.

Hai hắc báo gật gật đầu.

“Còn trí nhớ của Ban Ban cùng Điểm Điểm?”

Hai hắc báo cũng gật gật đầu.

“Thật tốt quá...Ta thật là cao hứng...Về sau các người sẽ không bao giờ quên ta nữa...”

Lâm Đạm Chi ôm chặt lấy bọn họ, cao hứng mà nước mắt chảy xuống.

Hai hắc báo đau lòng liếm nước mắt trên mặt của người yêu, như nói cho hắn biết không bao giờ phải khóc nữa...

“Đúng rồi, sau khi ta bất tỉnh, làm sao các người lại biến thành báo báo?” Lâm Đạm Chi nhớ rõ bọn họ không thể tự do biến thân a.

Kỳ thật ngay cả chính Tử Thần cùng Tử Lãm cũng không biết vì sao, giải thích duy nhất có lẽ bọn họ khi đó cảm xúc quá mãnh liệt, kích phát thú tính nguyên thủy trong cơ thể, đã phát sinh sức mạnh.

Nhìn bộ dạng ngốc ngếch của hai hắc báo, Lâm Đạm Chi yêu thương ôm hôn bọn họ.

“Không sao, chờ khi thân thể ta tốt lên, sẽ biến các người trở lại thành người.”

Tử Thần cùng Tử Lãm không tỏ ý kiến tựa đầu vào vai của người yêu.

Chỉ cần có thể cùng Chi Chi yêu dấu bên nhau, mặc kệ là báo hay là người, cũng không có quan hệ gì...

Một người hai báo gắt gao ôm nhau, lúc này khó có thể diễn tả hạnh phúc đến thế nào, nhẹ nhàng chìm vào mộng đẹp...

Đợi đến lúc thân thể Lâm Đạm Chi khỏe lên, lập tức thi triển thần lực, đem hai hắc báo biến lại thành vương tử.

Tử Thần cùng Tử Lãm còn chưa kịp nhào tới ôm lấy nam nhân, lập tức nghe hắn nói, “Tử Thần, Tử Lãm, đi xin lỗi thánh sứ đi.”

“A? Vì sao? Hắn suýt nữa hại chết người, chúng ta không bao giờ quan tâm đến hắn nữa.” Tử Thần cùng Tử Lãm tức giận bất bình nói.

“Tim heo a!” Lâm Đạm Chi tức giận thương cho bọn họ cả một bạo lật! “Chuyện chưa rõ ràng đã đổ oan cho người khác. Khi ta học máu, là vì một loại sức mạnh không biết tên phản ngược lại ta, không có liên quan đến thánh sứ. Hơn nữa nếu không có thánh sứ không ngừng đưa linh lực vào người cho ta, ta đã sớm chết, còn có thể ở đây nói chuyện với các người?”

Tử Thần cùng Tử Lãm nghe vậy sợ hãi quá, “Không thể nào, chúng ta thật sự trách lầm hắn?”

“Vô nghĩa! Còn không mau đi xin lỗi thánh sứ.” Lâm Đạm Chi tức giận trừng mắt liếc bọn họ.

“Nhưng...” Nghĩ tới thời gian vô lễ với thánh sứ, Tử Thần cùng Tử Lãm thật không có mặt mũi nhìn hắn.

“Không nhưng nhị gì cả, ta cùng các người đi xin lỗi. Thánh sứ tâm đại thiện lương, nhất định sẽ tha thứ cho các người.” Lâm Đạm Chi cười cười giữ chặt tay của hai người đi đến thần miếu.

Vừa đến thần miếu, ba người phát hiện Vân đội trưởng đang ở trước màn báo cáo với thánh sứ.

“Tham kiến thần thượng, tham kiến Tử Thần, Tử Lãm vương tử.” Vân đội trưởng làm đại lễ với ba người.

“Miễn lễ, mau đứng dậy.”

“Thần thượng, Tử Thần, Tử Lãm, các người tới thật đúng lúc. Có tin tốt!” Thánh sứ trên mặt lộ nụ cười đã lâu không thấy.

“Vân đội trưởng, người mau báo cáo lại chuyện vừa rồi cho thần thượng cùng các vương tử cùng nghe.”

“Dạ.” Vân đội trưởng bắt đầu nhẹ nhàng nói, “Thuộc hạ phụng mệnh điều tra tập đoàn Vĩnh Hùng Lý gia nắm giữ chiếc nhẫn. Trải qua điều tra thực hư, có thể xác định đó là đồ giả. Lý gia lúc đầu dưới áp lực của thánh quốc, rốt cuộc nói ra bí mật của gia tộc bọn họ. Hóa ra chiếc nhẫn thật từ hai mươi năm trước bị một nữ nhân trộm lấy đi rồi bỏ trốn, từ đó bật vô âm tín. Qua manh mối của thần thượng cung cấp, chính tôi tới cô nhi viện, phát hiện hóa ra nữ nhân Lý gia đã sinh một bé trai rồi vì khó sinh mà chết, trên người nàng không có giấy chứng nhận gì, chỉ có một chiếc nhẫn trên tay, sau đó đứa nhỏ cùng chiếc nhẫn được đưa tới cô nhi viện.”

“Trời ơi... Nói như vậy, bạn thân của ta a Bình là con của Lý gia?” Lâm Đạm Chi không khỏi thổn thức, “A Bình đáng thương đến chết còn không biết người nhà của mình còn ở trên đời.”

“Chi Chi, người thật ngây thơ. Cho dù a Bình còn sống, người cho là lão già Lý gia thế lực nghiêm ngặt kia sẽ nhận hấn sao?” Tử Thần phản lại.

“Ca ca nói rất đúng, không biết ngược lại không chừng lại là một loại hạnh phúc.” Tử Lãm cũng đồng ý.

“Ai...” Lâm Đạm Chi không khỏi thở dài thật dài, vì vận mệnh trớ trêu của bạn thân mà cảm thấy tiếc nuối.

“Đừng khổ sở, có chúng ta a. Chúng ta sẽ mang hạnh phúc đến cho người, tuyệt đối không làm cho người cảm thấy bất hạnh.” Tử Thần cùng Tử Lãm gặt gao cầm tay hấn. Mỗi lần nghĩ đến trước kia bọn họ đối đãi thế nào với hấn, thì ước gì móc tim của mình ra đưa cho hấn xem, để biểu đạt tình yêu say đắm không thể nói thành lời ở trong lòng.

“Ừa, ta tin tưởng các người. Ta cũng sẽ cho các người hạnh phúc.” Lâm Đạm Chi lộ nụ cười xán lạn với nam nhân yêu dấu của mình.

Thánh sứ nhìn ba người nắm chặt tay nhau cảm thấy vô cùng vui mừng. “Vân đội trưởng, nói tiếp đi.”

“Dạ. Lão già Lý gia lấy nhẫn giả lừa gạt chúng ta, y sợ thánh quốc chúng ta trả thù, vì được sự lượng thứ của chúng ta, y chủ động nói ra nơi chiếc nhẫn khác rơi xuống.”

“Cái gì?” Lâm Đạm Chi cùng hai vị vương tử đều ngạc nhiên mừng rỡ đan xen.

“Đúng vậy, chúng ta đã tìm được chủ nhân của chiếc nhẫn thứ hai, xác định đúng là [Hồ chi hoàn]!” Thánh sứ hưng phấn nói. “Thần thượng, người xem ảnh chụp này, đúng là chủ nhân của Hồ chi hoàn, ta nghi hấn cũng có thể là người chuyển thế thứ hai của đại thần.”

Lâm Đạm Chi cùng hai vị vương tử chụp lấy tấm ảnh, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

“Ha ha...Người này làm sao có bộ dạng giống như con gấu vậy. Mặt thì râu ria, toàn thân bẩn như vậy.”

“Tử Thần, Tử Lãm, các người cũng đừng xem thường nam nhân này, y chính là nhà khảo cổ học vang danh quốc tế đó.”

“Thật ác? Thật là nhìn không ra mà.” Lâm Đạm Chi lắc lắc đầu.

“Hiện tại y đang khảo sát di tích cổ ở một vùng hẻo lánh trong rừng nhiệt đới, ta đã quyết định phái Định Vân mang chiếc nhẫn này về.”

“Nếu y không cho thì sao?”

“Y sẽ cho.” Thánh sứ lộ ra nụ cười thần bí, “Trên đời này có ai kháng cự được mệnh lệnh của Định Vân chứ?”

“Ý thánh sứ là...” Tử Thần cùng Tử Lãm thoáng nhìn nhau, cùng đồng thời nói, “Quyền rũ!”

Thánh sứ không tỏ ý kiến cười cười, “Ta cùng vài vị trưởng lão có nguyên cứu qua, lần trước thần thượng sở dĩ thất bại, bản thân bị trọng thương, có lẽ là bởi sức mạnh của một chiếc nhẫn quá yếu. Bởi vậy chúng ta nhanh chóng tìm hai chiếc nhẫn kia. Định Vân luôn vui chơi nhân gian cũng không phải cách, hiện tại là lúc hấn nên vì đại thần cùng thánh quốc mà dốc sức. Vân đội trưởng, người lập tức đi thông báo Định Vân vương tử, bảo hấn tức khắc khởi hành, không tiếc hết thấy đại giới, cũng phải mang Hồ chi hoàn về!”

“Dạ!”

Tử Thần cùng Tử Lãm vừa nghĩ cái tên hồ ly lẳng lơ kia siêu cấp thích cái đẹp lại siêu cấp sạch sẽ, lại phải đi đến một nơi hẻo lánh trong rừng nhiệt đới để câu dẫn đại hôi hùng bản như vậy, không khỏi ôm bụng cười to.

Ở một đầu không xa của hoàng cung, Định Vân vương tử đang mặc tử lễ phục mới, lỗ tai đột nhiên ngứa ngáy.

“Thật là, có lẽ lại có ai tưởng niệm đến bản công tử, thật có còn cách nào, ai bảo bản công tử anh tuấn như vậy...” Định Vân đặc ý suy tưởng.

Trong sa mạc đột nhiên nổi lên một trận gió nồm, như báo trước một câu chuyện nóng bỏng sắp tới đang bắt đầu!

11. Chương 11: Phiên Ngoại: Sủng Vật Quán Quân Của Ta (đặc Biệt)

Mọi sự bắt đầu đều vì một quảng cáo.

Trên báo có đăng một bài quảng cáo, làm cho Lâm Đạm Chi nhìn mà xì mũi coi thường.

Làm ơn, cái này mà có thể làm quán quân sao.

Nếu bình phẩm nhìn đến hai con của nhà ta, các người còn phải vứt sang một bên, hừ hừ.

Nằm trên giường Lâm Đạm Chi đang xoi mói bức hình đăng trên báo.

“Chi Chi, người đang nhìn gì thế?” Tử Thần từ ngoài cửa đi vào tắm cung.

“Đúng vậy, nhìn cái gì mà mê mẩn như vậy?” Tử Lãm cũng theo sau đó.

“Không có gì.” Lâm Đạm Chi vội cất tờ báo, giả bộ làm như không có việc gì. “Các người vất vả, mau tới đây, ta mát xa cho các người.”

“Được được.” Hai vị vương tử vui vẻ đến đá bay giày, nhảy lên giường, bỏ nhào lên người nam nhân.

“Chi Chi đối với bọn ta tốt nhất.”

Hai vị vương tử sau khi phục hồi trí nhớ thì miệng rất ngọt.

Lâm Đạm Chi cười ôm hai người vào trong lòng, hôn lên trán bọn họ. “Họp một lần sao?”

Luận đàn sa mạc mỗi năm một lần phải tiến hành đến ba ngày.

Năm nay đến lượt Cao Già thánh quốc làm chủ sự, nguyên thủ của các nước láng giềng đều đến tham gia, mấy ngày nay Tử Thần cùng Tử Lãm bận bịu chủ trì hội nghị, chiêu đãi khách quý, có thể nói là bận tới mảy mòi mất.

“Ừ. Một chết đi được, nhưng mà cuối cùng cũng xong rồi.”

“Nếu không kết thúc, ta chắc sẽ điên mất.”

Tử Thần cùng Tử Lãm rất không kiên nhẫn họp với một đám lão già, Trước kia bọn họ cũng có thể đào tẩu, nhưng bây giờ có ái nhân cầm roi đứng bên cạnh nghiêm ngặt theo dõi, bọn họ nào dám a.

“Ngoan, biểu hiện lần này của các người rất khá, ngay cả thánh sứ cũng khen ngợi các người a.”

“Thật sao? Vậy còn người? Sao không khen bọn ta?”

“Đúng vậy, biểu hiện bọn ta tốt, Chi Chi thưởng cho bọn ta cái gì nào?”

Hai vị vương tử bên ngoài cao cao tại thượng, nhưng khi ở trước mặt ái nhân lại như đứa trẻ làm nũng muốn ăn kẹo.

“Được được, thưởng mà.” Lâm Đạm Chi mỉa cười. “Đêm nay ta cái gì cũng nghe các người...”

“A nha!” Hai vị vương tử nghe xong hưng phấn kêu lên, bắt đầu ba chân bốn cẳng lột hết quần áo của nam nhân.

Đáng thương chính là bọn họ bị cấm dục ba ngày a!

Qua ba ngày vì cuộc họp khiến bọn họ bảo trì tinh lực, nam nhân tàn nhẫn lại nghiêm khắc cấm bọn họ lên giường. Thật là cực kỳ tàn ác!

Hai người đều ôm ý định đêm nay phải làm một lần đủ phần cho ba ngày, thao nam nhân đến quỳ xuống cầu xin!

“A a...Chi Chi...Bảo bối của ta...Thật đã...Chúng ta nhớ người muốn chết luôn...”

“Úc úc...Thật chặt thật nóng...Mông của Chi Chi kẹp chết người...”

“Hừ ừm...Dùng sức dùng sức....Đêm nay ta cái gì cũng nghe các người...Nhưng ngày mai các người phải nghe lời của ta...”

“Được được, Chi Chi...Bảo bối...Dùng sức xoay mông đi! Ngày mai cái gì chúng ta cũng nghe lời người...”

“Đến đây, Ban Ban, đem chân phải nâng lên, không đúng, giơ cao lên nữa. Được rồi, chính là như thế.”

“Điểm Điểm, chân trái giơ cao chút nữa, ngưng mắt ở đó, như cúi chào vậy, không đúng không đúng, cao thêm chút nữa, được, được rồi.”

“Ta sắp chụp, không được cử động ác.”

Tách Tách

Lâm Đạm Chi hóa thân nhiếp ảnh chuyên nghiệp, chỉ đạo đầu vào đây quan sát hai “diễn viên” mạnh mẽ.

Hai hắc báo to lớn uy nghi quả thực khóc không ra nước mắt.

Sớm biết cái yêu cầu “gì cũng nghe theo hần” thế này, bọn họ cũng không nên vui vẻ mà đáp ứng như vậy!

Bọn họ là thần báo đó, lại bảo bọn họ diễn cái tư thế ngây thơ như vậy, ô...thật sự là mất mặt chết được!

Hai thần báo đáng thương châu lệ thảm rơi, nhưng chủ nhân của bọn họ hần thì chụp đến mặt mày hớn hở.

A a a! Đáng yêu chết mất! Quá sức là đáng yêu!

Nhìn hai báo báo yêu dấu với đôi mắt tím ngáp nước chớp chớp, diễn cái tư thái đáng yêu, Lâm Đạm Chi chụp liên phen không dừng tay.

“Tốt, tốt lắm. Ban Ban, Điểm Điểm, bây giờ chúng ta khiêu chiến ảnh chụp với độ khó rất cao. Các người nhìn nhau, hai chân dán vào nhau. Phải biểu hiện cảm giác sinh lý tử biệt, đau đớn triền miên ác.”

Hai báo báo nghe mà muốn té xỉu.

Ô...Chủ nhân thối, chúng ta không muốn diễn “Titanic”, lại càng không muốn diễn “Brokeback Mountain” a!

“Nhanh lên a, không ngoan ngoan nghe lời, đợi một lát sẽ bảo các người chụp *** á, hắc hắc...” Lâm Đạm Chi cười đầy hạ lưu.

A a a a! Chết cũng không muốn! Chủ nhân hư hỏng người “ngược đãi” động vật!

“Nhanh lên, một tấm cùng ái tình tấm tự mình chọn một cái.” Lâm Đạm Chi ép chính là hắc đạo diễn ức hiếp diễn viên.

Hai báo báo như tiểu tức phụ (nàng dâu) ngậm nước mắt dưới *** uy của đạo diễn, vừa nén cảm giác ghê tởm, vừa “liếc mắt đưa tình” nhìn đối phương.

“Ừa, không tồi không tồi, biểu hiện rất tốt. Hay là...đưa lưỡi hôn nhau đi!”

A a a a cứu mạng a!

Hai báo báo nghe đến đó rồi cuộc nhện không được tiếng hét, co giò chạy bay đi

“Không cần đi a, Ban Ban Điểm Điểm, còn chưa chụp xong mà, các người quay lại a ”

Vài ngày sau, báo chí với bức ảnh quán quân “cuộc thi chụp ảnh sủng vật” năm nay ra làm trang bìa.

“Cho ta ôm một cái (báo báo)”

Trong ảnh hai hắc báo xinh đẹp ôm đối phương, toát lên ánh mắt đau thương lại bất đắc dĩ. Thấy một đám bình phẩm rơi lệ đầy mặt, cảm động vạn phần. Nhất trí thông qua, cấp cúp quán quân cho bọn họ, một cameras hàng hiệu cùng một cái vòng hàng hiệu!

Lâm Đạm Chi mới vừa ra tay, quán quân đã nắm được, quả thực làm hắc báo đắc ý đến cái đuôi nhếch lên!

“Oa ha ha...Ta Lâm Đạm Chi thật sự là một thiên tài chụp ảnh.”

Đương nhiên, hai “nam diễn viên giỏi nhất” của ta cũng không phải không có công a!

Vui vẻ vuốt ve cameras yêu quý của mình cùng cúp quán quân, Lâm Đạm Chi không phát hiện tai họa sắp ập xuống đầu...

Hai vị vương tử thánh quốc vẻ mặt nhăn nhó đang nổi giận dưng dưng đi tới chỗ hắc

“Lâm Đạm Chi! Lá gan của ngươi lớn lắm!”

“Dám đem hình chụp bọn ta đi tham gia thi đấu, ngươi ngứa da sao?”

Tử Thần cùng Tử Lãm hung hăng trừng mắt nam nhân ở trước mắt, bắt đầu xoắn tay áo.

“Hắc hắc...Bớt giận, bớt giận, cưng ơi, ta...ta nhất thời không xét kỹ, nhất thời không xét kỹ...” Lâm Đạm Chi chảy mồ hôi lạnh.

“Xét cái rắm ngươi! Ngươi căn bản là có tính trước, đúng không?”

“Ca, Chi Chi nhất định đã sớm tính kế rồi. Thật là đáng giận mà!”

Hai vị vương tử tức giận đến nổi trận lôi đình, quyết định phải giáo huấn kẻ đầu sỏ lăng nhục hại bọn họ.

Nghĩ đến hôm nay cả đám người trong hoàng cung nhìn bọn họ với vẻ mặt chết vì ghen cười, Tử Thần cùng Tử Lãm quả thật không còn mặt mũi mà nhìn người khác.

“Người hại chúng ta bị mọi người cười thúi mũi, ngươi có biết hay không?” Hai vị vương tử nói nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Ai nha, không nghiêm trọng như thế, ngay cả thánh sứ cũng nói ảnh rất đáng yêu mà.” Lâm Đạm Chi không biết mình đang đổ dầu vào lửa.

“Cái gì? Người cho thánh sứ xem sao? Lâm, Đạm, Chi, hôm nay ngươi chết chắc rồi!” Hai vị vương tử tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, bắt đầu xoa tay, chuẩn bị thật tốt mà chính nam nhân không biết sống chết.

“Hắc hắc... Không nên tức giận không nên tức giận, người xem, chúng ta có cúp, cameras cùng vòng đeo nà.” Lâm Đạm Chi lấy lòng mà triển lãm phần thưởng chính mình thắng được.

“Ai hiếm gì cái chén nứt, vòng đeo rách a!” Tử Lãm tức giận mắng to.

“Từ từ.” Tử Thần nhìn mở đồ trên bàn, nhãn châu chuyển động, đột nhiên cười xấu xa, “Lãm, vật nhỏ của chúng ta đã thích chụp hình như vậy, chi bằng chúng ta cũng làm chụp hình [sủng vật] đi a.”

“Ca, ý ngươi là...” Tử Lãm quả là anh em sinh đôi, nhìn ánh mắt của anh trai lập tức hiểu ngay.” Ha ha...Chơi hay chơi hay...”

“A a a! Các người làm gì? Ta không muốn mang cái này, mau thả ta ra!” Lâm Đạm Chi bị đeo chiếc vòng lên cổ bắt đầu liều mạng giãy giụa.

“Hừ hừ, người có thể chụp sủng vật của người, bọn ta cũng có thể chụp sủng vật của bọn ta, tiểu Chi Chi.” Tử Thần cười xấu xa.

“Đúng vậy, ca, ta dắt sủng vật của ta, người chụp trước cho ta.” Tử Lãm hưng phấn mà nắm dây xích.

“Sủng vật” của hắn toàn thân trắng trơn, cái gì cũng không mặc, trên cổ chỉ có vòng đeo màu đỏ, quả thật khiến người ta thú tính, đáng yêu dễ sợ!

“Lãm, chúng ta chụp ảnh cuộc sống của sủng vật đi.” Tử Thần bắt đầu suy nghĩ hôm nay “sủng vật đặc biệt” chụp cái gì.

“Được rồi, trước tiên bắt đầu từ ăn, ta cho hắn ăn. Đến đây, tiểu Chi Chi, mở miệng ra, chủ nhân muốn cho ăn.” Tử Lãm cười hắc hắc.

“Ồ...Không cần, không ngô ngô” Lâm Đạm Chi nằm quỳ trên mặt đất, miệng bị nhét một cái “đại nhục tràng”!

“Tốt, tốt lắm. Xem tiểu sủng vật của chúng ta được ăn rất vui vẻ mà.” Tử Thần tách tách liên tục ấn máy ảnh.

Vui vẻ cái đầu của người! Xấu hổ đến sắp bốc hơi trong lòng Lâm Đạm Chi thóa mạ!

“Tiểu Chi Chi, thè lưỡi ra, biểu hiện rất tốt, đợi thưởng cho người một cái nữa nha.” Tử Lãm vỗ vỗ đầu của hắn.

“Ta không cần!” Lâm Đạm Chi giận dữ ngậm miệng. Hừ, các người làm sao chụp.

“Aizz, tiểu Chi Chi của chúng ta cáu kỉnh rồi, Lãm, phải quản tốt sủng vật của người a, bằng không làm sao chúng ta chụp được á.”

“Hừ, ca, yên tâm, đối với sủng vật không ngoan ta sẽ hảo hảo giáo huấn hắn.” Tử Lãm cười xấu xa.

Tử Lãm nắm nam nhân kéo lại, bắt đầu hung hăng đánh vào mông hắn!

“A a đau chết được ô...Lãm xấu quá, Lãm là kẻ xấu!” Lâm Đạm Chi đau đến nước mắt chảy xuống.

“Được lắm, còn dám mắng chủ nhân!” Tử Lãm không lưu tình chút nào tiếp tục đánh.

“Đúng, không tồi, tốt lắm, tiếp tục đánh, vẻ mặt tiểu Chi Chi khóc vô cùng đẹp, cái mông hồng hồng cũng rất đẹp đó nha.” Tử Thần còn đang bấm máy lia lịa.

Đẹp cái khỉ, ta cũng không phải con khỉ, còn mông đỏ! Lâm Đạm Chi bị đánh nước mắt lưng tròng, đau muốn chết.

Ồ...Hai người các người hỗn đản ngược đãi động vật, nhớ kỹ cho ta! Chờ các người biến thành báo, chủ nhân nhất định trả gấp đôi!

Tử Lãm nhìn đến nước mắt trên mặt nam nhân, cùng cái mông bị đánh đến đỏ bừng, cây đại nhục bỗng quả thật cứng muốn nổ.

Y phát ra tiếng thở dốc hưng phấn, *** loạn dùng tinh khí to lớn vỗ bốp bốp vào mông nam nhân, *** dịch từ đỉnh nhỏ xuống trên làn da đỏ bừng, thoạt nhìn vô cùng tình sắc

“Thật đẹp, quá đẹp, quá đẹp...” Tử Thần tán thưởng dùng ống kính chụp lại từng cảnh

“A a...Không được...không được a...”

“Ác đáng chết không được kêu *** dăng như vậy!” Tử Lãm chịu không nổi tiếng rên rỉ của nam nhân kháng cự lại hấp dẫn, nhịn không được tách mông hắn ra, phân thân thô to đâm mạnh vào cục huyết đỏ tươi thành thực kia

“A a a a” Lâm Đạm Chi cong người lên, phát ra tiếng hét chói tai!

“Ha a a a...Sướng chết được...Tao huyết này làm sao mà thao tuyệt đến thế...Ca...Người mau chụp đi...” Tử Lãm nắm chặt thắt lưng nam nhân, mạnh lực xuyên xỏ.

“Yên tâm, làm sao ta có thể bỏ qua một màn phấn khích này cơ chứ...”

Cự bóng tím đen thô to ở trong nụ hoa hồng hồng non non diên cuồng xuyên xỏ qua. Tử Thần dùng ống kính cự li gần để chụp hình ảnh *** loạn vô cùng này.

“Ồ ô...Không được chụp a...Các người xấu lắm....A a...”

“Phù phù....Đồ lừa gạt,” Tử Lãm thở dốc đưa thất lưng rắn chắc, “Ta phát giác ca ca chụp, lằng huyết phía dưới của người cần càng chặt hơn ác...”

“Ồ...Không có...Ta không có...” Lâm Đạm Chi khóc lắc đầu phủ nhận.

“Còn nói không có, nhìn xem cái gì đây?” Tử Thần đem máy ảnh đến trước mặt nam nhâ, để cho hắn thấy hình ảnh mới chụp, “Cái miệng nhỏ nhắn *** đang phía dưới của người cần đại nhục bồng của Lãm chặt như vậy đó, người còn nói không có...”

“Ồ...Xấu quá...Các người thật xấu...A a.”

Lâm Đạm Chi vốn đã bị cấm đến XXOO chảy ròng, bây giờ lại tận mắt nhìn thấy hình ảnh cục huyết chính mình bị đại nhục bồng thao kịch liệt, lại hưng phấn chịu không nổi, nhịn không được đem mông *** đang ưỡn ra phía sau, “A a không được ta không được thao chết ta đi ” Lâm Đạm Chi ngẩng đầu lên, cao giọng hét lớn, không để ý mà bắn tinh đại nhục bồng nóng bỏng trong cơ thể nam nhân diên cuồng xuyên xỏ nhanh chóng bị hút chặt vào, khoái cảm mạnh liệt đánh thẳng lên não, Tử Lãm a a kêu to, nắm lấy thất lưng nam nhân hung hăng thao vài cái, cũng nhịn không được đem từng dòng tinh đặc bắn thẳng vào trong mông nam nhân...

Tử Thần ở một bên nhìn thấy mà huyết mạch sôi sục, máy ảnh trong tay vang lên tách tách không ngừng

Tử Lãm thống khoái mà bắn một tràng, cảm thấy mỹ mãn nói, “Ca, đổi vai, hãy hảo hảo thao thao tiểu sủng vật *** đang của chúng ta, đến lượt ta chụp.”

“Được, đợi ta chụp một màn đặc sắc đã.” Tử Thần địa đem ống kính nhắm vào bộ vị kết hợp tinh khí của hai người, “Lãm, người từ từ rút nhục bồng ra, không được quá nhanh ác.”

“Hắc hắc... được...” Tinh khí tím đen từ từ rút ra, cục huyết bị thao vừa hồng vừa sưng từ từ chảy ra một dòng dịch thể trắng bóng... Tử Thần nhìn thấy máu mũi sắp phun ra. Không ngừng bấm máy chụp lại hình ảnh vẻ mặt trắng hồng hoảng hốt thất thần của nam nhân sau cao trào lần lượt thay đổi tình sắc.

“Ca, đưa camera cho ta, giao sủng vật của chúng ta cho người, thấy ta đối với người tốt không, còn cung cấp bồi trơn miễn phí ác.”

“Đúng, đệ đệ tốt của ra, cảm ơn người, chút chụp đẹp đẹp, lần sau cuộc thị chụp ảnh sủng vật đến lượt chúng ta đoạt quán quân ác!” Tử Thần ôm lấy người mềm nhũn vô lực, cười rồi đâm vào. Thân người Lâm Đạm Chi run lên, hì hì rên rỉ vào tiếng, lập tức bị cuốn vào cơn lốc *** , bị hung hăng thao đến không nói được gì.

“Ca, yên tâm, người mạnh tay mà làm, ta sẽ hảo hảo chụp lại, hắc hắc...”

“Sủng vật” đáng thương bị giam trong phòng hảo hảo dạy dỗ ba ngày ba đêm, để lại vô số hình ảnh hết mức “phấn khích”....

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cap-nga-bao-bao>